

Giới thiệu Mưu Sát Tuổi Xuân

Truyện Mưu Sát Tuổi Xuân của tác giả Sái Tuấn là một câu truyện thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại, trình thám.

Vào một đêm mưa như trút nước, người phụ nữ ấy đã bị sát hại ở cửa hàng tạp hóa đối diện " Trường trung học Nam Minh ". Cậu bé Thu Thu tận mắt chứng kiến mẹ mình bị siết cổ đến chết bằng một chiếc khăn lụa màu tím.

Mười lăm năm sau, nhân viên cảnh sát phụ trách vụ án này đã hi sinh trong khi làm nhiệm vụ, vụ án vẫn chưa được phá. Thu Thu vẫn âm thầm đi tìm hung thủ.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1

Năm 1995, Đặng Lệ Quân ra đời.

Năm 1995, Trương Vũ Sinh vẫn còn sống.

Năm 1995, Mã Cảnh Thao bắt đầu nổi tiếng trên màn ảnh.

Năm 1995, rất nhiều người nhớ đến “ Chuyện tình Tokyo ”.

Năm 1995, 7 giờ sáng ngày mùng 7 tháng 8.

Năm 1995, tôi đang làm gì?

Trời mưa to, cơn mưa mùa hè khá lớn. Trời mưa suốt cả đêm, đã trời rửa sạch cả con phố, cũng vô tình lau rửa hết các chứng cứ quan trọng.

Nửa giờ trước, Diên Việt Tiến vội chạy ra ngoài, ngoái đầu nhìn lại cô con gái Tiểu Mạch 13 tuổi đang trong kỳ nghỉ hè nên vẫn còn đang ngủ say trên chiếc chiếu. Anh đã mất ngủ mấy đêm suy nghĩ về một vụ án mới, thậm chí còn không có thời gian để nó chuyện với con gái yêu, cảm thấy rất áy náy.

Ngồi trên chiếc xe cảnh sát hiệu Santana màu trắng, anh nhắm mắt lại, thể hiện rõ sự căng thẳng kéo dài, áp lực mệt mỏi. Cùng với tiếng mưa to như trút nước ngoài cửa xe, thì anh cũng bắt đầu ngủ thiếp đi cùng với những tiếng ngáy đều đều.

“ Đến rồi ”.

Có ai đó đánh thức anh dậy? Hay chính là mảnh đạn của bọn Mỹ - chính là mảnh đạn còn găm sâu trong vết thương trên vai của anh, chỉ cần mỗi khi thời tiết ẩm ướt là anh liền cảm thấy đau nhức, không thể ngủ tiếp được.

Diên Việt Tiến nhắm mắt, ngó qua cửa sổ xe bên ghế phụ thấy tấm biển hiệu lớn “ Trường trung học Nam Minh ” treo trước cổng trường.

Ngôi trường trung học nội trú trọng điểm của toàn thành phố đang trong thời gian nghỉ hè nên không còn ai ở lại trường cả, hai bên cánh cổng trường là bức tường cao vây quanh, nổi ra cánh đồng hoang vu vắng vẻ đang mưa to như trút nước.

Tiểu Vương- một nhân viên cảnh sát trẻ vội nhắc: “ Chú Diên, không phải bên này, hiện trường vụ án ở đối diện bên đường ”

Diên Việt Tiến bình tĩnh quay đầu lại nhìn sang bên kia đường. Dưới bầu trời mưa đông tối sầm kéo đến, vượt sang bên kia con đường nhỏ, một ngôi nhà mái bằng đơn độc hiện rõ, nằm lẻ loi khác lạ giữa chốn đông không mông quạnh, giống như một hòn đảo cô độc màu đen trên một đại dương màu xanh bao la vậy. Các công trình, nhà cửa gần nơi xảy ra vụ án, ngoài trường trung học nằm ở phía đối diện sang bên đường, có một nhà máy mà có thể đi bộ khoảng 5 phút là tới nơi. Ở xa xa còn có mấy căn nhà tập thể cũ, những người sống ở đó đều là những hộ tái định cư mới chuyển đến.

Trời còn đang mưa rất to, chưa thể ngớt ngay được. Ở đó, đang có rất nhiều người dân cũng kéo đến xem để thỏa mãn tính hiếu kỳ, tò mò. Các nhân viên cảnh sát ở đồn công an tại địa bàn xảy ra vụ án vẫn duy trì tốt trật tự ở khu vực này. Diên Việt Tiến điềm tĩnh từ trên xe bật ô bước xuống, băng qua con đường mưa gió bão bùng, ra chào các đồng nghiệp.

Khoảng 1 giờ trước, có một số công nhân làm ca đêm nhìn thấy mấy con chó hoang hướng vào cửa hàng tạp hóa sủa ầm lên. Họ cũng thấy cửa kéo của cửa hàng không khóa. Trong số họ, có một công nhân đã bạo gan chui vào trong, như muốn “ tiện tay dắt dê ”, định bụng ăn trộm ít thuốc lá hoặc ít ra cũng để nhìn trộm cô chủ ngủ nhưng ngay khi vào ông ta đã phát hiện thấy thi thể cô chủ nằm dưới sàn rồi. Typen: Trầm Vân. [Truyện chỉ được type tại Diễn đàn Lê Quý Đôn]

Cửa kéo vẫn mở một cửa, Diên Việt Tiến đeo găng tay màu trắng, khom lưng chui vào bên trong cửa hàng tạp hóa. Vào trong, anh thấy các kệ hàng với

đủ loại hàng hóa với những vẻ lung linh đẹp mắt, có cả các loại thuốc thơm và rượu què mà anh thích nhất. Ngoài các vật dụng hàng ngày như giấm, gạo, dầu, muối... , phía trên còn có rất nhiều sách lậu, băng video, các loại truyện tranh mà con gái anh yêu thích, như truyện “ Bảy viên ngọc rồng “ , cho đến các loại văn phòng phẩm khác như bút xóa, sổ ghi chép, cục tẩy... Tất nhiên cửa hàng tạp hóa này mở ra là để bán cho các em học sinh ở ngôi trường đối diện bên kia đường. Nếu không ở cái nơi quỷ sứ này thì có thể buôn bán được gì nữa.

Các nhân viên kĩ thuật hình sự đang trong quá trình điều tra, làm rõ vụ án. Tại hiện trường chỉ có một mình Điền Việt Tiến, có nhiều dấu chân xáo trộn trên mặt sàn, đây chính là những chứng cứ rất quan trọng đối với vụ án mạng.

Điền Việt Tiến cẩn thận đi quanh kệ hàng đó, nhìn thấy người bị sát hại nằm trên mặt sàn.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy người này.

Người bị sát hại là một cô gái. Cô ấy đã trở thành thi thể người chết, Điền Việt Tiến tiếc thương mà than lên: “ Tại sao lại là một thi thể?”

Đáng ghét, tại sao lại đau đến khó chịu như này? Không chỉ là do vết thương cũ trên vai khiến anh cảm thấy đau đớn mà cả phần ngực dường như cũng cảm thấy đau nhức bởi sự kích thích từ thi thể người chết kia, khiến anh như có thể nằm chết ngay bên cạnh thi thể này. Đợi anh em đồng nghiệp vào trong để thu dọn hiện trường... Thi thể người chết ở tư thế nằm ngửa trên mặt sàn phía sau các kệ hàng, đầu hướng về phía cửa kéo của cửa hàng, chân hướng về bức tường phía sau. Trên tường có một cánh cửa gỗ, bên cạnh có dán mấy tờ họa báo điện ảnh, bên trong rất có thể là phòng nhỏ cách biệt mà người chết trước đây vẫn thường ngủ đêm ở đó.

Tay trái của cô gái giơ lên phía trên đầu, tay phải rũ xuống dọc theo chân phải, chân trái hơi co nhẹ, giống như một tư thế khiêu vũ nào đó. Cô gái mặc một chiếc váy ngủ dài đến đầu gối màu phấn hồng. Ở vùng ngoại ô như này thì có lẽ trông cô gái này trước kia sẽ rất lãng mạn, cuốn hút. Đôi dép nhựa cô gái đi đã bị đạp rơi ra, nằm ở góc tường, trên sàn nhà còn lưu lại mấy vết trượt nhẹ của đế giày, chứng tỏ lúc gặp nạn đã xảy ra sự giằng co trong khoảng thời gian rất ngắn. Nhưng trong cửa hàng tạp hóa không hề thấy các dấu vết cho thấy có sự phá hoại đồ đạc, xem ra sự giằng co, chống đỡ khi đó cũng không đủ mạnh mẽ, quyết liệt. Có thể cô gái đã bị sát hại rất nhanh chóng, cả quá trình này có khi chỉ diễn ra trong thời gian chưa đầy một phút.

Điền Việt Tiến ngồi xổm, cúi đầu quan sát kĩ lưỡng vật vấy và áo mặc của cô gái thấy không bị xé rách, quan sát phần chân, đùi lộ ra nhưng không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục.

Vì sao không bị xâm hại tình dục?

Một câu hỏi lóe lên trong đầu khiến anh cảm thấy hơi xấu xa.

Vì... , cô ấy- cô gái đã chết nằm trên sàn nhà, là một người phụ nữ có sức cuốn hút mê hồn, với mái tóc dài gọn sóng rất xinh đẹp, hợp một, giống như thác nước đổ xuống sàn nhà, như đang tạo dáng rất đẹp để chờ ông kính của nhiếp ảnh gia.

Một đồng chí cảnh sát ở đồn nói, người phụ nữ này ba mươi tuổi, nhưng trông có vẻ như chưa đến hai mươi tám tuổi, có một số người vẫn giữ vẻ trẻ đẹp mãi mặc dù không cần trang điểm gì.

Đôi môi đã chuyển màu tím tái, da trắng nhợt, khẩu hình miệng vẫn như muốn nói điều gì, chết mà không nhắm mắt.

Lông mày Điền Việt Tiến bỗng giật giật, anh thực sự không thể ngờ được, ở cái tạp hóa hoang vu này, lại có một người phụ nữ đẹp nằm ở đây như vậy, đáng tiếc là cô ấy đã trở nên lạnh giá, cứng đờ.

Nhưng, điều cuốn hút nhất, đó không phải là chiếc váy sắc sỡ, cũng không là dáng người thiết tha, gợi cảm, càng không phải là đôi mắt đang mở to, mà là...

Chiếc khăn lụa.

Chiếc khăn lụa màu tím.

Trên chiếc cổ gầy guộc của cô gái, có quấn một chiếc khăn lụa màu tím.

Cả một đời làm án với đủ loại các vụ án giết người, đã tận mắt chứng kiến vô số hiện trường các vụ án nhưng Điền Việt Tiến chưa từng nhìn thấy tang vật phạm tội như thế này bao giờ- một chiếc khăn lụa đẹp đến mức khó tả. Dưới ánh đèn lò mờ tại cửa hàng tạp hóa, phản chiếu vẻ rực rỡ của chiếc khăn lụa đẹp làm sao. Chiếc khăn lụa không chỉ có một màu tím mà còn lẫn cả màu trắng, như thể các hoa văn kì diệu trên một cây sum xuê cành lá, toát lên vẻ đậm phong cách vùng miền Tây, giống như một vòng ngọc trai màu tím, tôn thêm nhan sắc đẹp mê hồn của người phụ nữ sống mãi với đời. Từ thân thể người phụ nữ kia, đến đôi mắt to, đến chiếc khăn lụa lạ kỳ cùng tỏa ra ánh hào quang diệu kỳ mê mẩn, dường như có thể làm bóng mắt người nhìn.

Anh đã cố gắng giữ bình tĩnh, không giẫm lên bất cứ thứ gì tại hiện trường vụ án. Nhưng anh cũng phát hiện thấy có một điểm nghi vấn: giữa tiết trời mùa hè như này liệu ai lại quấn chiếc khăn lụa như vậy? Nhất là khi về đêm, cô chủ mặc chiếc váy ngủ, quấn chiếc khăn lụa càng thấy rõ vẻ khác thường. Anh tiến đến quan sát thật kĩ, phát hiện chiếc khăn quấn quanh cổ rất chặt, như thể siết chặt sâu vào da thịt của cổ ấy vậy.

Trong phút chốc, Điền Việt Tiến bỗng lóe lên suy diễn: có thể tại cửa hàng tạp hóa trong một đêm mưa gió bão bùng, một đôi tay to khỏe, dùng chiếc khăn lụa màu tím thần bí siết chặt cổ của cô chủ từ phía sau. Hung thủ cứ đứng phía sau cô chủ một hồi lâu, dùng chiếc khăn lụa siết chặt dần dần vào cổ cô ấy cho đến chết.

Tuy chỉ là chiếc khăn lụa mỏng nhưng với chất liệu sợi tự nhiên, tính dai của lụa tơ tằm rất tốt, thời kì cổ đại còn được dùng để làm áo giáp.

Có chiếc khăn quàng cổ loại tốt đủ sức giết chết một người phụ nữ.

Nếu chiếc khăn lụa màu tím đỏ là vật dụng tạo nên cái chết cho người bị hại - thì quả thực đây là công cụ phạm tội đẹp nhất mà bao năm qua anh chưa từng gặp. Nó cũng rất phù hợp với người bị hại - một người phụ nữ đẹp đến mê hồn.[Truyện chỉ được type tại ddlq]

Điền Việt Tiến theo phản xạ tự sờ lên cổ mình, như thể đang có con rắn độc lạnh toát đang bò từ từ lên người anh vậy, rồi lại quần quanh thật chặt, kiểm soát toàn bộ cơ thể anh...

Điền Việt Tiến rời mắt khỏi chiếc khăn lụa, hướng lên khuôn mặt xinh tươi của người phụ nữ đã chết kia, đúng là đôi mắt đẹp mê hồn.

Bên dưới cặp lông mi dài là đôi mắt to, sáng ngời. Truyền thuyết kể rằng đồng tử trong con mắt có thể lưu lại những hình ảnh mà trước lúc chết nhìn thấy được, giống như cái máy ảnh chụp được khuôn mặt của hung thủ. Thật không may mắn, thủy tinh thể đã bắt đầu vẩn đục. Điền Việt Tiến lại nhận định rằng hung thủ có thể đã đứng ở phía sau. Vậy thì đừng hy vọng có thể nhìn được thứ gì trong mắt của người chết kia.

Nhưng có vẻ anh đã thấy điều gì chẳng?

Đôi mắt rất đẹp của người chết đã mãi mãi không thể nhắm lại được. Để có thể có câu trả lời cuối cùng cho kịch bản này, liệu cô ấy vẫn đang suy nghĩ: Vì sao, vì sao chiếc khăn lại quàng lên cổ của mình? Vì sao lại làm như vậy? Còn chưa thể tin được? Cũng không tin mình lại có thể chết ngay trong đêm nay, không thể tin kẻ giết hại mình lại là người kia hay là hồn ma...

Với thời gian hơn hai mươi năm làm nghề cảnh sát, điều tra trình sát biết bao hiện trường các vụ án giết người, trong đó có rất nhiều vụ án giết người đẫm máu cực kỳ thâm, đôi khi khiến cho các đồng nghiệp trẻ của anh phải nôn mửa ngay tại hiện trường nhưng cũng không làm anh động lòng. Nhưng vào buổi sáng sớm hôm nay trong cơn mưa mùa hè này, tại cửa hàng tạp hóa ở một vùng ngoại ô, một thi thể người chết không có lấy một giọt máu nhưng lại có thể khiến anh cảm động đến ghê gớm.

Họ đang mong ngóng, đợi chờ các nhân viên kỹ thuật hình sự đến, sợ rằng trời mưa lớn sẽ khiến họ trì hoãn trên đường đến hiện trường. Mỗi khi có mặt ở hiện trường vụ án, trong lúc anh em đồng nghiệp đều bận thu thập chứng cứ và chụp ảnh lại, Điền Việt Tiến luôn là người lặng lẽ quan sát từng chi tiết dễ dàng bị bỏ qua nhất. Anh lật xem tỉ mỉ kệ hàng, đeo găng tay sờ lên tủ quầy. Không biết là có đồ vật nào bị mất trộm hay không, nhưng xem ra thì thấy các kệ hàng này không bị đảo lộn. Cửa hàng tạp hóa nhỏ được dọn dẹp khá sạch sẽ, tất cả hàng hóa đều được sắp xếp ngăn nắp theo từng hàng lối, nhìn màu sắc cũng rất hài hòa, bên cạnh cửa kéo của cửa hàng có để vài chậu cây, khiến cho người ta có cảm giác ấm cúng như ở nhà. Trên tường còn dán mấy tờ báo hải ngoại của các minh tinh điện ảnh như Trương Quốc Vinh, Lưu Đức Hoa, như muốn lôi cuốn các học sinh đến với cửa hàng. Thật là một người phụ nữ ân cần, chu đáo.

m thanh gì vậy?

Rõ ràng là động tĩnh phía sau kệ hàng, mọi người ai nấy đều ở phía ngoài cửa kéo, trong cửa hàng tạp hóa chỉ có một mình anh vào, lẽ nào người chết sống lại, đang bỏ trong đó?

Điền Việt Tiến cẩn thận quay ra phía kệ hàng, người đẹp vẫn đang nằm yên lạnh giá trên sàn nhà, chiếc khăn quàng trên cổ cô ấy giống như con rắn cứng đờ, vẫn giữ yên ở đó, không lay động gì.

Quả nhiên, anh nghe thấy một âm thanh, rõ ràng có người, ở trong phòng bên ở phía sau.

Hay... chính là hung thủ?

Anh không hốt hoảng cũng chẳng vội vàng, liền rút súng ra. Anh như nín thở đi nhẹ vòng quanh người chết kia, khẽ sờ vào nắm cửa nhỏ sang phòng bên. Cửa này đã bị khóa rồi, có lẽ nào hung thủ đã tàn nhẫn giết chết người phụ nữ kia, mà không bỏ chạy, còn tự khóa mình lại ở hiện trường hay sao? Thôi đợi đồng đội đến phát hiện xem sao? Có vẻ khác thường!

Anh đề súng dựa vào tường phía bên cửa, nhưng tránh chỗ nấp tờ họa báo điện ảnh. Vì trên tờ họa báo có 2 lỗ thủng, có thể trước kia nó vốn là cái cửa sổ bên trong, sau này dùng tờ họa báo để thay cho việc dán tấm kính lên đó.

Phía bên trong cửa không thấy âm thanh nào nữa, nhưng anh tin chắc bên trong có người. Anh dựa lưng vào tường nhìn thì thể người chết nằm trên sàn. Khi đó anh xuất hiện một ảo giác khác, dường như không phải anh đang nhìn người chết mà là người chết đang nhìn chăm chăm anh.

Không đợi thêm nữa, cũng không kịp gọi mọi người ở phía ngoài vào cùng hỗ trợ, anh liền gọi lớn vào phía trong cửa: “Ra đây ngay!”

Tuy nhiên, vừa thét xong thì anh liền cảm thấy hối hận - cánh cửa nhỏ đã được khóa từ phía ngoài thì người ở trong làm sao có thể tự ra được.

Anh lại đảo mắt nhìn người đẹp đã chết một lượt, phát hiện thấy ở góc tường bên cạnh có để một chùm chìa khóa. Anh liền đi khom ra chỗ đó, cẩn thận nhấc chùm chìa khóa lên. Chìa khóa to nhất là để mở cửa kéo, xem ra có khi vào lúc nửa đêm chính là cô chủ đã tự tay mở cửa cho hung thủ vào nhà, rõ ràng không thể là người lạ được. Ngoài ra còn có chiếc chìa khóa nhỏ nữa, có lẽ là chìa khóa của tủ quầy hàng và chỗ để tiền mặt chẳng.

Chìa khóa cuối cùng, xem ra rất giống chìa khóa phòng bên trong.

Điền Việt Tiến tay phải giữ chặt súng hướng về phía cửa phòng bên cạnh, tay trái cầm chiếc chìa khóa, từ từ cắm vào ổ khóa trên cánh cửa phòng.

Khóa đã được mở...!

“Không được cử động!”

Giống như một pho tượng chiến đấu, anh cầm chắc khẩu súng hướng thẳng về phía bên trong cửa hơi lò mờ; chỉ nhìn thấy một căn phòng ngủ nhỏ xíu, một chiếc giường gỗ sạch sẽ đơn giản và... còn có một cậu thiếu niên nữa.

Cậu ta? Hung thủ?

Sau khi quan sát rõ khuôn mặt của cậu thiếu niên này, anh liền lắc đầu.

Cậu thiếu niên co quắp trên sàn nhà ở phòng bên cạnh, hai tay ôm lấy vai, tỏ vẻ run rẩy trước sự xuất hiện bất ngờ của một người đàn ông. Cậu bé nhìn thấy rõ một người đàn ông trung niên vừa mới đột nhập vào phòng, cũng nhìn rõ khẩu súng lục K54 đen sì đang nằm trong tay anh ta. Nếu không phải anh ta mặc cảnh phục màu xanh trên người thì cậu nhất định cho rằng đó chính là hung thủ quay lại “diệt cỏ tận gốc” để tránh hậu họa.

“Cháu là ai?”

Điền Việt Tiến thu súng về gần người, vẫn giữ tư thế phòng vệ, đưa ánh mắt quan sát một lượt, khẳng định không thể có thêm một người thứ ba còn sống trong cửa hàng này nữa.

Cậu thiếu niên tầm khoảng mười ba, mười bốn tuổi, trông đáng vẻ đang vào độ tuổi dậy thì, quanh miệng đã xuất hiện ít râu nhạt, yếm hầu hơi nhô ra, mặt mũi trong vẫn giống như trẻ con. Bỗng Điền Việt Tiến lại nhớ về cái tuổi 13 của anh ngày xưa. Thời đó, có rất nhiều các cô gái trong thương trường nhớ trộm anh.

Cậu bé này có dáng người cao gầy, diện mạo trông khôi ngô tuấn tú, da trắng, sống mũi thẳng, đường nét rõ ràng; để kiểu đầu học sinh hơi ngắn một chút. Chỉ có điều môi của cậu ta hơi bị nứt nẻ toác ra hoặc có thể do tự cắn vào môi mình. Cậu bé không trả lời một câu hỏi nào của anh; mắt mở to, sáng, có vẻ như giống đôi mắt của người phụ nữ đẹp nằm chết ở cửa hàng này.

Đúng, Điền Việt Tiến phát hiện đôi mắt của cậu bé này với đôi mắt của người chết đằng kia rất giống nhau, khuôn mặt cũng có khá nhiều điểm giống nhau.

Không thể thế? Anh lắc đầu, chẳng phải là người phụ nữ đã chết ở bên kia vẫn sống độc thân hay sao? Tại sao lại có thêm một cậu bé này nữa.

Về mặt của cậu bé có vẻ hơi đỏ dần, có lẽ tư thế này đã được giữ nguyên trong khoảng thời gian khá lâu. Điền Việt Tiến cầm tay cậu bé kéo ra ngoài.

Cậu ta đi có vẻ hơi xiêu vẹo. Chỉ với một động tác đơn giản, Điền Việt Tiến đã công cậu bé trên vai, cảm giác như chưa nặng đến năm mươi cân.

Điền Việt Tiến đảo qua một vòng quanh người chết nằm trên sàn. Khi đến gần, cậu bé cúi đầu nhìn thấy người phụ nữ này, bắt đầu run rẩy lập cập từ phía sau lưng anh, rồi bắt đầu nghe tiếng thở dốc, mắt ướt lệ, rơi từng giọt trên vai của Điền Việt Tiến.

“Cô ấy là người như nào với cháu?”

Điền Việt Tiến liền hỏi một câu, nhưng cậu bé không nói một lời, nhắm mắt lại.

Các nhân viên điều tra hiện trường cũng đều đã đến rồi, họ cảm thấy ngạc nhiên nhìn Điền Việt Tiến đi ra từ cửa hàng tạp hóa, không thể nghĩ rằng lại còn công thêm một cậu bé trên vai nữa.[Truyện chỉ được type tại ddlqd]

Ngẩng mặt lên nhìn thấy trời còn mưa to, không thấy ngớt, mưa trút nước như muốn trùm lấp thế giới, lấp cả chốn hoang vu nơi này.

Cố gắng chịu đựng cơn đau ở vết thương trên vai, vượt qua đám đông đang cầm ô đứng xem xung quanh, Điền Việt Tiến công cậu bé, băng qua mưa đông lạnh giá để đi đến cổng Trường trung học Nam Minh. Anh để cậu bé ngồi vào trong xe cảnh sát, nhẹ nhàng ngồi cạnh cậu ta, chú ý nhìn kỹ khuôn mặt nửa trẻ con nửa người lớn của cậu bé này.

Một ảo giác dai dẳng mà chân thực.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2

Typers: Trầm Vân

Mưa, mưa suốt đến tận nửa đêm rồi mới tạnh dần. Điền Việt Tiến xem đồng hồ treo trên tường, kim giờ đã chỉ đúng 11 giờ. Những chiếc lá cây ngô

đồng còn dính các hạt nước mưa phủ nhẹ vào cửa sổ, ủa vào con gió đêm mát mẽ phả vào người. Anh cảm thấy lưng phía sau có chút mát dịu, bả vai cũng không còn thấy đau nhức nữa. Anh giờ tay đẩy thẳng cửa ra.

Tại phòng Khám nghiệm tử thi Sở Công An, cán bộ pháp y mệt mỏi rũ rời cời bỏ găng tay, trách cứ một câu: “Anh giờ mới đến à?”

“Xin lỗi, là do cậu bé được phát hiện ở hiện trường vụ án, mãi chẳng thể mở mồm nói năng gì”.

Điền Việt Tiến vò đầu lấy lại tinh thần, cả ngày phải tập trung cho vụ án này, phải đợi đến chiều tối mới có thể gọi điện thoại về nhà được, để cô con gái tự mình nấu mì ăn liền cho bữa tối. Cô con gái mười ba tuổi của anh hoàn toàn có lý do để trách cứ bố mình. Typen: Trầm Văn. [Truyện chỉ được type tại Diễn đàn Lê Quý Đôn]

Thời điểm này, cậu bé đang ở văn phòng dưới tòa nhà, có hai đồng chí cảnh sát trẻ đang thay nhau trông nom cậu. Từ buổi sáng cho đến khi về Sở, cậu vẫn cứ im lặng cúi đầu, thỉnh thoảng lại có tiếng khóc nức nở. Cậu bé cũng không ăn những đồ ăn từ nhà mang lên, chỉ lúc khát quá thì uống một cốc nước to. Điền Việt Tiến kiên nhẫn hỏi cậu bé, cũng đặt ra giả thiết với nhiều khả năng khác nhau. Nhưng cậu bé lại giống như người bị cảm hoặc mắc phải chứng bệnh mất khả năng ngôn ngữ, mãi không nói nửa chữ. Từ ánh mắt của cậu bé, Điền Việt Tiến có thể khẳng định rằng, cậu ta không phải là người câm điếc. Ban đầu cậu bé đều có những phản ứng đối với các câu hỏi của cảnh sát nêu ra nhưng chỉ đến chiều này mới dờ dẩn như vậy, giống như thể mọi người xung quanh cậu bé đã biến mất cả rồi. Không biết còn phải mất bao lâu nữa, sáng ngày mai? Tối ngày kia?

Hay là mãi mãi?

Cán bộ pháp y ngáp một cái, kéo thi thể từ trong buồng lạnh ra - là người bị hại trong vụ án giết người tại đường Nam Minh.

Mở lớp vải trắng phủ lên thi thể ra, không còn có chiếc váy ngủ màu hồng phấn mê hoặc nữa, chiếc khăn choàng màu tím than bí trên cổ cũng đã được khoa giám định mang đi kiểm tra. Giờ chỉ là một cô gái, phả ra luồng khí màu trắng lạnh lẽo. Cô gái cũng đã được bộ phận pháp y vuốt mắt lại, nét mặt đã trở nên yên tĩnh, khoan thai, giống như chỉ đang ngủ trong buồng lạnh vậy. Tuy cô gái đã ba mươi tuổi nhưng cô ấy còn có sức hấp dẫn, gợi cảm hơn hầu hết các cô gái trẻ khác. Có điều, những nếp nhăn trên bụng cho thấy cô đã trở thành một người mẹ từ lâu rồi.

Chỗ chiếc khăn quàng lên, cái cổ vói da thịt ngọc ngà lạnh giá, lộ rõ một vết thương bầm tím.

Phán đoán của Điền Việt Tiến thật đúng, cô bị hung thủ dùng chiếc khăn siết cổ đến chết, báo cáo pháp y đã chứng thực điều này.

Điền Việt Tiến liền vội lấy vải trắng phủ lên thi thể cô gái - không thể chịu được việc phải nhìn lâu thêm nữa, cho dù là thân thể nạn nhân vẫn như muốn trôi người.

“Chú Điền, chú làm sao vậy?” Cán bộ pháp y đưa thi thể trở lại vải buồng lạnh.

Điền Việt Tiến che huyệt thái dương lùi lại nửa bước nói: “Tôi hơi khó chịu một chút”.

“Đây là lần đầu tiên.”

Tại cái phòng khám nghiệm tử thi lạnh giá này, Điền Việt Tiến đã từng nhìn thấy vô số những thi thể, bao gồm cả những người chết rất đáng thương còn bị mổ xẻ ra nhưng những điều đó chưa từng ảnh hưởng đến tâm trạng của anh. Không biết vì sao, cái chết của người phụ nữ này lại tác động mạnh đến cảm xúc của anh như vậy. Là vì hoảng sợ? Hay là lòng thương cảm tự nhiên? Sự thương cảm của một người đàn ông trung tuổi với một cô gái đẹp yếu đuối? Hay là động lòng trắc ẩn mà sách cô đã nói? Giống như hồi anh mới vào nghề cảnh sát, tiếp xúc với vụ án giết người đầu tiên, anh đã vì người bị hại trẻ tuổi mà khóc sụt sùi, thể sẽ tận tay bắt được hung thủ giết người, kết quả là trong vòng ba ngày, anh đã hoàn thành được lời thề đó. Đó là câu chuyện của 20 năm trước, giờ đây cảm giác này đã trở lại trong lòng, cho dù anh và người chết đó không hề quen biết gì nhau. [Truyện chỉ được type tại ddldq]

Nhưng do cô gái đã chết đẹp như vậy? Hay do thần thái trong mắt cô gái lúc chết làm xao động đến sự thương cảm của anh? Hay là do chiếc khăn màu tím mê hoặc kia? Anh có cảm giác số mệnh đã định sẵn sẽ gặp phải một tên tội phạm dạng hồn ma? Hoặc hung thủ - chính là hồn ma?

“Đừng nói ra.”

Anh lặng lẽ ném ra một câu nhắc nhở bản thân, để tránh việc mình sẽ giống với một số người trẻ vừa tốt nghiệp ở trường cảnh sát, trở thành trò cười cho anh em đồng nghiệp già đời trong Sở.

“Được rồi.” Bộ phận Pháp y đã chỉnh sửa báo cáo, “Căn cứ kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy, thời gian cô gái này chết vào khoảng từ 10 đến 12 giờ đêm. Hung thủ là nam giới, người trưởng thành, có lực cánh tay chắc khỏe, dùng khăn quàng cổ từ phía sau siết chặt cổ người bị hại cho đến chết. Trong vòng 1 phút người bị hại đã tắt thở. Đã thu thập một số lông, tóc và vân tay trên thân thể người chết nhưng không có bất kì dấu vết cho thấy bị xâm hại tình dục.

Điền Việt Tiến trầm lặng gật đầu. Những kết luận đó hoàn toàn giống với những phán đoán của anh tại hiện trường. Anh đứng dựa vào tường nói: “Cám ơn.”

Bỗng nhiên, cửa phòng khám nghiệm tử thi bị đẩy ra, Tiểu Vương - nhân viên cảnh sát trẻ chừng hai mươi lăm tuổi bước vào hô lớn: “Chú Điền, cậu bé kia đã mở miệng nói rồi.”

Sững người chưa đến một giây, Điền Việt Tiến lao như bay ra khỏi phòng khám nghiệm, xuyên qua hành lang tối tăm, ẩm ướt; tay chống vào lan can,

nhảy xuống cầu thang, trở lại văn phòng.

Cậu bé nằm sấp trên chiếc bàn, kêu khóc thảm thiết, toàn bộ Sở Công an đều có thể nghe thấy tiếng khóc này. Tim của Điền Việt Tiến bị tiếng khóc níu chặt lại, dường như biến thành tấm thủy tinh mong manh, rất nhanh chóng sẽ bị tiếng khóc này làm cho vỡ tan. Anh đi đến phía sau cậu bé, xoa lên cái lưng gầy nhóp nhù của cậu: “Này cháu, không có vấn đề gì nữa. Đã trải qua rồi, cháu có thể nói được rồi.”

Cậu bé tiếp tục thêm khoảng hai phút nữa, rồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên, khoang mắt sung cả lên, nước mắt vẫn không ngừng tuôn. Dáng vẻ bi thương của cậu bé khiến mọi người cũng thấy cảm thông, Điền Việt Tiến rất bình tĩnh rút khăn mùi xoa ra, thay cậu ấy nhẹ nhàng lau nước mắt đi.

“Cháu nhìn thấy rồi.”

Đây là âm thanh phát ra từ miệng cậu bé, chính là thời kỳ vỡ giọng của cậu bé 13, 14 tuổi; nghe tiếng khàn ồm ồm vỡ giọng, có hơi chút khó nghe.

Hai đồng chí cảnh sát trẻ ở bên cạnh rất xúc động, Điền Việt Tiến ra hiệu bằng mắt cho mọi người yên lặng, không được phát ra bất kì âm thanh nào để tránh làm phiền cậu, ảnh hưởng đến sự hồi tưởng của cậu bé. [Truyện chỉ được type tại ddld]

“Cháu đã nhìn thấy cái gì?”

“Khuôn mặt”

Cậu bé mở to mắt, dường như khuôn mặt kia ở ngay trước mắt cậu bé - đáng tiếc, thứ mà bây giờ cậu ta nhìn thấy chỉ là khuôn mặt của Điền Việt Tiến.

“Khuôn mặt của ai?”

Điền Việt Tiến không muốn tránh né ánh mắt cậu bé, anh với vế mặt điềm tĩnh đã kiềm chế cảm xúc của cậu bé thành thoả hơi bị mất kiểm soát.

“Cháu đã nhìn thấy khuôn mặt của hung thủ.”

Cậu bé lại khóc to, đôi mắt chứa đầy sự căm phẫn và thù hận, đồng thời rất nhiều nước bọt trong miệng phun ra bắn cả vào mặt Điền Việt Tiến. Nhưng Điền Việt Tiến không hề để bụng gì, ngược lại còn vì điều này mà thấy phấn khích khác thường - đã chờ đợi dường như một ngày một đêm rồi, chẳng phải là vì muốn nghe được câu nói này hay sao?

“Tốt, cháu hãy kể từ từ cho chú nghe, hung thủ đáng vẻ như thế nào?”

Cậu bé cúi đầu xuống, sao khoảng khắc run rẩy, hơi ngẩng đầu lên, âm thanh dồn nén, giọng trầm như người đàn ông trưởng thành.

“Một tên ác quỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3

Typet: Trầm Văn

Điền Việt Tiến lại một đêm mất ngủ. Vào 12 giờ đêm ngày 8 tháng 8 năm 1995.

Văn phòng Sở Công an, cơn gió đêm rung lắc cửa sổ bằng gỗ, ánh đèn lay chuyển không ngừng trên sàn nhà.

Cậu bé được tìm thấy ở hiện trường vụ án giết người tại đường Nam Minh, cuối cùng đã mở miệng nói chuyện với cảnh sát.

“Một tên ác quỷ!”

Trong căn phòng ở tòa nhà cũ, sau một hồi trầm lặng khá lâu, ai cũng không dám là người đầu tiên phá vỡ sự yên lặng. Điền Việt Tiến tay chống cằm, nhìn chăm chú vào khuôn mặt cậu bé. Gặp phải biến cố lớn như vậy, khuôn mặt của cậu dường như đã có chút thay đổi.

Sau hai phút, cậu bé nói câu thứ hai: “Cháu... cháu... cháu.”

Cậu bé đã đói rồi!

Điền Việt Tiến cảm động gọi: “Tiểu Vương, nhanh, đi mua đồ ăn.”

Mười phút sau, Tiểu Vương trở về từ quầy ăn đêm ở quanh khu vực Sở Công an, trên tay xách rất nhiều xiên thịt gà nướng, bò xào, mì lạnh và hoành thánh lạnh - mọi người đều đã rất đói rồi.

Điền Việt Tiến cầm mì lạnh để ăn, đồng thời liếc ánh mắt nhìn cậu bé. Cậu bé đang ở tuổi dậy thì, làm sao có thể chịu được đói bụng một ngày một đêm được.

Cậu bé đã ăn ngấu nghiến rất nhiều đồ, cuối cùng uống một ngụm nước, nhìn vào mắt của Điền Việt Tiến rồi nói: “Cháu thật sự đã nhìn thấy!”

“Tốt, các chú đều tin cháu, cậu bé ạ!” Điền Việt Tiến nhả nài ngồi xồm nữa chừng trước cậu bé, nói: “Việc đầu tiên, cháu hãy nói cho chú, cháu là ai?”

“Cháu là...” Cậu ta lắc lắc đầu với vẻ khó chịu, rất khó khăn mới thốt ra một câu: “Cháu là con trai của mẹ cháu.”

Câu nói thừa này đã chứng minh sự phán đoán của Điền Việt Tiến. Nhưng, người bị hại xem ra trẻ như vậy, làm sao lại có thể có một cậu con trai đang ở tuổi trưởng thành?

“Cháu tên là gì?”

“Thu Thu” - Thu trong Mùa Thu, Thu trong thu hoạch.

Cái tên này rất hay. Anh đã được biết rằng, người bị hại có cậu con trai 13 tuổi, ở cùng với bố dưới quê, đang học cấp hai. Giờ mới biết tên cậu ấy là Thu Thu. Trong phòng kê bên cửa hiện trường phát hiện vụ án vào buổi sáng, còn phát hiện một ba lô đựng sách giáo khoa cấp hai.

“Cháu đến Thượng Hải khi nào?”

“Vào 8 giờ tối hôm qua, một mình cháu đi tàu hỏa đến. Mẹ cháu đến đón ở ga, sau đó hai mẹ con cháu đi xe bus về cửa hàng tạp hóa.”

Điền Việt Tiến đã nắm rõ: “Chắc cháu được nghỉ hè nên đến thăm mẹ à?”

“Vâng.”

Hèn chi, đồn công an nói rằng, người bị hại vốn chỉ sống có một mình, hàng xóm gần đó cũng chưa từng nhìn thấy cậu bé này.

“Hai mẹ con cháu mấy giờ thì về đến cửa hàng tạp hóa?”

“Buổi tối... 10 giờ rưỡi đêm.”

Tiếng phổ thông của cậu bé rất chuẩn, xem ra cậu học ở trường rất khá, không giống như bọn trẻ ở nông thôn nói đặc tiếng địa phương. “Mẹ nói chuyện với cháu rất lâu, còn giúp cháu dọn dẹp căn phòng ngủ nhỏ phía sau, còn chuẩn bị một chiếc chiếu trúc mới. Khoảng hơn 11 giờ đêm, thì có người gõ cửa kéo ở phía ngoài.”

Cậu bé nói đến đây rồi dừng lại, Điền Việt Tiến bình tĩnh trấn an: “Đừng sợ, các chú đều đang ở bên cạnh cháu cả.” Typet: Trầm Vân. [Truyện chỉ được type tại Diễn đàn Lê Quý Đôn]

Cậu bé nói tiếp: “Lúc ấy, bên ngoài trời đang mưa rất to, mẹ cháu một mình đi ra xem qua, rồi vội quay trở lại, để cháu ở lại phòng bên bảo cháu không được gây tiếng động gì. Thần sắc của mẹ cháu khác thường, trông có vẻ có chút căng thẳng nhưng lại có chút hưng phấn, nhưng khẳng định không phải là sợ hãi.” Khả năng quan sát của cậu bé này rất tốt, có thể để ý được từng chi tiết nhỏ.

“Mẹ cháu bảo cháu không được để phát ra bất kì tiếng động nào, giống như cháu không tồn tại ở đó vậy. Cháu vâng lời mẹ trốn ở phòng bên cạnh, mẹ đóng chặt cửa phòng lại. Rất nhanh, cháu nghe thấy có tiếng bước chân, sau đó là tiếng nói chuyện khe khẽ. Nhưng do cách một cánh cửa, có vẻ như ở mặt phía ngoài các kệ hàng, cho nên dù một chữ, cháu cũng không nghe thấy rõ được.”

“Là tiếng của người đàn ông à?”

“Vâng, sau đó một lúc, có thể chỉ độ khoảng vài phút, cháu nghe thấy mẹ gọi một tiếng nhưng âm thanh không vang lắm. Cháu thấy có chút lo lắng nhưng lại không dám mở cửa. Tiếp theo, cháu nghe thấy tiếng đập dếp lên mặt sàn nhà, còn có tiếng thở hổn hển của mẹ cháu. Cuối cùng cháu thấy gấp quá liền mở cửa ra nhưng cửa không nhúc nhích tí nào. Cháu mới hiểu ra, mẹ cháu đã khóa ngược từ phía ngoài, mẹ cháu làm như vậy để làm gì chứ?”

Cậu bé lại rơi hai hàng nước mắt lã chã, nói: “Phòng kê bên vốn là có cửa sổ nhưng đã bị lan can sắt bịt lại, mặt ngoài có dán họa báo để che ánh sáng. Cháu không có cách nào chui ra ngoài từ cửa sổ được, chỉ có thể dùng tay chọc thủng họa báo đó, cháu có thể nhìn thấy ra ngoài... cháu... cháu nhìn thấy...”

Cậu bé không thể nói tiếp được, Điền Việt Tiến kịp thời nói: “À, chú đã chú ý đến hai cái lỗ nhìn trên tờ họa báo đó.”

Điền Việt Tiến muốn để cậu bé trở lại tâm trạng bình thường, nhớ lại khung cảnh lúc đó một cách khách quan, không để sự bi thương hoàn toàn chiếm lĩnh đầu óc cậu ta, để sót mất các tình tiết quan trọng nào.

“Cháu đã nhìn thấy... đã nhìn thấy... đã thấy... một tên ác quỷ.”

“Được, một tên ác quỷ.” Điền Việt Tiến bắt đầu dĩ gặt gù, nói: “Các chú đều đã biết. Cháu nói tiếp đi, tên ác quỷ đó trông bộ dạng như thế nào?”

“Có đáng vẽ của một tên ác quỷ!”

“Cụ thể hơn một chút đi. Chẳng phải cháu là người rất biết cách miêu tả chi tiết hay sao? Chú muốn phải chi tiết!”

Cậu bé với vẻ đau khổ nắm lấy tóc nói: “Không, cháu không thể nói rõ ra được, cháu chỉ nhìn thấy một tên ác quỷ, nhưng cháu nhìn thấy rất rõ!”

“Đó là người đàn ông phải không?”

“Vâng.”

“Khoảng tầm bao nhiêu tuổi? Hơn 20 tuổi? Hay 30 tuổi? Hay hơn 40 tuổi?”

Điền Việt Tiến kiên nhẫn dẫn dắt câu chuyện nhưng không nhận lại được một chi tiết muốn có nào.[Truyện chỉ được type tại ddlqđ]

Cậu bé ánh mắt mơ màng: “Không, cháu không thể nhớ rõ được.”

“Vậy cháu không nhìn thấy khuôn mặt đó à?”

“Cháu nhìn thấy rồi!” Cậu bé đột nhiên đứng phắt dậy, lại gần Điền Việt Tiến hét to: “Cháu nhìn thấy rồi! Nhìn thấy rõ rõ ràng ràng! Chỉ cần để cháu nhìn thấy kẻ đó một lần nữa, kẻ cả trong hàng nghìn hàng vạn người thì cháu có thể lập tức nhận ra ngay kẻ đó!”

“Tốt rồi, khuôn mặt đó dài hay ngắn?”

“Không dài cũng không ngắn.”

“Hình dạng béo hay gầy?”

“Không béo cũng không gầy.”

“Mắt to hay bé?”

“Không to cũng không bé.”

“Đủ rồi!!”

Điền Việt Tiến ngắt đoạn cuộc vấn đáp, những điều cậu bé vừa mới trả lời toàn là toàn là những lời vô ích! Lẽ nào hung thủ lại có khuôn mặt của rất cả mọi người? Anh ngồi xồm xồm chừng rồi hỏi: “Được, hãy nói cho chú trên khuôn mặt của kẻ đó có điểm gì đặc biệt?”

“Không có.”

Nếu là bình thường trong quá khứ, anh sẽ nhảy dựng lên mà bức tức rồi nhưng buổi tối hôm nay nhìn mặt cậu bé có mẹ vừa mới mất này, Điền Việt Tiến đã phải kiềm chế sự nóng nảy ngay, hỏi cậu bé: “Vậy cháu còn nhìn thấy gì nữa?”

“Chiếc khăn lụa.”

“Ồ?”

Bỗng nhiên, cậu bé xuống giọng, chỉ nói với một mình Điền Việt Tiến: “Cháu đã nhìn thấy một chiếc khăn lụa, chiếc khăn lụa màu tím, quấn lấy cổ mẹ cháu. Tên ác quỷ đó... tên ác quỷ đó, đã dùng chiếc khăn lụa quấn siết chặt lấy cổ mẹ cháu, chỉ khoảng nửa phút, mẹ đã nằm bất động trên sàn nhà rồi.”

Điền Việt Tiến ôm chặt lấy vai cậu bé đang run rẩy, vỗ vỗ vào lưng cậu, giống như bố nói với con trai: “Xin lỗi cháu, cháu cứ nói tiếp đi!”

“Cháu nhìn thấy mẹ cháu đã chết.”

Bộ cảnh phục đã bị nước mắt cậu bé làm ướt rồi.

“Hãy mạnh mẽ, cháu là một người đàn ông mà!”

“Nhưng, cháu không thể cứu được mẹ cháu! Cháu không có cách nào mở được cái cửa kia ra, cũng không có cách nào chui ra được từ đường cửa sổ. Nhưng... nhưng... ngay cả việc hét lên thật to cháu cũng không làm được! Cháu chỉ có thể lặng lẽ quan sát, âm thầm nhìn mẹ cháu bị siết cổ chết như vậy, âm thầm nhìn con ác quỷ kia đi ra khỏi cửa hàng tạp hóa, âm thầm nhìn mẹ cháu nằm chết trên sàn nhà. Cháu không dám có động tĩnh, một cử chỉ hay tiếng động cũng không...”

“Cháu thấy sợ hãi à?”

“Vâng, vô cùng vô cùng sợ hãi!” Cậu bé ngồi co quắp trên sàn nhà, không dám nhìn bất kì ai.

“Cháu sợ tên ác quỷ kia, cháu sợ hẳn ta nhìn thấy cháu, cho nên cũng không dám phát ra tiếng động gì, cháu không xứng đáng là một người đàn ông!” [Truyện chỉ được type tại ddlqd]

Điền Việt Tiến xoa lên tấm lưng gầy gò của cậu bé, nói: “Cháu chỉ mới là một đứa trẻ.”

“Cháu không làm được việc gì, chỉ có thể thông qua hai cái lỗ nhìn đó để quan sát, cứ nhìn... nhìn... nhìn... nhìn đến quá nửa đêm thì cháu thực sự không thể chịu đựng được nữa, cứ thế đổ lăn ra ngủ... cháu thật là đáng chết!”

“Ai thì cũng không thể chịu đựng được lâu như vậy, chứ đừng nói đến một cậu bé!”

“Cháu không còn là trẻ con! Khi cháu tỉnh lại, nghe thấy phía ngoài có âm thanh gì đó, cháu bò ra phía sau tờ họa báo, nhìn qua lỗ kia thấy chú ở đó.”

Cậu bé cứ nhìn chằm chằm vào mặt Điền Việt Tiến, như thể anh mới là “một tên ác quỷ”

Điền Việt Tiến khẽ nói một câu, phấn khích tinh thần trở lại nói: “Không phải thế.”

“Không phải thế.”

“Được rồi, thế tức là nếu để cháu nhìn thấy khuôn mặt hung thù một lần nữa thì cháu sẽ nhận ra hắn ta phải không?”

Thần sắc của cậu bé thay đổi rất ngỡ ngàng, nói: “Không, chưa từng nhìn thấy.”

“Cháu thấy rất mệt rồi phải không?”

Điền Việt Tiến nhìn thấy hai mắt cậu bé sưng đỏ cả lên, đầu cậu bé thỉnh thoảng đổ gục sang hai bên.

“Vâng.”

“Hãy nhanh thu dọn phòng trực ban để cậu bé này ngủ một chút”, anh nghiêm nghị nói với cấp dưới, “Không ai được làm phiền cậu bé.”

Phòng trực ban được dành ra cho cậu bé, có một chiếc giường nhỏ có thể ngủ. Cậu bé bị giày vò cả một ngày một đêm, mệt mỏi rã rời, vừa chạm vào chiếc chiếu đã liền ngủ ngay. Điền Việt Tiến sắp xếp hai đồng chí cảnh sát thay nhau trông nom ở bên ngoài, để cậu bé có điều gì không lường trước được.

Kỳ thực, Điền Việt Tiến cũng đã quá mệt rồi, về đến phòng làm việc của mình, kéo ghế nằm ra liền ngủ luôn.

Anh mơ đến chiếc khăn lụa kia, chiếc khăn lụa màu tím quàng lên cái cổ đẹp kia. Dường như chất tơ lụa mịn bóng, dẻo dai, đang từ từ quấn chặt lấy cổ của anh...

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4

Typers: Trầm Vân

Trời đã sáng hẳn rồi, anh em đồng nghiệp đã đi làm, Điền Việt Tiến mới tỉnh giấc với cảm giác nhức mỏi toàn thân.

Nặng nhàng sờ lên cổ của mình, như có một vết hằn siết màu tím.

Anh đứng vươn dậy từ chiếc ghế nằm, lao tới nhà tắm nhìn vào gương, nhìn thấy khuôn mặt với các nếp nhăn vào buổi sáng sớm, nhìn bộ râu hơi chàm đen trên cằm. Nhắm mắt lại, trong khoảng khắc cúi đầu bên bồn rửa mặt, rồi lại ngẩng đầu lên, ông nhìn thấy phía sau mình có cô gái đẹp bị chết kia đang đứng đó - trên cổ vẫn quấn chặt chiếc khăn lụa màu tím.

Điền Việt Tiến không một chút sợ hãi, anh biết đó chỉ là ảo giác - một ảo giác không có thật. Vì sao lại vướng vào anh? Như muốn gửi đến anh một tín hiệu mãnh liệt, phò thác, thậm chí cầu xin anh nhất định phải bắt được tên hung thủ tàn ác kia. Bắt tên hung thủ kia phải nói ra, không muốn giống như con trai của cô nói năng lộn xộn - cậu bé còn đang ngủ ngon giấc tại phòng trực ban Sở Công an. Typers: Trầm Vân. [Truyện chỉ được type tại Diễn đàn Lê Quý Đôn]

Đợi đến khi mặt trời đã lên đến đỉnh nóc nhà, con trai của người bị sát hại kia cuối cùng đã tỉnh giấc. Cậu ta mở to đôi mắt mệt mỏi, vừa nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của ông Điền, liền lập tức nhắm tịt mắt lại. Ông Điền không nói một tiếng mà kéo cậu bé lên, đưa cậu ta ra khỏi phòng trực ban, đi đến nhà ăn trong Sở để ăn trưa.

Quả nhiên lúc cậu bé vào độ tuổi dậy thì, lượng cơm lại cũng bằng hai lần của Điền Việt Tiến. Có lúc đồng nghiệp đi qua, nhìn họ với ánh mắt khác thường, còn có một cậu cảnh sát mới đến nhận công tác chào hỏi: “Chú Điền, đây là con trai chú đấy à?”

Điền Việt Tiến sợ cậu bé lại bị kích động, liền tục ra hiệu bằng mắt cho từng người để mọi người không lại gần họ nữa. Cũng may, cậu bé chỉ tập trung cắm đầu vào ăn, không chú ý gì đến ánh mắt của mọi người nhìn cậu ấy.

Buổi chiều, Điền Việt Tiến đưa cậu bé đến phòng vẽ chân dung mô phỏng tội phạm, mong muốn cậu ta mô tả một lượt hình ảnh tên hung thủ kia. Nhưng cho dù họa sĩ vẽ chân dung gợi ý như thế nào, cậu bé vẫn không thể nói ra được tướng mạo của hắn ta, vẫn là một loạt các câu trả lời như tối hôm qua. Có điều, cậu bé vẫn khẳng định đi khẳng định lại, mặc dù không có cách nào nói rõ được dáng vẻ của hung thủ nhưng nếu chỉ cần được tận mắt nhìn thấy kẻ đó hoặc ảnh của tên đó thì nhất định có thể nhận ra được ngay.[Truyện chỉ được type tại ddlqđ]

Vài giờ đồng hồ trôi qua, trên bàn vẫn là những bộ mặt vói vè mặt không rõ ràng, Điền Việt Tiến đi ra ngoài hút thuốc.

Cậu bé có thật sự đã nhìn thấy mặt của hung thủ hay chưa? Lúc người bị sát hại gặp nạn, hướng thẳng về tờ họa báo trên tường, mặt của cô gái nhiều khả năng đã che kín mặt của hung thủ, hình ảnh người chứng kiến được chỉ là chiếc khăn lụa siết chặt lấy cổ cô gái, cơ bản lại không nhìn thấy hung thủ. Cái gọi là “tên ác quỷ”, sợ chỉ là một dạng tưởng tượng hay ảo giác của cậu bé xuất hiện sau khi bị kích động mạnh.

Cửa phòng vẽ chân dung mở một nửa, ông Điền ở ngoài tiếp tục nhìn vào trong để quan sát khuôn mặt của cậu bé - năm nay 13 tuổi, bằng với tuổi cô con gái của mình, tên là Tiểu Mạch. Nhưng do sinh trước nửa năm nên cậu bé học cao hơn Tiểu Mạch một lớp.

Điền Việt Tiến mở ví trong túi ra ngắm ảnh mới nhất của cô con gái. Tiểu Mạch bắt đầu dạy thi từ năm ngoái, đến nay dường như đều tạo ra sự ngạc nhiên đối với mọi người qua từng ngày và cũng ngày một xinh đẹp hơn. Ông sờ lên đôi mắt to sáng ngời của cô con gái trong bức ảnh, còn có chút mụn trứng cá đáng yêu trên hai má nữa, cô bé chắc chắn sẽ trở nên xinh đẹp, một người con gái đầy sức hấp dẫn như mẹ của cô vậy, sau một vài năm từ một cô gái đẹp sẽ trở thành một thiếu phụ xinh đẹp.[Truyện chỉ được type tại ddlqđ]

Đáng chết thật, tại sao mình lại nghĩ đến từ “thiếu phụ”? Thiếu phụ xinh đẹp bị chiếc khăn lụa thần bí siết cổ đến chết kia, điều càng đáng thương hơn chính là cậu con trai mười ba tuổi của cô ấy, tận mắt nhìn thấy mẹ mình bị sát hại mà không thể xông ra. Việc bắt kẻ xấu không phải trách nhiệm của cậu bé, để hung thủ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật là nỗi nhục của người làm cảnh sát.

Điền Việt Tiến tạm thời rời khỏi cậu bé, một mình quay lại phòng làm việc, ngâm một cốc trà đặc đắng, mở một bản báo cáo ra...

Hứa Bích Chân, sinh năm 1962, tốt nghiệp phổ thông trung học. Năm 1981, được gả cho một người đồng hương là Thu Kiến Thiết, năm thứ hai thi sinh con trai, đặt tên là Thu Thu. Cô ấy và chồng đều có hộ khẩu ở nông thôn nhưng lại sống ở trên phố huyện, nhận thầu kinh doanh một cửa hàng tạp hóa. Năm 1991, Hứa Bích Chân một mình lên Thượng Hải đi làm thuê, để chồng và con trai ở lại quê nhà. Khu vực Trường trung học Nam Minh vắng vẻ, cách vài cây số mới có được một cửa hàng. Cô ấy thuê lại căn phòng ở đối diện cổng chính của trường với giá rẻ. Cửa hàng tạp hóa nhỏ đã mở ra được bốn năm, ngoài thời gian nghỉ đông và nghỉ hè ra, lúc bình thường công việc buôn bán đều rất tốt, là sự lựa chọn duy nhất của các học sinh nội trú trong trường. Từ biên lai gửi tiền có thể thấy, mỗi tháng cô ấy đều gửi về cho con trai vài trăm tệ. Người dân xung quanh phản ánh lại, Hứa Bích Chân tích cách cởi mở, biết cư xử với mọi người, chưa từng có mâu thuẫn gì với ai cả, cửa hàng kinh doanh ổn định. Hơn nữa, cô ấy vừa đẹp lại vừa trẻ, những học sinh nam ở ngôi trường đối diện và có cả những anh chàng ở nhà máy quanh đó đều thích đến cửa hàng của cô ấy mua đồ.

Phía cảnh sát phán đoán, cuộc sống riêng tư của Hứa Bích Chân có vấn đề. Một người sống một mình ở thành phố bốn năm, chồng với con trai ở quê nhà, ai có thể chịu đựng được sự cô đơn? Huống hồ, cô muốn má đào có má đào, đáng đẹp có đáng đẹp, chỉ cần trang điểm một chút, đi trên đường phố, hầu hết đều xem là con gái Thượng Hải trẻ trung. Một người phụ nữ đơn thân như vậy, bên cạnh không thể thiếu đàn ông theo đuổi, những lời đồn đại cũng tuyệt nhiên không thiếu. Nhưng, bất kể là kết quả điều tra thu thập được tại hiện trường vụ án của phía cảnh sát hay là kết quả điều tra từ khu dân cư xung quanh khu vực đó đều không phát hiện bất kì chứng cứ nào về sự qua lại giữa cô và một người đàn ông nào cả.[Truyện chỉ được type tại ddlqđ]

Ít nhất, từ vẻ ngoài cho thấy, Hứa Bích Chân là một người đứng đắn.

Điền Việt Tiến ngày càng thấy mê man, rối rắm. Căn cứ kết quả điều tra thu thập tại hiện trường vụ án của phía cảnh sát, phát hiện trong bộ quần áo có mấy trăm tệ tiền mặt, trong tủ đầu giường có mấy nghìn tệ, còn có hai cuốn sổ tiết kiệm ngân hàng - hiển nhiên, hung thủ không có ý đồ cướp tiền và tài sản.

Bộ phận pháp y cũng xác định, người bị hại không bị xâm phạm tình dục, không phải vì tiền cũng không phải vì sắc, chỉ còn lại hai khả năng: Báo thù? Hận tình?

Có một điểm có thể khẳng định: hung thủ không phải là kẻ biến thái giết người điên cuồng một cách lén lút. Căn cứ miêu tả của người chứng kiến duy nhất tại hiện trường, cũng là miêu tả của con trai người bị sát hại, người chết đó rất có khả năng có quen biết với hung thủ, nên mới mở cửa để hắn ta vào được.

Đoạn cuối cùng của báo cáo, còn có sự việc “họa đến dồn dập”: Hôm qua, người chồng của Hứa Bích Chân ở cách xa ngàn dặm sau khi nghe tin vợ mình chết, lập tức đi ra ga tàu hỏa mua vé. Kết quả là trên đường đi đã gặp tai nạn xe, bị gãy xương đùi, ít nhất phải mất một tháng mới có thể chống gậy đi được.

Đột nhiên, cốc chè của Điền Việt Tiến bị đổ, lá chè hắt văng ra bàn, anh em đồng nghiệp ngạc nhiên nhìn anh.[Truyện chỉ được type tại ddlqđ]

Điền Việt Tiến bình tĩnh nói với mọi người: “Xin lỗi, tôi không cố ý!”

Lúc này, Thu Thu với sự trông nom của nhân viên cảnh sát Tiểu Vương đã quay trở lại.

Điền Việt Tiến nhìn vào mắt của cậu bé: “Bố của cháu, ông ấy tạm thời không thể đón cháu được rồi.”

Điền Việt Tiến tốn mất một phút, đã nói lại ba lần về chuyện ba cậu bé bị gãy xương.

“Thực ra, chú nói một lần là được rồi.” Thu Thu mặc dù không có biểu hiện cảm xúc gì nhưng mọi người đều biết cậu bé này đang phải chịu đựng ghê gớm nỗi buồn của riêng mình. Cậu nói: “Cháu có thể đi được rồi chứ ạ?”

“Có thể, cháu không phải là đối tượng tình nghi mà.”

“Các chú cứ yên tâm, cháu sẽ tìm cho mình một chỗ để ngủ thôi.” Cậu bé quay người bước ra khỏi văn phòng, quay đầu lại cố ra vẻ trấn tĩnh: “Đợi đến lúc hòa táng mẹ cháu xong, xin hãy thông báo cho cháu một tiếng, cháu muốn đưa mẹ về quê.”

Câu nói này đã kích động đến Điền Việt Tiến - lẽ nào việc cần làm của một cán bộ cảnh sát già với hơn hai mươi năm kinh nghiệm lại chỉ là việc này? Đợi đến khi thi thể của người bị hại hòa táng xong, thông báo cho con trai của họ đến nhận tro cốt mang về nhà?

Dừng lại một lúc, Điền Việt Tiến đột nhiên chạy như bay ra khỏi văn phòng, thờ hồn hèn chạy đến cửa cầu thang, một tay tóm lấy bả vai gầy guộc của cậu bé, ôm lấy đầu cậu bé nói: “Tối nay, cháu ngủ ở nhà chú nhé.”[Truyện chỉ được type tại ddlqđ]

Thu Thu - cậu bé mười ba tuổi thấy rất bất ngờ, lắc đầu nói: “Như vậy sao có thể được? Chú lại không phải người thân thích của cháu.”

“Ồ đây cháu có người thân không?”

“Không có.”

“Từ giờ trở đi, cháu bắt đầu có nhé?”

Điền Việt Tiến hét lớn một tiếng, nắm chặt tay cậu thiếu niên không có nhà để quay về, như thể đang tóm được một tên tội phạm thuộc về mình vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5

Typer: Trầm Vân

Chiều tối, xe cảnh sát đưa ông Điền và cậu bé đến một tòa nhà cao ở trung tâm thành phố. Năm ngoái, Điền Việt Tiến phá được một vụ án trộm cắp có giá trị hàng triệu tệ, Sở Công an đã phá lệ phân ho anh một căn hộ mới, khiến đồng nghiệp không khỏi ngưỡng mộ.

Cậu bé hồi hộp quan sát xung quanh. Đứa bé này lớn lên ở phố huyện nhỏ bé, sợ rằng chưa từng đi thang máy bao giờ, bàn tay to của Điền Việt Tiến ấn nhẹ vào đầu vai cậu bé, nhanh chóng khiến cậu bé bình tĩnh lại. Xách thức ăn nấu sẵn mua trên đường, hai người đi thang máy lên cửa nhà, vừa may gặp người hàng xóm mới chuyển đến ở đối diện, đã bị cho rằng là ông Điền đưa con trai về nhà.

Chuông cửa đã kêu một hồi lâu, cửa phòng được mở ra với lực yếu ớt, lộ ra khuôn mặt của một cô bé.

Cô bé ấy là Điền Tiểu Mạch.

Con gái đã quá quen với việc xuất quỷ nhập thần của ông bố mình, song hôm nay thấy bố hết giờ làm về nhà đúng giờ nên cảm thấy rất lạ. Mở cửa ra chẳng nói chẳng rằng lùi lại nửa bước như đối mặt với một người xa lạ. Cô bé không muốn nhìn bố thêm nữa, đương nhiên cũng chẳng chú ý đến sự tồn tại của cậu bé kia, quay người đi vào phòng mình, lại nghe thấy tiếng của bố: “Tiểu Mạch.”Typer: Trầm Vân. [Truyện chỉ được type tại Diễn đàn Lê Quý Đôn]

Điền Tiểu Mạch bực dọc quay đầu lại, mới nhìn thấy bộ mặt của Thu Thu cũng bằng tuổi với mình, không ngờ trong nhà lại có thêm một người nữa.

“Tiểu Mạch, cậu này là Thu Thu, là...” Ông bố còn chưa nghĩ được phải nói thế nào với con gái mình, “Cậu ấy là con trai của bạn bố.”

Thu Thu vừa nghe thấy “con trai của bạn bố”, liền nhìn Điền Việt Tiến với ánh mắt khác thường.

Ánh mắt của Điền Tiểu Mạch còn khác thường hơn nữa, nhìn thấy áo sơ mi trắng, quần xanh, giày đá bóng xám rất đơn giản trên người anh chàng này,

giống như người vừa bước ra trong các bộ phim cũ. Chỉ cần mắt của con gái hơi thay đổi là Điền Việt Tiến có thể biết được trong lòng cô đang nghĩ gì - cô bé không hoan nghênh Thu Thu - vị khách không mời mà đến này.

Ông Điền giọng gao quay đầu lại nói: “Thu Thu, đây là Điền Tiểu Mạch - con gái chú, bằng tuổi với cháu, cho nên đừng gò bó nhé.”

Thu Thu cũng thế, chẳng nói gì, Điền Việt Tiến kéo cậu ta ngồi xuống ghế sofa, cố ép bản thân vui vẻ hòa nhã với cô con gái: “Tiểu Mạch, đây là lần đầu tiên Thu Thu đến Thượng Hải, cần ở nhà mình mấy ngày.”

“Ở đây á?”

“Đó là do bố mời cậu ấy đến ở.”

Điền Việt Tiến nhất thiết phải nhấn mạnh điều này, để tránh việc con gái ông sẽ ghét bỏ cậu ta.[Truyện chỉ được type tại ddlqd]

“Được rồi.”

Tiểu Mạch chỉ buồn nhìn cậu ta thêm nữa, liền quay lại phòng mình.

Điền Việt Tiến lấy nước ngọt từ trong tủ lạnh ra để trước mặt của Thu Thu: “Cứ tự nhiên như ở nhà nhé!”

Điền Việt Tiến mở tivi lên, đưa điều khiển tivi cho cậu tự chọn kênh, sau đó đi vào bếp như một dịp hiếm khi thấy. Sau hồi lâu vật lộn, anh bung ra mâm cơm với ba bát cơm đã nấu xong đặt lên bàn, rồi mở hộp đựng thức ăn chín mua sẵn ra. Mùa hè cũng không cần phải hâm nóng thêm nữa, cứ như vậy, ba người đã ăn xong bữa cơm tối với vẻ lạnh nhạt.

Tiểu Mạch đã sớm quen như này, cậu bé càng không để ý gì - đứa trẻ đáng thương này, đã mấy năm rồi cậu ấy không được sống cùng mẹ, có lẽ thường ngày cũng giống như này thôi.

Điền Việt Tiến thỉnh thoảng lại quan sát về mặt con gái. Kể từ lúc mẹ mất, cô bé không bao giờ có được lại vẻ mặt tươi cười. Có những lúc, anh về nhà mà không hề báo trước, cô bé còn cố ý thể hiện vẻ mặt khó coi đối với bố. Nhưng cô bé càng lớn lại càng giống mẹ, đôi mắt to đen láy rạng ngời, cái mũi xinh đẹp, cái miệng xinh xắn, khuôn mặt trái xoan sao nét rõ ràng. Ở trường học có rất nhiều các bạn nam thích cô bé, đây cũng là tất cả những việc mà Điền Việt Tiến phải lo lắng về cô con gái của mình.

Sau khi ăn cơm, Tiểu Mạch chăm chú ngồi trước tivi, xem phim “Đại Thời Đại” do các diễn viên Lưu Thanh Vân, Trịnh Thiếu Thu, Châu Huệ Mẫn thủ vai chính. Lúc bộ phim Hồng Kông này công chiếu thường có vạn người đổ xô ra đường đón xem[Truyện chỉ được type tại ddlqd]

Điền Việt Tiến phát hiện thỉnh thoảng ngáp vặt - hiển nhiên đây là lần đầu tiên xem bộ phim này, rất khó hiểu được tình tiết bộ phim phức tạp, liền hỏi nhỏ: “Thế cháu muốn xem chương trình gì? Cháu tự chọn một kênh đi.”

Thu Thu rất hiểu ý trả lời: “Xem như này được rồi ạ.”

Điền Việt Tiến dừ dừ nhìn sang con gái nhưng không hề có tác dụng gì, cái điều khiển tivi đang ở trong tay cô bé. Anh lại chỉ có thể ngâm cho mình một cốc chè đặc, đến ngồi bên cạnh xem sổ ghi chép công tác, tiếp tục suy xét về vụ hung sát đang khó bề phân biệt.

Ba tập “Đại Thời Đại” chiếu hết, Điền Việt Tiến mới phát hiện cậu bé nằm co trên ghế sofa, buồn ngủ đến mức ngủ gật. Tiểu Mạch cơ bản không để ý gì cậu ta, để cậu bé đến từ phố huyện nhỏ bé xiêu vẹo trên ghế sofa, lác lác như sắp gugồ.

Điền Việt Tiến gấp cuốn sổ ghi chép công tác lại, đưa Thu Thu vào nhà vệ sinh, dạy cậu ta sử dụng vòi hoa sen. Sau khi cậu bé bắt đầu tắm, ông Điền mới quay lại trước mặt con gái nói nhỏ: “Vi sao lại không nói chuyện với cậu ấy?”

“Nói cái gì ạ?”

“Hãy tự nhiên đi! - Cậu ấy là khách của nhà ta mà!”

“Là khách của bố, nhưng không phải là khách của con.” Tiểu Mạch thể hiện ánh mắt ngang ngược, bướng bỉnh, tiện tay tắt ngay tivi. “Ai biết được cậu ta có thể nghe hiểu được lời con nói. Còn nữa, đợi cậu ta đi ra khỏi nhà vệ sinh thì bố hãy vào dọn sạch sẽ một chút nhé, con còn phải tắm nữa!”[Truyện chỉ được type tại ddlqd]

Con tức giận của Điền Việt Tiến đã bốc lên đỉnh đầu, vừa muốn nổi giận thì lại sợ cậu bé nghe thấy được, đành phải câm lặng không nói gì trở về phòng. Ông nhanh chóng dọn dẹp ga trải giường, để cho cậu bé một cái chiếu mới, trải chiếu cũ lên sân nhà. Mỗi khi trời mùa hè nóng bức nhất, ông càng thích ngủ dưới sân nhà để hóng gió mát.

Đợi Thu Thu tắm rửa xong, thay quần áo ra, Điền Việt Tiến đã nằm dưới sân nhà, cậu bé vội nói: “Hay là cháu ngủ dưới sân nhà cho ạ!”

“Cháu nhỏ lại gầy gò, ngủ dưới sân nhà dễ bị nhiễm lạnh, người gù nhiều thịt, không sao cả.” Điền Việt Tiến vỗ vỗ vào ngực: “Mau ngủ đi! Cháu hãy ngủ sớm đi, đừng có thích ngủ muộn giống như con gái chú!”

Lời nói của chú cảnh sát già chính là mệnh lệnh, cậu bé không thể từ chối mà nằm xuống ngủ, chờ đợi con ác mộng đến...

Q.1 - Chương 6

Typer: Trầm Vân

Ngoài Hứa Bích Chân bị muru sát hai ngày trước đây, cô gái này là người phụ nữ đẹp nhất mà Điền Việt Tiến đã từng gặp từ trước đến giờ, không gì có thể so cùng.

Chỉ đợi một giây, ông Điền đã biết được họ của cô ấy: “Mộ Dung phải không?”

“Phải, họ của tôi là Mộ Dung- rất nhiều người cho rằng đó là bút danh, chỉ trong các tiểu thuyết võ hiệp mới nghe thấy tên họ này, đáng tiếc đó chính xác là họ của bố tôi.”

Cô gái thẳng thắn nói một tràng tiếng phổ thông chuẩn mực. Thật là một cư dân tốt trong việc phối hợp điều tra với cảnh sát, cũng là cô giáo Ngữ Văn tốt, nhanh nhẹn nhanh miệng. Cô gái diễm lệ hoàn hảo không tì vết, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh tế, tuyệt không thua kém bất kì một ngôi sao điện ảnh Hồng Kông, Đài Loan nào đang thịnh hành năm đó. Với độ tuổi hơn hai mươi quyền rũ nhất, mái tóc xoăn gọn sóng hợp một hơi đến độ chín một chút, chỉ cần chớp mắt là có thể khiến bao anh chàng mê mẩn. Theo bản năng của một người đàn ông trung tuổi có vợ đã mất, Điền Việt Tiến - một nhân viên cảnh sát gần năm mươi tuổi nghẹn ngào cổ họng, không thể kiềm chế ngắm nhìn cô gái mấy lần. Cuối cùng, ông phải ép mình chuyển ánh nhìn hướng lên cái đầu hói của ông hiệu trưởng già, không dám nhìn lại khuôn mặt ma mị của cô ấy. Typer: Trầm Vân. [Truyện chỉ được type tại Diễn đàn Lê Quý Đôn]

Sáng sớm, Điền Việt Tiến dẫn đầu Tổ Chuyên án, hỏi thăm những người dân và nhà máy quanh khu vực đường Nam Minh, sàng lọc điều tra tất cả các quan hệ xã hội của người bị hại ở khu vực này. Đại đa số mọi người chỉ mua hàng ở cửa hàng tạp hóa hoặc có thể đã vài lần nhìn thấy cô chủ xinh đẹp. Cảnh sát đã khoanh lại một vài đối tượng tình nghi. Thông thường, các manh mối càng ít thì phạm vi đối tượng tình nghi lại càng rộng. Trong cuộc đời làm án dài đằng đẳng của Điền Việt Tiến, có những vụ án sàng lọc điều tra qua hàng trăm đối tượng tình nghi, có những vụ án lại khóa ngay được đối tượng tình nghi phạm tội ngay tại trận.

Cuối cùng, hiển nhiên vẫn cần phải quan tâm trọng điểm đến Trường trung học Nam Minh. Suy cho cùng, học sinh trường Nam Minh mới là khách hàng chủ yếu của cửa hàng nhỏ đó. Vụ án hung sát xảy ra đối diện bên đường nghe rộn cả người, ông hiệu trưởng già đã sớm cân trọng, chỉ sợ có liên quan đến nhà trường, vội vã gọi điện triệu tập các thầy cô giáo trở lại trường, cung cấp các manh mối vụ án cho phía cảnh sát. Có điều, các thầy cô giáo trong thời gian nghỉ hè hoặc là dạy học tại nhà kiếm tiền hoặc là đi du lịch ở bên ngoài, chỉ đến được có bảy, tám người, khiến cho ông nổi giận đùng đùng.

Nói đến cửa hàng nhỏ ở đối diện trường, không ai là không biết cô chủ quán ở nơi khác đến, đặc biệt là số các thầy giáo trung tuổi, họ đều kinh ngạc việc người đẹp như vậy làm sao lại chết được. Có một thầy giáo lịch sử than tiếc không ngừng “hồng nhan bạc mệnh”. Nhưng ngoài việc người bị sát hại đều nhận được sự quan tâm của các thầy cô, học sinh trong trường ra, họ đều không cung cấp được manh mối có giá trị nào. [Truyện chỉ được type tại ddlqd]

“Cô chủ quán ở đối diện à, lần trước nhìn thấy cô ấy là từ bao giờ rồi?” - đến lượt cô giáo Mộ Dung xinh đẹp nói. Cô ấy lộ liễu nhìn thẳng vào mắt Điền Việt Tiến, “Đúng rồi, là một tuần trước kỳ thi cuối kỳ, tôi có đến cửa hàng của cô ấy để mua đồ giải khát, nhìn thấy trên cổ cô ấy có quần một chiếc khăn lụa màu tím...”

“Đợi một chút! Cô nói chiếc khăn lụa à?”

Trong quá trình điều tra vụ án này, đây là lần đầu tiên có người nhắc đến chiếc khăn lụa, Điền Việt Tiến không tránh khỏi tròn tròn mắt.

Cô giáo trẻ cũng không hề sợ cảnh sát, nói tiếp: “Đúng, khung cảnh hôm đó khiến người ta thấy ấn tượng sâu sắc, chiếc khăn lụa đó thực sự rất đẹp! Chiếc khăn lụa màu tím đẹp đến mức như đâm vào mắt người ta. Còn có những hoa văn kì diệu, chưa từng bao giờ nhìn thấy đồ phụ kiện nào đẹp như vậy, cô ấy quảng khăn giống như một minh tinh điện ảnh vậy. Khi đó, tôi hỏi cô ấy mua nó ở đâu? Cô ấy hồ thẹn cuối đầu mỉm cười, bất kể có gắng hỏi như nào cô ấy cũng không trả lời, thật sự thấy tiếc nuối! Không ngờ cô ấy lại chết như vậy.”

Cô giáo vừa nói vừa sờ lên cái cổ trắng nõn nà của mình, không biết là vì cái chết của Hứa Bích Chân mà tiếc nuối hay vì chưa thể nghe được câu trả lời cho “chiếc khăn lụa được mua ở đâu?”

Điền Việt Tiến lập tức ghi lại manh mối quan trọng này, điều này làm rõ thêm rằng, chiếc khăn lụa - hung khí giết chết Hứa Bích Chân không phải là do hung thủ mang đến buổi tối xảy ra vụ án mà là vật dùng vốn có của người bị sát hại. [Truyện chỉ được type tại ddlqd]

Từ đâu mà cô ấy có được chiếc khăn lụa này?

Đang lúc Điền Việt Tiến tạm thời ngây người ra, cô giáo Mộ Dung lại cấp thêm manh mối thứ hai: “Còn có một chuyện, không biết các anh đã biết hay chưa? Trong khu dân cư quanh đó, có một người đàn ông sọc rỗ đầy mặt, có vẻ như là người lang thang không nghề nghiệp.”

“Tên mặt rỗ à?”

“Hôm qua chúng tôi đã điều tra người này, tên là Trương Hồng Dân, hơn 40 tuổi, chưa kết hôn, thường vẫn hay lợi dụng chân tay với con gái nhà lành, không phải là người tốt, nghe bà con phản ánh người này chắc chắn thuộc diện tình nghi.”

Đồng nghiệp Tiểu Vương bổ sung một câu, có lẽ muốn gây sự chú ý đối với cô giáo xinh đẹp, liền bị Điền Việt Tiến ngắt lời một cách vô tình: “Tôi biết rồi, nhưng tôi nghĩ loại tạp chủng này không có gan chớ để giết người đâu - xin lỗi, đã nói bậy trước mặt các thầy cô.”

“Không sao cả, tôi không thích người đàn ông già dối.” Cô giáo Mộ Dung không chút để bụng mỉm cười tự nhiên, quay đầu nhìn sang thầy giáo lịch sử trung tuổi kia, dường như đã được hội ý trước, “Tiếp tục nói về chủ đề chính nhé, tên mặt rỗ đó, có một lần quấy rối nữ sinh của tôi trên đường đi, đã bị tôi cho một cái bạt tai ngay tại trận đuổi chạy đi luôn.”

Điền Việt Tiến khen một câu: “Không thể ngờ, cô thật sự có dũng khí!”

“Chuyện nhỏ mà. Có điều, còn một số chuyện nữa, khoảng ba tháng trước đây, có lần sau khi kết thúc buổi học bù vào buổi tối, tôi có đi qua trước cửa quán tạp hóa nhỏ đó, nghe thấy tiếng cãi nhau, tên mặt rỗ bị cô chủ quán dùng cái chổi đuổi ra ngoài.”[Truyện chỉ được type tại ddlqđ]

“Có chuyện này thật sao?” - Tiểu Vương lại một lần nữa cướp lời Điền Việt Tiến “Trong báo cáo điều tra lại không có nội dung này.”

Cô giáo Mộ Dung nghiêm túc gật gù đầu: “Ồ, lúc đó chỉ có mình tôi nhìn thấy, đoán là tên này bị sự háo sắc làm mờ mắt, việc trêu ghẹo cô chủ chưa thực hiện được.”

“Rất cảm ơn các mạnh mẽ mà cô đã cung cấp!” Điền Việt Tiến kéo Tiểu Vương ra khỏi văn phòng hiệu trưởng nói nhỏ: “Lập tức bắt ngay tên mặt rỗ Trương Hồng Dân.”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7

Typo: Trầm Văn

Tên ác quỷ, nằm trong năm người đang ở trước mặt.

Trước bức tường màu trắng có các vết bẩn, chiếu sáng mấy ngọn đèn từ những góc khác nhau, đảm bảo chiếu sáng phần lớn mỗi khuôn mặt.

Khuôn mặt thứ nhất là mặt dài, mắt nhỏ, da hơi trắng, là khuôn hình bộ mặt sát thủ biến thái rất điển hình; khuôn mặt thứ hai là mặt tròn to, khám một đôi mắt như tên đồ tể, cái cổ dày, thô như thể biến mất; khuôn mặt thứ ba lại là khuôn mặt đại chúng bình thường, không có gì lạ, đưa ra phổ lập tức bị dòng người chìm lấp; khuôn mặt thứ tư xem ra rất trẻ, giống như sinh viên nhưng ánh mắt lại trưởng thành quá sớm, không đáng để nhìn vào gương đối diện; khuôn mặt thứ năm là tên mặt rỗ, đầy sẹo màu đỏ và màu nâu, tuổi tác ít nhất cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, có thể nhận rõ là một người đàn ông có dục vọng mãnh liệt.

Trong đó, có ba “tên ác quỷ” mà Điền Việt Tiến cho là có khả năng, đó là:

Khuôn mặt thứ hai - “Mặt đồ tể”: là công nhân của nhà máy quanh đó, bốn mươi tuổi, người to mập, có tiền sử phạm tội, là một thằng cha khiến lãnh đạo nhà máy vô cùng đau đầu.

Khuôn mặt thứ tư - “Mặt sinh viên”: đã từng theo học Trường trung học Nam Minh ở đối diện, hai năm trước thi đỗ đại học, nhưng vì sàm sỡ nữ sinh nên bị đuổi học, từ đó đến nay ở nhà tìm việc.

Khuôn mặt thứ năm - “Mặt rỗ”: ngày hôm qua, từ trong Trường trung học Nam Minh đi ra, Điền Việt Tiến liền đi bắt tên này. Nhưng hắn không ở trong nhà, cảnh sát đã phải hỏi thăm mấy hộ gia đình hàng xóm, rồi trèo lên cửa sổ để nhìn vào trong nhà của hắn, xác định tên mặt rỗ vẫn chưa chạy trốn. Anh đã phải ngồi ở ngoài cửa trọn cả một đêm, kiên trì đợi đến sáng sớm ngày hôm sau, cuối cùng đợi được hắn trở về. Điền Việt Tiến lập tức xông tới tóm bắt lấy hắn, không ngờ thằng cha này rất cảnh giác, đã dùng sức để vượt ra khỏi sự suy tính của anh, lại có thể vùng vẫy thoát khỏi tay của anh, chạy như bay thoát thân. Tại nơi đông không mong quanh trước khi trời sáng, Điền Việt Tiến đã phải chạy thực mạng vài trăm mét đuổi theo hắn ta, mới khổ sở vô được tên mặt rỗ này.

Tên mặt rỗ lại không thừa nhận mình là hung thủ, chỉ nói có cảm tình với người bị hại, thường đến cửa hàng hỏi han ân cần cô chủ - kỳ thực chính là quấy rối tình dục nhưng bất kể thế nào cũng không có gan giết người. Đến khi nhìn thấy cảnh sát liền bỏ chạy là do trong đêm tối không nhìn rõ là ai, hơn nữa gần đây có thiếu nợ một món tiền vay nặng lãi nên tưởng rằng là quân lưu manh đến đòi nợ trước kia.

Điền Việt Tiến thật không tin những lời nói nhăng quay của tên mặt rỗ, rồi sớm về nhà gọi Thu Thu dậy.

“Cháu thật sự nhìn thấy mặt của hung thủ rồi chứ?”

”Vâng.”

Cậu bé còn chưa tỉnh ngủ nhưng cũng phải nghiêm túc lại ngay, hai mắt nhìn chú cảnh sát với vẻ kỳ vọng.

”Cháu nhất thiết phải nhận ra tên ác quỷ đó.”

Điền Việt Tiến đưa cậu bé quay trở lại Sở Công an, sắp xếp ổn thỏa phòng nhận dạng đối tượng tình nghi. Ngoài ba đối tượng tình nghi, phía cảnh sát còn đưa thêm hai người không liên quan, tổng cộng có năm khuôn mặt để người làm chứng lựa chọn. Cách một lớp kính khá dày, phía cảnh sát và cậu bé là người chứng kiến tại hiện trường vụ án có thể nhìn thấy họ, các đối tượng tình nghi thì lại chỉ có thể nhìn thấy mình trong gương.

Thu Thu - cậu bé mười ba tuổi, mù mờ quan sát năm khuôn mặt sau lớp kính. Điền Việt Tiến diu bà vai run rẩy của cậu bé, cặp lông mày hơi giật giật khó giấu nổi - đã nhận ra rồi phải không? Đây là một trường hợp trong năm cái đầu? Ông Điền cố giữ bình tĩnh lại, quan sát năm khuôn mặt ở ngoài cửa sổ kính, trước tiên đoán thử một chút, tên “bé mập”, “sinh viên”, hay là tên “mặt rỗ”? Ông Điền thiên về tên mặt rỗ, tuy nói là hiện trường không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục nhưng cũng không có nghĩa là hung thủ không có ham muốn hoặc là chỉ cần giết chết cô gái đó là đủ để thỏa mãn nhu cầu cao nhất của tên biến thái này rồi. Hơn nữa, hiện vẫn chưa có chứng cứ chứng minh hẳn ta không có mặt tại hiện trường vụ án.

Tên ác quỷ là tên nào đây?

Người cậu bé lắc lư càng mạnh, Điền Việt Tiến cẩn thận hỏi nhỏ vào tai cậu bé: “Hãy nói đi, họ không thể nhìn thấy cháu đâu.”

”Không phải.”

”Cái gì?”

”Tên nào cũng không phải.”

Thu Thu bình tĩnh nói ra câu trả lời, quay người lùi về góc phòng.

Năm khuôn mặt, ba đối tượng tình nghi, tên nào cũng không phải? Ông Điền nhìn tên mặt rỗ phía sau lớp kính, nghĩ lại nơi hoang vắng cách đây vài giờ đồng hồ, dưới trời tờ mờ sáng đầy sương sớm, toàn thân đầy bùn đất mới chế ngự được tên khốn nạn này. Giờ khớp vai vẫn còn hơi đau nhức.

Anh nắm lấy vai của cậu bé, lại kéo cậu ta đến trước tấm kính nói: “Hãy nhìn kĩ lại xem tên mặt rỗ kia!”

”Không phải hẳn! Trên mặt hung thủ không có sẹo, tướng mạo cũng hoàn toàn không giống!”

”Vậy vừa nãy cháu sợ phát run điều gì?”

”Thất vọng.” Thu Thu cúi đầu bần lĩnh nói, “Cháu cứ nghĩ rằng, chú là cảnh sát lợi hại nhất, không ngờ chú lại kém cỏi như vậy! Vì sao lại để cháu nhận dạng những người này? Họ ngay cả đứng cạnh hung thủ còn không thể làm nổi! Cháu đã nói rồi, hung thủ là một tên ác quỷ! Mấy người vừa nãy có giống tên ác quỷ không? Chỉ là một bọn cặn bã ngoài xã hội!”

”Cháu khẳng định chứ?”

”Đương nhiên rồi, khuôn mặt của tên ác quỷ đó, cháu nhớ rõ mòn mỏi! Vĩnh viễn không thể nào quên.”

Cậu bé cắn răng nghiêng lợi nói, xem ra không phải là ảo giác. Điền Việt Tiến kim chế con nóng giận nói: “Nếu thật sự bắt được hung thủ, cháu nhất định sẽ nhận ra phải không?”

”Cho dù chỉ cần nhìn qua một giây, cho dù hẳn có lẫn khuất trong hàng ngàn người, cháu cũng có thể nhìn qua là nhận ra hẳn ngay.”

Đôi mắt của cậu bé như trở thành mắt chim ưng lạnh lùng, đang tìm kiếm loài lang sói trong rừng sâu tăm tối.

Điền Việt Tiến nhớ lại mình thời niên thiếu cũng có đôi mắt giống như vậy. Anh sinh ra vào năm thứ ba thời kì chi viện Triều Tiên chống Mỹ, năm sáu tuổi gặp phải thời kỳ “Đại Việt Tiến” (Đại nhảy vọt) nên bố anh là Đảng viên đã đặt tên con trai là “Việt Tiến”. Năm mười ba tuổi, anh trải qua thẩm tra lý lịch để nhập ngũ tòng quân. Anh đã tận tay giết chết sáu tên lính Mỹ, bắt làm tù binh một tên phi công Mỹ, bị mảnh bom B52 đâm trúng chịu thương nặng, mảnh đạn đó đến nay vẫn còn sót lại sâu trong bả vai, mỗi khi trời mưa dầm vẫn bị đau nhức ê ẩm.

Đã lập được công trạng hàng đầu, anh chuyển nghề về làm cảnh sát ở Thượng Hải. Các vụ án do anh làm nhiều không kể xiết, tội phạm bắt được có thể chất đầy nhà tù Đề Lam Kiều (Thượng Hải), trong đó có ít nhất hai mươi tên tội phạm giết người trong đó có mười chín tên bị xử tội tử hình, còn có một tên chống cự lại cố mang vũ khí đã bị anh bắn chết ngay tại hiện trường.

Điền Việt Tiến đỡ cậu bé dựa vào vai mình, ôn tồn nói: “Chú sẽ tóm được tên đó.”

Thu Thu chẳng nói năng gì, từ từ gỡ bỏ tay anh ra rồi trầm lặng đi ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Muru Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8

Typet: Trầm Vân

Hai ngày sau.

Điền Việt Tiến từ ga tàu hỏa về thẳng nhà. Cậu bé đã ở nhà ông được năm ngày rồi, tối nào cũng ngủ trên giường của ông. Ngoài nói “chào buổi sáng” và “chúc ngủ ngon ra, Thu Thu rất ít khi chủ động nói chuyện với mọi người, chỉ khi nào Điền Việt Tiến nêu câu hỏi thì cậu ta mới trả lời nhát gừng, tuyệt đối không nói thêm nửa câu. Những tình huống bị hỏi sâu về các thông tin liên quan đến mẹ khi còn sống trước kia và quan hệ với bố như nào thì về mặt cậu ta càng trở nên buồn rầu. Cậu bé nói hồi còn nhỏ mẹ rất thương yêu cậu ấy, tuy việc ăn ở đều diễn ra ở cửa hàng tạp hóa trên phố huyện nhưng cậu ấy không thấy cuộc sống gia đình có vấn đề gì. Sau này, mẹ một mình lên Thượng Hải mở cửa hàng, để chồng con trông nom ở phố huyện. Bố cậu thường hy vọng vợ mình có thể quay trở lại bên chồng, con trai cũng nhớ mẹ nhưng mẹ đã quyết tâm không trở về miền Tây lạc hậu, mà vĩnh viễn ở lại thành phố. Thu Thu cảm thấy không hiểu cách làm của mẹ nhưng chưa từng oán giận gì mẹ cả.

Cậu ta cơ bản không hiểu mẹ của mình, đến khi trưởng thành, sợ rằng chỉ có thể hiểu mẹ càng ngày càng ít đi.

Thu Thu có tính phòng vệ rất cao, mỗi lần ăn cơm xong đều lui về góc phòng, kiên quyết tự bảo vệ mình, như thể là thế giới này đầy nguy hiểm, như thể là cậu bé không nên đến thành phố này, như thể là thành phố này chỉ có một ý nghĩa duy nhất đối với cậu ta, đó là để cậu tận mắt chứng kiến mẹ mình bị sát hại. So với ngày đầu tiên phát hiện ra cậu ấy, rầu rĩ trên miệng lại rậm hơn chút, yết hầu cũng nhỏ ra hơn. Cậu bé ở tuổi này, toàn thân với tính lực dồi dào không có chỗ nào để trút ra, đầy tính tò mò với con gái, cũng đầy sợ sệt. Điền Việt Tiến có chút hối hận hoặc lẽ ra không nên đưa cậu ấy về nhà?

Trong thời gian có hạn ở nhà, Điền Việt Tiến cứ phải lưu tâm quan sát cô con gái. Từ khi mẹ mất, Tiểu Mạch không biết đã gây ra bao nhiêu phiền phức cho ông, cũng may thành tích học tập của con bé rất tốt, mỗi lần thi cử đều trong top dẫn đầu. Các thầy cô và bạn bè ở trường thường vây quanh cô bé, nhưng ngoài một người bạn gái cùng lớp thân nhất ra thì dường như chẳng có ai khiến cô bé để ý cả.

Ông Điền dặn dò con gái cần phải đối xử tốt với Thu Thu, lúc bình thường thì cố gắng nói chuyện nhiều với cậu ấy, cố gắng làm cho cậu ấy sinh hoạt vui vẻ. Lúc xem tivi thì hãy đưa điều khiển tivi cho cậu ấy, tốt nhất là xem chương trình mà cả hai đều thích xem. Có điều, các bộ phim Hồng Kông và phim Nhật Bản đang thịnh hành, Thu Thu gần như chưa từng xem qua, ngoại trừ bộ phim “Bên Thượng Hải” cũ rích và “Anh hùng xạ điêu” - bản năm 1983 đã từng được chiếu ở phòng chiếu phim dưới huyện.

Tiểu Mạch cũng không còn là một đứa trẻ nữa, đã thay đổi từng ngày trong mắt mọi người. Nhưng, cô lại xem thường cậu bé này, trong mắt không tài nào giấu nổi sự coi khinh cậu, thường lạnh nhạt nhìn cậu. Trong lòng cậu đang nghĩ gì? Sẽ làm chuyện gì? Nỗi khổ tâm đang chiếm lĩnh toàn bộ nội tâm của cậu, nhiều lúc lại nghĩ về cái đêm mẹ bị giết hại, nghĩ đến khuôn mặt của tên ác quỷ kia thì cậu giống như một thùng thuốc nổ trầm lặng...

Hai ngày trước, việc xác nhận nhận dạng đối tượng tình nghi thất bại, Điền Việt Tiến chuyển trọng điểm điều tra sang vật chứng quan trọng nhất của vụ án này, hung khí gây ra cái chết của người bị hại Hứa Bích Chân - chiếc khăn lụa màu tím. Tuy không phải là vật do hung thủ mang đến hiện trường vụ án tối hôm đó nhưng nguồn gốc xuất xứ của chiếc khăn đặc biệt này hơn nữa là có liên quan đến diễn biến tình hình vụ án. Cảnh sát đã sớm lấy dấu vân tay và phân tích mẫu tóc, phát hiện rằng ngoài bản thân người bị hại, xác định có dấu vân tay của một người đàn ông. Kẻ này không còn nghi ngờ gì nữa, chính là hung thủ.

Phòng Khám nghiệm mời đến chuyên gia ở Viện Nghiên cứu sản phẩm dệt, tiến hành kiểm tra chi tiết chiếc khăn lụa. Không phát hiện bất kỳ thương hiệu và văn tự nào nhưng xét về chất liệu bề mặt, hoa văn và tay nghề mà nói thì được coi là sản phẩm thủ công vào loại đẳng cấp nhất. Căn cứ họa tiết có cây hoa lá kiệu trên chiếc khăn lụa cho đến sự phân tích chất lượng lụa tơ tằm đặc biệt, có thể khẳng định không phải là sản phẩm ở Trung Quốc, có nhiều khả năng được nhập khẩu từ Trung Đông hoặc Ấn Độ. Các chuyên gia cũng chưa từng thấy loại khăn lụa này, đề xuất Điền Việt Tiến thử đi tìm thêm ở thị trường xuất nhập khẩu sản phẩm dệt của Chiết Giang.

Buổi chiều hôm đó, Điền Việt Tiến mang theo chiếc khăn lụa, vội vàng đi tàu hỏa để tới Chiết Giang. Thu Thu với cô con gái của mình một mình qua đêm trong cùng một nhà khiến Điền Việt Tiến lo lắng không yên. Thế là anh để đồng nghiệp Tiểu Vương đến nhà ngủ một đêm, trải chăn đệm nằm dưới đất ngủ cùng phòng với Thu Thu.

Ông Điền ở hai ngày một đêm ở Chiết Giang, đã hỏi qua tất cả các công ty xuất nhập khẩu dệt lụa, cũng không có được bất kỳ thông tin nào liên quan đến nguồn gốc của chiếc khăn lụa này. Lẽ nào là người nước ngoài tự mình mang đến? Hung thủ là người nước ngoài? Do vậy, Thu Thu mới nói là một tên ác quỷ, đồng thời lại không thể nói rõ tướng mạo của tên này. Nhưng đã là một cậu bé lớn lên ở phố huyện miền Tây thì cũng không thể ngay cả người nước ngoài mà cũng không nhận ra được?

Đúng lúc tay trắng trở về nhà, con gái cãi nhau một trận to với bố, trách cứ bố một mình ra ngoài, rõ ràng biết rằng trong nhà còn có người ngoài ở cùng. Nếu không phải là anh Tiểu Vương đến ngủ cùng nhà thì chắc chắn cô bé sẽ bỏ sang nhà bạn ngủ qua đêm rồi.

“Con như vậy là không tin Thu Thu rồi phải không?”

Kỳ thực, trong lòng ông cũng không dám hoàn toàn tin cậu bé lắm lì này.

Tiểu Mạch nhìn bố với ánh mắt khinh khinh: “Con chả tin bất kì ai cả.”

Một sự lạnh giá trong lòng Điền Việt Tiến, con gái chỉ là một cô bé mười ba tuổi, sau khi lớn lên, sẽ thành người phụ nữ như thế nào? Đây liệu có phải là nguyên do để bố cô làm nghề cảnh sát? Ông đã từng phá quá nhiều vụ án đâm máu tàn nhẫn, thấy nhiều tội phạm đều là những người bình thường trong cuộc sống nhưng lại phạm phải những hành vi phạm tội khiến mọi người căm phẫn. Từ đó, đã khiến cô bé thay đổi tính cách, chính là ý niệm về tội ác.

Điền Việt Tiến áy náy nói với con gái: “Là do bố nghĩ không chu đáo. Bố sẽ chăm sóc con tốt hơn nữa.”

“Vậy thì, bố có thể đáp ứng một yêu cầu của con được không?”

“Con nói đi.”

“Tôi nay có trận đấu của đội Thân Hoa, bố có thể đưa con đi xem tại sân có được không ạ?”

Năm 1995, chính là thời điểm bóng đá Trung Quốc sôi động nhất. Các fan hâm mộ giải bóng đá Seri A ngày đó, giờ đã chuyển thành giải Prime China với lượng khán giả gấp hàng chục lần bây giờ. Ngay cả cô bé Tiểu Mạch cũng có đội bóng yêu thích riêng của mình và các siêu sao mình hâm mộ, thấy rất vinh dự nếu được đến xem giải bóng Seri A ngay tại sân.

Điền Việt Tiến - một người hâm mộ bóng đá từ lâu nghĩ một lúc rồi nói: “Được, nhưng bố cần phải đưa cả Thu Thu đi cùng, để một mình cậu ấy ở nhà bố thấy không yên tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9

Typo: Trầm Vân

Ngày 13 tháng 8 năm 1995, sân vận động Hồng Khẩu, đội Thân Hoa Thượng Hải thi đấu với đội Đại Liên Vạn Đạt.

Điền Việt Tiến hiếm khi mặc áo sơ mi trắng cao râu nhẵn nhụi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi tới cửa vào sân. Anh một tay dắt con gái Tiểu Mạch, một tay dắt lấy cậu bé Thu Thu, lách qua từng đám từng đám người hâm mộ đông đúc ồn ào. Ngoài sân vận động đã tụ tập hàng ngàn vạn người, bên tai tràn ngập tiếng kèn inh tai, bên cạnh là dân phe vé đang bồn chồn không yên.

Xếp hàng đi qua cửa kiểm soát khá nhộn nhịp, Điền Việt Tiến cẩn thận để mắt tới hai đứa trẻ, nhất là cô con gái Tiểu Mạch xinh đẹp. Trong đám cổ động viên ẩn chứa một số kẻ lưu manh, thích động chạm chân tay. Điền Việt Tiến đội cho Tiểu Mạch mũ lưỡi trai, cố gắng che đi khuôn mặt, tốt nhất là giả dạng một cậu con trai. Tiểu Mạch bình thường đều chỉ xem bóng đá trên truyền hình, chưa bao giờ đến sân, tối nay nếu không phải là ông bố cảnh sát đi cùng thì ắt hẳn sẽ có chút lo sợ. Đến khán đài buổi tối, trước mặt là sân vận động to lớn, ánh đèn chiếu sáng bãi cỏ xanh mướt. Cùng với tiếng reo hò của các cổ động viên đội chủ nhà, Thu Thu - cậu bé bị giữ chân ở nhà mấy ngày qua cũng vùng tay khuây vẫy cổ vũ, rất muốn nhảy vào đá bóng cả hai chân.

Các cầu thủ của cả hai đội đã vào sân, trên sân bắt đầu đọc danh sách các cầu thủ của đội hình xuất phát, mỗi khi đọc đến tên cầu thủ đội chủ nhà nào liền được đón nhận bằng tiếng vỗ tay vang dội như sấm, cuồng nhiệt nhất đương nhiên là cầu thủ Phạm Chí Nghị.

Điền Việt Tiến rút ra kính viễn vọng mang theo. Món đồ quân dụng này có thể giúp anh nhìn rõ mặt của từng người ngồi trên khán đài đối diện, chứ đừng nói gì đến về mặt các cầu thủ trên sân.

Trọng tài thổi hồi còi, trận đấu đã bắt đầu. Năm đội Thân Hoa chính thức đoạt cúp cuốn hút mọi người, dưới sự dẫn dắt của Từ Căn Bảo, khí thế ngút trời, chiến thắng liên tục. Trận thi đấu này với đội Đại Liên, vẫn là ở vòng đấu thứ nhất của giải đấu (seri A), tuy không ai có thể dự đoán được chính xác kết quả nhưng cục diện trên sân thấy rõ đội Thân Hoa hoàn toàn chiếm ưu thế.

Quả nhiên, đến phút thứ 25 của hiệp một, khi đó một Kỳ Hoàn chơi khá mờ nhạt, đã ghi bàn đầu tiên cho đội Thân Hoa.

Các cổ động viên của sân vận động cổ vũ như sấm dậy, Điền Việt Tiến một tay nắm chặt lấy Tiểu Mạch, còn tay kia buông Thu Thu ra. Anh đứng trong đám đông cuồng nhiệt, ánh mắt bùng sôi ngọn lửa phấn khích, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tiếng kèn inh tai, anh cũng bị kích động giống như đám cổ động viên xung quanh, hòa mình vào không khí vui tươi của ba vạn người trên sân.

Cậu bé lại không chào mừng trận đấu bóng không liên quan gì đến mình, cũng không quên đi cái đêm tàn bạo đó cho dù chỉ là tạm thời. Cậu bé trút dần nỗi đau trong lòng trong bảy ngày gần đây, trút sự hận thù ẩn chứa trong đáy lòng sau khi mẹ cậu bị sát hại. Nếu thật sự có thể người ngoại được những điều này, thì sẽ giúp cậu bé tiếp tục quên đi nỗi đau để hò reo cùng với mọi người.

Hiệp một trận đấu sắp đến hồi kết, Kỳ Hoàn lại ghi thêm bàn thắng thứ hai, cả sân vận động vì anh ấy mà càng trở nên cuồng nhiệt hơn. Ngay cả Tiểu

Mạch cũng không kìm nén được hò hét cả lên.

Đội chủ nhà giữ lại thể dẫn 2-0 bước vào thời gian nghỉ giải lao, các cổ động viên trên khán đài cũng thấy nhẹ nhõm, trận đấu cũng không còn bao nhiêu hồi hộp nữa. Tiểu Mạch hỏi nhiều vấn đề liên quan đến bóng đá, có những câu hỏi ông Điền cũng không thể trả lời được. Không ngờ, Thu Thu lại tiếp lời, còn nói rất thấu đáo. Cậu ta nói vẫn thường hay đá bóng ở trường học, đây cũng là trò giải trí lớn nhất ở phố huyện nhỏ bé. Tiểu Mạch và Thu Thu lúc bình thường ở nhà tuy gặp mặt mà như người xa lạ, cơ bản cả ngày không nói được mấy câu với nhau. Đây là lần mà Thu Thu nói chuyện nhiều nhất, cũng là lần đầu tiên Tiểu Mạch tỏ ra thân thiện với Thu Thu. Điền Việt Tiến để hai đứa trẻ ngồi cùng nhau, quan sát hai đứa càng nói chuyện càng hợp nhau, khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm đi phần nào.

Trong hiệp hai, đội chủ nhà vẫn chiếm ưu thế. Con gái Tiểu Mạch giật lấy kính viễn vọng từ tay bố, không ngừng điều chỉnh tiêu cự, mãi mới tìm ngắm đến được cầu thủ đẹp trai nhất trên sân. Cô bé xem khoảng mười mấy phút, cho đến lúc hai cánh tay mỏi nhừ mới bỏ kính viễn vọng ra, thân thiện đưa cho Thu Thu nói: “Cậu xem một chút đi.”

Thu Thu nói lời cảm ơn, cầm kính viễn vọng lên nhìn hướng xuống sân. Trong lòng cậu bé sớm thấy ngửa ngáy, ngồi trên khán đài chỉ có thể nhìn thấy hình bóng từng người từng người, không giống như có thể xem rõ mặt của cầu thủ khi phát trên truyền hình. Trong lúc dừng trận đấu để đội khách thay người, cậu ta hơi chếch ống kính lên, hướng tới khán đài phía đối diện ở sân vận động. Dưới ánh đèn từng khuôn mặt các cổ động viên hiện ra rõ nét. Chính ở chỗ ngồi đẹp nhất ngay ở giữa, cậu ta đã nhìn thấy một khuôn mặt.

Một giây đồng hồ.

Cậu bé chỉ xem qua kính viễn vọng chừng một giây, liền nắm chặt lấy tay của Điền Việt Tiến, hô to: “Cháu nhìn thấy hấn ta rồi!”

“Ai?”

“Tên ác quỷ!”

Điền Việt Tiến trong đầu sáng bừng lên, nhìn theo hướng ngắm của kính viễn vọng, bình tĩnh hỏi: “Ý cháu nói là hung thủ à?”

“Đúng là hấn ta.”

Tay của cậu bé chỉ thẳng lên chính giữa khán đài phía đối diện. Cách sân vận động và đường chạy xa chừng mấy chục mét, chỉ có thể nhìn thấy một đám đông người xem đủ loại màu sắc.

Điền Việt Tiến lập tức lấy lại kính viễn vọng từ tay Thu Thu, đứng vào vị trí cũ của cậu ấy, ngay cả góc nhìn ống kính cũng không thay đổi, vừa muốn chụp được khuôn mặt kia, thì bên tai dội lại tiếng hò reo cổ vũ long trời lở đất - trên sân lại có thêm một bàn nữa được ghi.

Vào phút thứ 57 của trận đấu, Phạm Chí Nghị đã ghi bàn thắng thứ ba cho đội Thân Hoa, nâng tỉ số lên 3-0.

Tất cả mọi người đều nhảy cả lên, gồm cả đám đông ở khán đài phía đối diện, khuôn mặt vẫn chưa kịp nhìn rõ kia, bị che lấp bởi vô số các khuôn mặt đang phấn khích khác.

“Chết tiệt!”

Điền Việt Tiến thật muốn tự cho mình cái bạt tai, đợt tấn công này đến chẳng đúng lúc chút nào! Một màn hỗn loạn trong ống kính viễn vọng, toàn là các cổ động viên cuồng nhiệt sôi động, có thể lại tìm đâu ra được khuôn mặt của tên ác quỷ kia nữa chứ?

Anh tức giận đặt ống kính xuống, một tay vẫn không quên nắm chặt lấy Tiểu Mạch, cô con gái đang nhảy nhót reo mừng quên cả bản thân. Xung quanh toàn là tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô, Điền Việt Tiến chỉ có thể ghé sát bên tai của cậu bé hét: “Cháu thật sự nhìn thấy hấn ta rồi chứ?”

“Vâng, khẳng định là đã nhìn thấy rồi! Chính là hấn ta!” Thu Thu hét to đứt hơi khản tiếng, không thì căn bản không thể nghe thấy, “Chính là tên ác quỷ đó, chính là hấn đã giết mẹ cháu!”

Nói rồi, cậu ta lấy lại kính viễn vọng từ tay ông Điền, lại điều chỉnh hướng lên khán đài đối diện, lắc lắc đầu nói: “Trước mặt hấn ta toàn là người! Hoàn toàn đã che mất hấn ta rồi.”

“Hấn ta rất thấp phải không?”

“Không, hấn ta không thấp, vì những người khác đều đứng dậy, chỉ có hấn ta ngồi thôi.”

Cậu bé vội hướng mắt về phía đối diện, thật muốn lập tức bay qua sân vận động.

Điền Việt Tiến không cần nghĩ ngợi gì hết lớn: “Hãy theo chú qua bên đó bắt lấy hấn ta!”

Anh tóm lấy cánh tay gầy bé của Thu Thu, xô đẩy đám đông chật chội xung quanh, để lại một mình cô con gái ở chỗ cũ.

“Tìm ngay hấn!”

Bên cạnh chốc chốc lại có tiếng chửi bới, nhưng Điền Việt Tiến với thân hình vạm vỡ lực lưỡng, vẫn giữ khí thế tiến lên phía trước bất chấp tất cả, khiến

một số thằng cha muốn đụng độ va chạm cũng phải sợ.

Rất vất vả để đi xuyên qua được bức tường người được tạo nên bởi các cổ động viên, đến trước lan can sắt tiếp ranh hai khán đài, Điền Việt Tiến vịn lên rồi bật xoay người qua lan can, cậu bé cũng vượt qua lan can một cách mau lẹ, cùng đến khán đài bên cạnh. Có một nhân viên cảnh sát xông tới, muốn bắt giữ hai người vì phạm quy định nhảy vượt qua khán đài. Ông Điền tức thì xuất trình thẻ cảnh sát, thể hiện là đang đi bắt tội phạm, tiếp tục mạnh tay xô đẩy đám cổ động viên chặn đường, xông tới khán đài mà tên ác quỷ ở đó.

Trong bốn phút đồng hồ, họ đã chạy quanh sân vận động được nửa vòng sân, nhảy qua sáu lan can khán đài, ít nhất cũng xô ngã năm mươi cổ động viên - có hai gã vừa mới động tay chân đã bị anh đánh gục trên sân. Do đó đã dẫn đến sự xuất hiện của mấy chục dân cảnh và cảnh sát vũ trang, đều bị thẻ Công an của Điền Việt Tiến ngăn lại.

Cuối cùng, hai người đến được khán đài ở phía đối diện, cậu bé đã mệt rã rời, vất óc nhớ ra vị trí của tên kia, xuyên qua đám cổ động viên vẫn đang hò hét chúc mừng chiến thắng, mới phát hiện chỗ mà tên kia đã ngồi giờ chỉ sót lại một tờ báo giấy lộn.

Sắc mặt cậu bé tái mét hẳn, đập mạnh vào chỗ ngồi đó nắm lấy Điền Việt Tiến hét lớn: “Chính là chỗ này, khẳng định là chỗ ngồi này.”

Cùng với việc cậu ấy nhìn thấy hung thủ trong kính viễn vọng, còn nhì thấy hai khuôn mặt của hai người ngồi cạnh nữa. Hiện giờ, hai người kia vẫn còn ở cạnh Điền Việt Tiến và cậu bé, chỉ duy nhất chỗ ở giữa đã trống.

Điền Việt Tiến rút thẻ Công an ra lắc qua lắc lại: “Tôi là cảnh sát, có thấy người vừa ngồi bên cạnh anh không?”

“Ồ, có nhưng người đó đã đi khỏi rồi.” Cổ động viên này nhìn thấy cảnh sát rất căng thẳng, nói: “Có lẽ khẳng định chắc chắn là thắng rồi nên ông ta mới rời sân vận động trước đây.”

Lý do cũng được cho là xác đáng. Ông Điền kéo cậu bé chạy ra khỏi khán đài, trên bậc thềm dài nói xuống mặt đất, phóng mắt nhìn thấy rác rưởi vút đầy trên mặt đất, còn có vài trăm bóng người rời sân.

Nhưng anh vẫn khẳng khái đuổi theo ra ngoài, thô bạo nắm chặt lấy từng người đàn ông một, để Thu Thu nhận dạng khuôn mặt của họ. Vì thế mà đã đánh ngã vài người chống cự, phần ngực của anh cũng phải chịu một cú đập chân của người khác.

Điền Việt Tiến đã chịu đau, tránh né việc đuổi đánh của hai tên vạm vỡ ở phía sau, một mạch xông thẳng ra đường phố phía ngoài, nhưng cũng không nhìn thấy lại được khuôn mặt của tên ác quỷ kia.

Quay lại dùng quyền cước đánh gục ngã hai tên kia, Điền Việt Tiến gầm lên với cậu bé: “Có hay không?”

Thu Thu ngơ ngác lắc đầu.

Tên ác quỷ đó, đã lướt qua vai rồi.

Điền Việt Tiến giờ nắm đầm đẫm mồ hôi vào cây bên đường, nghe rõ tiếng va chạm của xương cốt.

Ông Điền thở sâu vài hơi, kéo lấy cánh tay của cậu bé nói: “Chúng ta quay lại sân bóng thôi!”

Trong một cơn gió đêm lạnh lẽo, hai người chạy nhanh quay trở lại khán đài sân vận động Hồng Khẩu, phía sau còn sót lại một loạt những gã đang nằm rên rỉ dưới đất.

Vừa mới vang lên tiếng còi kết thúc trận đấu, tỉ số 3-0 khiến các cổ động viên trở nên cuồng nhiệt, mọi người đang tranh nhau ủa ra cửa. Lúc Điền Việt Tiến quay trở lại tìm chỗ ngồi kia, hai người vừa nhìn thấy ban nãy cũng đã đi khỏi luôn rồi. Trên rất nhiều chỗ ngồi đều lót tờ giấy báo cò, có người còn dùng giấy báo gấp thành máy bay giấy, ném xuống sân bóng để chúc mừng chiến thắng lớn của trận đấu này.

Thu Thu cực kỳ thất vọng, cậu bé cúi gằm mặt xuống ngồi ở một chỗ, hai tay vỗ mạnh liên tục vào phần lưng tựa chỗ ngồi ở hai bên trái phải.

Điền Việt Tiến tự tát mình một cái bạt tai, ban nãy nếu như cầm lấy tờ báo mà hung thủ dùng để lót dưới chỗ ngồi, chưa biết chừng còn có thể phát hiện thêm một số manh mối. Nếu là tờ báo ít gặp, mà là báo chuyên ngành và có tính chuyên nghiệp thì có thể giúp anh nắm được các quan hệ xã hội của hung thủ.

Bỗng nhiên, có một cánh tay khoác lấy vai của Điền Việt Tiến, anh bật người lên theo phản xạ có điều kiện, dùng kỹ thuật bắt đê chặt đối phương xuống đất, liền nghe thấy tiếng gọi thảm thiết đau khổ của cậu bé: “Buông cháu ra!”

Điền Việt Tiến dừng lại mấy giây, nhận ra là tiếng gọi của Thu Thu, mới từ từ buông cậu ấy ra.

“Đù rồi, tôi nay không thể nhìn thấy lại kẻ đó được nữa.”

Hóa ra, cậu bé là đang khuyên anh nên bỏ vụ tối nay đi, Điền Việt Tiến cảm thấy xấu hổ vô cùng, như bị tên ác quỷ kia cho một cái bạt tai, thật muốn nhảy xuống khỏi khán đài.

Anh đau xót ôm lấy đầu của Thu Thu nói: “Xin lỗi, chú quá vô dụng, cháu mắng chửi chú đi! Đánh chú mạnh vào.”

”Đừng nói như vậy, chú nhất định sẽ bắt được tên ác quỷ đó.” Thu Thu lại giống như người lớn an ủi Điền Việt Tiến.

Anh lắc đầu với vẻ không ngờ hết được, dường như muốn làm quen lại cậu bé này: “Cháu là một đứa trẻ tốt.”

”Ồi dào, tẻ lắm”

”Tại sao vậy?” Điền Việt Tiến thầm nghĩ: còn có thể tệ hơn việc để tên ác quỷ chạy thoát ngay trước mắt được hay sao?

”Thế còn Tiểu Mạch?”

Cậu bé đột nhiên nhắc một câu, Điền Việt Tiến mới tỉnh dậy người giống như vừa sờ vào điện vậy. Chết rồi! Mình hoàn toàn quên hẳn cô con gái!

Sân bóng đã bắt đầu tắt đèn.

Anh run rẩy nhìn đôi sang tận khán đài đối diện đang dần dần chìm vào một màu tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10

Typet: Trầm Văn

”Anh thế rằng! Sau năm mươi năm, anh vẫn sẽ yêu em như này!”

Đây là lời cầu hôn của Takeda Tetsuya bỗng nhiên nói ra với Atsuko Asano, đồng thời vang lên ca khúc “Say Yes” của Chage & Aska.

Mùa hè năm 1995, thời gian này vào buổi chiều hửng nắng, trên truyền hình đều phát sóng bộ phim nhiều tập của Nhật Bản có tên “101 lần cầu hôn”. Nam diễn viên hình Takeda Tetsuya đóng vai người đàn ông trung tuổi có tướng mạo xấu xí, sau khi trải qua chín mươi chín lần gặp gỡ cầu hôn thất bại, cuối cùng đã gặp được cô giáo dạy đàn violon dịu dàng, xinh đẹp do Atsuko Asano thủ vai.

Nhìn dáng vẻ vụng về của nam diễn viên chính trong phim, nhìn vẻ mặt sùng sốt của nữ diễn viên chính, cô bé mười ba tuổi Điền Tiểu Mạch thấy có chút động lòng xuyến xao.

Bỗng nhiên cô rút que kem trong miệng ra, ngoảnh đầu nhìn sang bên cạnh.

Trên ghế sofa, một cậu bé đang ngồi đó, bằng tuổi với cô bé, cũng mười ba tuổi đang cắn một que kem giống như vậy. Cậu ta có thân hình hơi cao gầy, đang độ tuổi dậy thì, khuôn mặt trắng trẻo thanh tú, đôi mắt rạng rỡ, sáng sủa. Cậu đang tập trung xem bộ phim của Nhật Bản vừa mới bắt đầu - xem còn chăm chú hơn cả Tiểu Mạch, có vẻ rất nhập tâm, hòa mình, thấy lo lắng cho nam diễn viên chính trong phim.

Cậu bé mặc áo may ô màu trắng, quần sóc màu xanh, đó là do bố của Tiểu Mạch mua hộ cậu ta. Cậu bé thật thà ngồi trên ghế sofa vẫn cứ giữ khoảng cách nửa mét với Tiểu Mạch, cố gắng giữ tư thế ngồi ngay ngắn, nghiêm chỉnh, không giống như Tiểu Mạch nhắc chân hơi cao.

Cậu bé đã ở trong nhà Tiểu Mạch được gần nửa tháng rồi.

Hôm nay trước, bố dẫn Tiểu Mạch và cậu ta cùng đến sân vận động Hồng Khẩu xem trận đấu bóng đá.

Đó là lần đầu tiên Tiểu Mạch được vào sân bóng đá, xem một trận bóng đích thực, cảm nhận được cảm giác khoan khoái của sự chiến thắng, cũng là lần đầu tiên cô bé thể hiện sự thân thiện đối với cậu bé Thu Thu. Lúc trận đấu sắp sửa kết thúc, cô bé quay người sang mới phát hiện không thấy bố đâu, cậu bé kia cũng mất luôn tung tích. Một cô bé mười ba tuổi, ngoác nhìn vô số khuôn mặt lạ lẫm. Lại đứng vào thời điểm hò reo cuồng nhiệt chúc mừng chiến thắng, cô bé bị đám cổ động viên cuồng nhiệt chen lấn. Tuy nhiên, ở trường, Tiểu Mạch là một cô gái gan dạ, ở nhà cũng chưa từng sợ ông bố cảnh sát của mình. Nhưng khi một thân một mình cô bị rớt lại khán đài bên người mệnh mông thì cũng khiến cô bé cảm thấy sợ hãi, toàn thân run bần, không dám động đậy gì, chỉ có thể hai tay che chắn những nơi quan trọng trên cơ thể, để tránh những bàn tay bẩn thỉu không biết từ đâu chòir ra để chọc ghẹo cô bé.

Kinh hồn bạt vía đợt trận đấu kết thúc, các cổ động viên ào ào rời khỏi sân vận động, trên khán đài chỉ còn sót lại một mình cô bé. Ánh đèn chiếu sáng trên các khoảng trống ở sân vận động đang được tắt dần, một màu tối đen đang dần bao trùm lấy cô bé. Cô bé ôm đầu ngồi xuống ghế, giống như đứa trẻ cô độc bị bỏ rơi vậy, ở sân vận động rộng lớn tối đen trống trải, nước mắt cô bé tuôn rơi trong im lặng.

Cuối cùng một cái tay vỗ vỗ lên vai của cô bé.

Quay lại nhìn thấy khuôn mặt của bố, còn có Thu Thu cũng một bề người như vậy.

”Xin lỗi“.

Dường như trong mười ba năm nay, đây là lần đầu tiên ông Điền xin lỗi cô con gái của mình. Anh đưa bàn tay thô ráp vẫn còn các vết máu, thay cô lau đi nước mắt trên mặt.

Cô bé lại không hề thấy cảm kích với những hành động của ông bố mình, ngược lại hét to: “Bố chưa bao giờ quan tâm đến con cả! Không để ý đến con! Coi như con đã chết trên khán đài rồi vậy! Bố cũng không thể vì con mà rơi được một giọt nước mắt!”

Nói xong, cô bé một mình chạy ra ngoài khán đài.

Ông bố ngồi thừ ra ở chỗ đó, lại là cậu bé đuổi theo, chặn phía trước cô bé nói: “Người cần nói lời xin lỗi phải là tôi! Ông ấy vì tôi mà mới bỏ quên, không quan tâm đến bạn, chạy ra ngoài để đi bắt hung thủ đã sát hại mẹ tôi.”

”Á”, Tiểu Mạch mở to mắt, “Mẹ của bạn bị sát hại?”

Cậu bé gật gật đầu, trong bảy ngày ở nhà cô ấy, Điền Việt Tiến và cậu chưa hề kể gì cho Tiểu Mạch biết câu chuyện này.

Khuôn mặt cô bé vừa thương xót vừa sợ hãi, quay người lùi về góc bên cạnh: “Xin lỗi“.

Buổi tối nay, Điền Tiểu Mạch đã thay đổi cách nghĩ về Thu Thu.

Cô bé không tiếp tục đối xử lạnh nhạt với Thu Thu như vậy nữa, thường xuyên chủ động nói chuyện với cậu ấy, mặc dù hai người không có tiếng nói chung nào. Những đồ đặc mà cô bé thích nhất, như liên quan đến các ngôi sao điện ảnh Hồng Kông và Đài Loan. Về cơ bản, cậu bé không hề biết gì về các bộ phim Hồng Kông và Nhật Bản. Thành thạo lại nói chuyện trao đổi một hai câu, cũng chỉ giới hạn ở chủ đề của con trai như trò chơi bóng đá.

Kỳ nghỉ hè kéo dài chớp mắt đã gần kết thúc, Tiểu Mạch càng cảm thấy thời gian trôi nhanh như bay, vì ngày khai giảng đáng ghét sắp đến gần. Mùa hè năm nay quá nóng bức, người bạn thân cùng học duy nhất lại đang đi du lịch cùng với gia đình rồi, cô bé càng không thấy vui khi phải đi ra khỏi nhà chịu cái nóng chói chang, liền ở nhà suốt không làm việc gì, xem tivi là cách tốt nhất để giết thời gian rồi.

Thu Thu ở nhà cô bé với vẻ thật thà, đợi Điền Việt Tiến mang đến những thông tin tốt lành, nhưng tình hình vụ án vẫn không có tiến triển gì mới. Ngoài thỉnh thoảng được cùng Điền Việt Tiến đi đến Sở Công an, cậu bé hầu như không bước ra khỏi nhà, cũng chưa từng vào phòng của Tiểu Mạch, ngay cả đầu ngón tay cũng chưa từng cầm lấy tay cầm cửa phòng cô bé. Hai người chỉ gặp nhau ở phòng khách, nói chuyện trong khoảng thời gian có hạn, thường là Tiểu Mạch nói một tràng, cậu ấy lại sừng sốt lắc đầu tỏ vẻ không hiểu gì. Phần lớn thời gian, cậu ngồi trong phòng của Điền Việt Tiến, trước cái bàn làm việc đó, xem rất nhiều sách cũ trong nhà: “Thép đã tôi thế đấy!”, “Rừng thẳm tuyết dày”, “Vườn thánh mẫu Paris”, “Thế giới bí ẩn”, “Phục sinh”.... Còn có những sách mà ông Điền đã mua vài năm trước đây như:

”Tuyển tập các vụ án trinh thám Sherlock Holmes”, “Vụ án mưu sát trên tàu tốc hành Đông Phương”, “Vụ án Dịch Công” thậm chí đến giáo trình “Tâm lý học tội phạm”.

Cậu bé hằng ngày dậy rất sớm, thông thường đợi đến khi Tiểu Mạch ngủ dậy ăn bữa sáng thì cậu đã ăn xong bữa trưa rồi, buổi tối đúng 9 giờ là đi ngủ. Điền Việt Tiến vẫn thường lấy cậu ra để làm gương cho con gái mình, mong cô bé có thể từ bỏ thói quen thức đêm xem phim, nhưng hiệu quả tất nhiên là con số không.

Ngoài đọc sách ra, sở thích của Thu Thu là gấp máy bay giấy, nguyên liệu là giấy báo cũ trong nhà, rất nhanh chóng có thể gấp được đẹp và giống như thật. Có mấy lần Tiểu Mạch cầm máy bay giấy của cậu ấy ném ra ngoài cửa sổ, máy bay giấy lại nhờ gió mà lượn vòng được hồi lâu, giống y mô hình máy bay thật. Hai người cùng ngồi trên thành cửa sổ, si mê ngắm nhìn máy bay giấy trong không trung, dường như có thể bay đến đám mây ở cao hơn nữa. Tuy nhiên, mỗi lần như vậy đều không thể tránh khỏi bị rơi xuống, những khi bay ra ngoài, cả hai đều không hên mà cùng cười lên.

Hiện giờ, họ lại tìm thấy một bộ phim Nhật Bản mà cả hai đều thích xem, Tiểu Mạch không hề giữ ý gì hằng ngày đều ngồi cạnh cậu cùng xem phim, cô bé vui vẻ chia sẻ về diễn biến bộ phim mà mình yêu thích. Mỗi lần lấy kem trong tủ lạnh ra, cô cũng đều chia một cái cho Thu Thu. Mới đầu, cậu bé thường hay thẹn thùng từ chối, sau này mới còi mở nhận lấy, cùng cô bé ăn kem xem phim.

Bỗng nhiên, chuông cửa kêu lên.

Ông bố lúc này khẳng định là đang đi làm án ở ngoài rồi, Tiểu Mạch thầm nghĩ có lẽ là nhân viên bán hàng, tiếp thị thôi, lại không muốn bỏ lỡ diễn biến bộ phim trên tivi, liền bảo Thu Thu ra mở cửa. Cậu bé thật thà tuân theo, vừa ra mở cửa liền thấy một cô gái, trong tay xách một túi to.

Cô bé này rất xinh đẹp, xem ra có vẻ từng trải hơn Tiểu Mạch đôi chút, cơ thể dậy thì có vẻ càng giống với nữ sinh trung học. Thu Thu - người ra mở cửa đã khiến cho cô ấy sợ phát khiếp, có ý thức lùi lại một bước nói: “Xin lỗi, tôi tìm nhầm nhà.”

”Không sao cả.”

Đang lúc Thu Thu đóng cửa lại, trở lại trước tivi, chuông cửa lại réo lên.

”Nhanh ra xem chút đi.”

Tiểu Mạch lại thúc giục nữa, cậu bé đành phải đứng dậy bên cạnh rồi chạy ra mở cửa, vẫn là cô bé xinh đẹp ban nãy.

Cô bé chau mày hỏi: “Xin lỗi, tôi không tìm nhầm nhà, anh là ai?”

”Tôi là Thu Thu.”

Cậu ta thật thà trả lời, đôi phương soi kỹ cậu ta một lượt, coi thường lắc lắc đầu, trong miệng lẩm nhẩm vài từ: “Thật buồn cười, tại sao có thể?”

”Cô nói cái gì vậy?”

Thu Thu không ý thức được rằng, “tại sao có thể” mà cô ấy nói trong miệng là ý chỉ “cậu ta làm sao có thể là bạn trai Tiểu Mạch được?”

Cô bé không có phản ứng gì với cậu ta nữa, mà cánh gác nhìn vào bên trong cửa, hét lớn: “Tiểu Mạch, Điền Tiểu Mạch!”

”Tiền Linh à?” Tiểu Mạch lập tức xông ra cửa, một tay đẩy Thu Thu ra, vui vẻ nói: “Bạn sao lại đến? Chẳng phải là cùng gia đình đi chơi ở Vân Nam hay sao?”

”Vừa về hôm qua, mang đến cho bạn rất nhiều quà đây.”

Cô bé có tên là Tiền Linh xem ra rất quen thuộc nơi này, cô ấy tự mình thay giày đi vào phòng khách, để túi quà to kia xuống, ngồi thoải mái xuống ghế sofa, về Takeda Tetsuya trong bộ phim, cô ấy nói: “Ồ, đây là bộ phim gì của Nhật Bản nhỉ?”

”101 lần cầu hôn, rất hay đấy!”

Tiểu Mạch cầm chai nước giải khát trong tủ lạnh ra đưa cho Tiền Linh, quay đầu sang nói với Thu Thu đang đứng bên cạnh: “Cô ấy là bạn học thân nhất của tôi, tên là Tiền Linh.”

Thu Thu lại thấy xấu hổ trốn ở góc nhà. Tiền Linh hỏi nhỏ Tiểu Mạch: “Cậu ta là ai vậy?”

Vấn đề này đã khiến Tiểu Mạch có chút bối rối, nên giới thiệu như thế nào về anh chàng nhà quê này đây? Là bạn trai mình à? Hay là người thân nghèo khó của bố mình? Hay là nói thật ra, nói cậu ta là con trai của người bị sát hại trong vụ án mưu sát gần đây.

Đang lúc rối bời suy nghĩ, Thu Thu đi ra trở về phòng của bố cô.

Tiền Linh uống một cốc to nước giải khát, liên tục hỏi không buông tha: “Nói đi, cậu ta là ai?”

”Cậu ấy là...”

Vừa nghĩ ra được một lý do cho qua chuyện, Tiểu Mạch lại hoàn toàn không thể mở mồm nói ra được, như cánh cửa phòng bị đóng chặt lại, dường như có vật gì đó lấp kín vào mồm cô

”Được rồi, tớ không hỏi nữa.” Tiền Linh cũng cảm thấy mất hứng, bình thường hai người vẫn là bạn thân sống chết có nhau, không có chuyện gì là không nói được. Tiền Linh nói: “Là tớ không đúng, lẽ ra trước khi tớ đến thì nên gọi điện trước mới phải.”

Hai người bạn nói chuyện phiếm được vài câu, đợi đến khi tập phim đang xem chiếu hết, Tiền Linh liền sớm nói lời tạm biệt ra về.”

”Không ngồi chơi thêm nữa được à?”

Tiền Linh gượng cười, nói với Tiểu Mạch: “Không cần phải thế, tạm biệt.”

Sau khi người bạn thân rời khỏi nhà cô, Điền Tiểu Mạch như mất phương hướng ngồi đờ xuống ghế sofa, tắt phập cái tivi. Cô bé như cảm thấy mình bị người bạn thân nhất bỏ rơi rồi. Trước đây, mỗi lần Tiền Linh đến nhà chơi, ít nhất cũng phải đến vài tiếng đồng hồ, nhưng lần này mới chưa đến 20 phút đã đi rồi, đó chẳng phải là vì sự có mặt của Thu Thu hay sao.

”Vì sao cậu ta còn ở lại đây?” - Cô bé quan sát cửa phòng đóng chặt của Thu Thu, trong lòng cứ thầm nói ra câu này.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11

Buổi tối, Điền Việt Tiến đành phải về nhà sớm một lần, dẫn theo một nữ đồng nghiệp ở Sở để làm cơm tối cho Tiểu Mạch và Thu Thu.

Nữ cảnh sát này là một người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi đã ly hôn, nhan sắc cũng trung bình, quan trọng là chưa từng sinh nở. Quan hệ giữa cô và Điền Việt Tiến mấy năm qua rất tốt, mỗi lần anh trực đêm ở cơ quan, lại nhận được đồ ăn do cô đưa đến. Mọi người khuyên anh đừng nên lãng phí cơ hội tốt

trong đời, kéo sau này già hối hận cũng không kịp. Nhưng cô con gái của anh vốn không hoan nghênh người nữ cảnh sát này, cứ mỗi lần cô đến nhà Điền Việt Tiến làm cơm thì đều bị Tiểu Mạch khiêu khích hết lần này đến lần khác, tới nay cũng không phải ngoại lệ.

Bữa tối vừa kết thúc, người đồng nghiệp nữ cũng vội vã cáo từ. Điền Việt Tiến vừa tiễn khách ra khỏi cửa xong, quay đầu lại liền nổi trận lôi đình với con gái. Tiểu Mạch cũng chẳng hơi đâu để ý đến anh, ngồi một mình trước tivi theo dõi chương trình “Đại Thời đại”. Thu Thu cũng đã quen với việc bố con họ cãi nhau, cậu té nhì lui vào phòng để đi ngủ. Điền Việt Tiến lúc này mới bình tĩnh lại, lấy chai bia đi lên sân thượng, trong chớp mắt đã uống cạn chai bia, rồi hút hết điếu thuốc lá thorn này đến điếu khác.

Gió đêm nhẹ thổi tới, làn khói thuốc màu xanh cuộn vào khóe mắt, trong làn khói còn chứa cả hình ảnh. Điền Việt Tiến si mê ngắm nhìn hình ảnh ấy, như có thể nhìn thấy một khuôn mặt mờ ảo giống với khuôn mặt người vợ đã mất của anh vậy. Không biết là do khói xông vào mắt hay là bị hình ảnh kia làm cho xúc động, khóe mắt lập tức đỏ hết cả lên, người đàn ông ấy rần rờ dường như không biết khóc cuối cùng cũng tuôn ra hai hàng lệ rơi. Điền Việt Tiến dập tàn thuốc một cách quyết đoán, cùng với đó là hình ảnh người vợ đã được an nghỉ ở thế giới bên kia.

Tuy nhiên, trong lòng anh lại vang lên một âm thanh nào đó, một bài hát có giai điệu chậm rãi, một bài hát tiếng nước ngoài nghe không rõ lời, được mang đến từ những cơn gió trong đêm. Giống như việc không thể quên đi người vợ đã mất, anh cũng không thể quên được bài hát này, lúc còn sống vợ anh thích ngân nga bài hát này nhất. Mỗi khi nhớ đến khuôn mặt của cô ấy lúc còn sống, anh lại nhớ đến bài hát này giống như một phản xạ có điều kiện, dường như linh hồn không muốn rời xa của cô ấy đang nhẹ nhàng ngân nga bên tai anh - đây là một ca khúc chủ đề của một bộ phim truyền hình dài tập của Đông Đức, kể về câu chuyện của một cảnh sát già, cuối cùng đã hi sinh trong khi làm nhiệm vụ trước ngày nghỉ hưu. Sáu năm trước bộ phim này đã được phát trên đài truyền hình Trung Quốc. Thời điểm đó công việc của anh chưa đến mức bận rộn, vẫn có thời gian để xem tivi cùng vợ và con gái. Tên bộ phim truyền hình Đông Đức đó là “Áo giắc”, đã để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng Điền Việt Tiến và vợ anh. Sau này, vợ anh thường ngân nga giai điệu của ca khúc chủ đề này trong những lúc rảnh rỗi, cho đến những phút giây cuối cùng trước khi chết, nghe nói cô ấy vẫn đang ngân nga ca khúc này.

Áo giắc - ước gì cái chết của vợ anh cũng là một áo giắc, ước gì sáng sớm mai khi anh thức giấc, con ác mộng sẽ kết thúc, mở mắt ra là sẽ thấy cô ấy vẫn đang còn sống sờ sờ.

Đương nhiên, Điền Việt Tiến biết, chính điều đó mới là ảo giác.

Sau khi đứng trên sân thượng cả hai tiếng đồng hồ, Điền Việt Tiến rón rén trở về phòng, cậu bé kia đã ngủ say trên giường rồi.

Điền Việt Tiến cả đêm không ngủ, trong đầu không ngừng vang lên giai điệu của “Áo giắc”.

Đêm đó, Tiểu Mạch cũng không ngủ.

Cô bé có chút sợ hãi, không phải là sợ cơn nóng giận của bố, mà là sợ cái cậu Thu Thu đang ngủ bên kia bức tường. Gần đây, quan hệ giữa họ đã tốt lên khá nhiều nhưng cũng không thể coi là bạn bè. Đối với cô gái kiêu ngạo như Tiểu Mạch mà nói, cậu bé tính lễ đã tận mắt chứng kiến mẹ mình bị giết này còn không bằng những bạn nam xấu nhất trong lớp cô.

Ở đoạn này không hiểu là Tiểu Mạch cho rằng Thu Thu xấu hơn các bạn nam trong lớp là về ngoại hình hay là về tính cách nữa, bởi ở chương trước, theo quan sát của Tiểu Mạch thì Thu Thu là cậu bé thân hình cao gầy, khuôn mặt trắng trẻo, thanh tú, đôi mắt rạng rỡ, sáng sủa => như vậy là đẹp trai dồi dào. > . Ngay cả bản thân thân tui vừa type vừa đọc thì thấy tâm trạng cô nhỏ Tiểu Mạch này mâu thuẫn ghê gớm. Không đành được con nhiều chuyện nên mạn phép viết ra dòng này đó.

Mỗi lần bước vào nhà vệ sinh, Tiểu Mạch đều rất cẩn thận giặt nước bồn cầu thêm một lần nữa, sau đó cài chặt cửa lại. Buổi tối khi đi ngủ mặc dù có bố ở nhà, Tiểu Mạch vẫn khóa cửa phòng mình. Bởi vì bố cô thường đi làm từ rất sớm, trong khi buổi sáng Tiểu Mạch thường hay ngủ nướng.

Nhưng họ vẫn có một điểm chung duy nhất - đều đã mãi mãi mất đi người mẹ của mình.

Trong lòng Tiểu Mạch tin rằng, đến một ngày khi mình cũng được làm mẹ, bản thân cũng không thể nào quên những hoài niệm về mẹ của mình. Mẹ cô là một thiếu phụ xinh đẹp, đối nghịch với người bố cục mịch, mẹ cô là người phụ nữ dịu dàng yếu đuối. Tiểu Mạch vẫn cho rằng, cha cô thân là một cảnh sát hình sự, không xứng với một người làm biên tập cho một nhà xuất bản và được học hành đầy đủ như mẹ cô. Vì bận phá án nên cha cô rất ít khi ở nhà, có khi mấy ngày liền đi truy lùng tội phạm. Ở nhà nhận được mấy viên đạn do kẻ nặc danh gửi đến, cảnh cáo cha cô như kẻ thù - mẹ cô vì thế mà mấy đêm không ngủ được, ngày nào cũng kiên nhẫn đưa đón con gái đi học để đề phòng trường hợp có kẻ đến báo thù thật. Bố cô vốn không hay đùa, cô chưa bao giờ thấy ông ấy vui vẻ khi ở cạnh mẹ. Các bạn học của cô mỗi dịp lễ tết đều được bố mẹ dẫn đi chơi, chỉ có bố cô là không biết đã chạy đi đâu?

Ba năm trước, người mẹ vốn ốm yếu bệnh tật của cô cuối cùng đã không chống lại được căn bệnh ung thư mà qua đời.

Khi mẹ cô phát bệnh được đưa tới bệnh viện, bố cô đang bận truy bắt một tên tội phạm bỏ trốn, đến nỗi lúc mẹ cô chết, ông ấy cũng không đến nhìn mẹ cô lần cuối. Mấy tiếng đồng hồ sau, khi thi thể mẹ cô đã lạnh đi, ông mới vội vã lao tới bệnh viện, quỳ bên người vợ đã chết mà khóc òa.

Điều này cũng không thể nào thay đổi được sự oán hận của cô con gái.

Mấy hôm sau, ở lễ tang của mẹ cô, Tiểu Mạch đã mắng mỏ bố cô trước mặt mọi người: “Chính ông... là chính ông đã hại chết mẹ tôi!”

Những người có mặt lúc đó toàn là bạn bè thân thích và còn là đồng nghiệp của anh ở Sở cảnh sát, điều này khiến cho Điền Việt Tiến cảm thấy cực kỳ ngại ngùng, khó chịu, rất lâu sau vẫn không dám ngẩng đầu lên ở Sở Cảnh sát.

Sau đó, bố cô cũng đã thử bù đắp cho cô con gái, bao gồm cả căn nhà được Sở Cảnh sát phân cho anh này, nhưng vẫn không thể khiến con gái vui vẻ

trở lại. Anh không thể bù đắp lại cho con gái một người mẹ, một người mẹ thực sự đã sinh ra cô. Cùng với sự trưởng thành theo thời gian của Tiểu Mạch, tính phản kháng của tuổi trẻ cũng bắt đầu hình thành, sự oán hận đối với bố cũng ngày một tăng lên.

Gần đây, vì sự có mặt của Thu Thu khiến cho Điền Việt Tiến có nhiều thời gian về nhà, không giống như dạo trước, cả đêm đều không về. Cũng vì cậu bé này, làm anh có nhiều cơ hội ăn tối cùng con gái. Hai tuần sau, quan hệ giữa bố và con gái có vẻ đã được cải thiện đôi chút.

Nhưng Tiểu Mạch vẫn cảm thấy mãi mãi không thể tha thứ cho bố.

Bạn đang đọc truyện *Muru Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 12

Vào tuần cuối cùng của kỳ nghỉ hè, Điền Việt Tiến quyết định dành hẳn một ngày để ở bên con gái, anh hứng khởi dẫn Tiểu Mạch và Thu Thu đi dã ngoại trên núi Di Sơn ở ngoại thành.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch cùng bố đi chơi xa kể từ khi mẹ mất, nhưng trong lòng không mấy cảm kích - chẳng phải bố cô đang vì Thu Thu hay sao? Thấy cậu bé suốt ngày ngồi ở nhà đáng thương nên mới đưa cậu ta đi ra ngoài cho khuấy khỏa.

Mặc dù đã là một cô bé xinh xắn, Tiểu Mạch vẫn trang điểm, cô bé còn diện hẳn một bộ váy hoa mới mua.

Suốt quãng đường ba người cùng ngồi trên xe buýt, dọc đường đều là cảnh sông nước vùng Giang Nam, trên những chiếc đầm có mấy chiếc thuyền gỗ bồng bênh trôi. Cậu bé đến từ một huyện nhỏ của miền Tây đang dựa vào cửa sổ, gật đầu nói: “Đẹp hơn quê cháu nhiều.”

Điền Việt Tiến vỗ vai cậu ấy: “Chưa biết chừng sau này chú sẽ đến thăm quê cháu đấy.”

Nói xong lòng lại nặng trĩu, hai ngày trước Tiểu Vương, đồng nghiệp của anh vừa mới đến quê của Thu Thu để điều tra về người chồng của nạn nhân Hứa Bích Chân, bởi bố của cậu còn đang nằm điều trị tại bệnh viện vì gãy xương nên về cơ bản có thể loại trừ khả năng anh ta từ quê lên để gây án.

Nếu tình hình điều tra vụ án vẫn không có gì tiến triển, tuần sau Thu Thu sẽ phải rời Thượng Hải để kịp về quê khai giảng năm học mới.

Sau buổi chiều, ánh mặt trời mùa hè chiếu rọi lên núi Di Sơn. Tiểu Mạch ngược đầu nhìn ngôi nhà thờ trên đỉnh núi và còn có cả một đài thiên văn ở bên cạnh, bỗng chốc lòng cô bé lại trở nên u uất. Cô bé lặng lẽ đi theo bố và cậu bé kia, leo lên đỉnh núi một cách phí công vô ích chẳng đầu vào đâu. Chủ nhật nên đứng vào ngày có các hoạt động tôn giáo, Tiểu Mạch ngắm nhìn đoàn người với dáng vẻ thành kính trong nhà thờ, đột nhiên cô bé nghĩ đến người mẹ đang ở trên thiên đường. Cô đứng lặng hồi lâu, lắng nghe tiếng phong cầm du dương, mãi đến khi bố dẫn cô xuống núi. Typet: Trầm Vân.

Ngày đó, những ngôi biệt thự và làng nghỉ dưỡng ở xung quanh núi Di Sơn vẫn chưa mọc lên nhiều, bên cạnh rừng trúc dưới chân núi là đồng ruộng và những bãi đất hoang. Có không ít khách du lịch đi dã ngoại ở trong rừng trúc, rất nhiều người bán hàng rong tới để bán một số thứ lặt vặt không đáng giá. Điền Việt Tiến trông thấy có người đang bán điều, liền lấy tiền ra mua một cái, sau đó dẫn con gái và Thu Thu đến khu đồng ruộng. Lúc này, mặt trời đã khuất trong mây, một cơn gió đông nam mát lạnh thổi tới, xung quanh là khu vực này trăm mét rất rộng rãi nên đây đúng là thời cơ tốt để thả điều. Anh để cậu bé giương cao chiếc điều, sau đó để dang thả điều bay lên không trung.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch thấy bố thả điều, cô bé lẩn lút nhìn chú chim lớn bằng giấy theo gió bay thẳng lên cao, trong chớp mắt đã lên cao hơn đỉnh núi. Điền Việt Tiến nhìn thấy dáng vẻ phấn khởi của con gái, bèn trao dây điều vào tay cô bé, rồi dạy cô bé cách thả dây, thu dây, cách thả cho điều bay cao và bay thẳng. Tiểu Mạch rất thích cảm giác điều khiển cánh điều, vui vẻ quay đầu lại nhìn bố và nhận ra người cảnh sát trung niên nghiêm nghị lạnh lùng ấy cũng đang cười sáng khoái giống như một đứa trẻ.

Cùng lúc Tiểu Mạch đang quay đầu nhìn lại, cô bé cũng phát hiện ra Thu Thu đã biến mất.

Trong bãi đất trống rộng rãi chỉ có hai bố con, không còn thấy cậu bé thiếu niên mười ba tuổi ấy đâu nữa. Tiểu Mạch đưa dây điều lại cho bố, ông Điền cũng buông tay ra, bỏ mặc cánh điều bay đi mất. Sau đó, anh chạy về phía khu rừng trúc gần nhất, Tiểu Mạch theo sát phía sau: “Bố ơi, đợi con với!”

Bố cô gọi to như xé giọng: “Thu Thu, cháu đang ở đâu?”

Bên cạnh rừng trúc có mấy du khách, bọn họ đều bị Điền Việt Tiến làm cho hoảng sợ. Hôm nay, có không ít học sinh đang nghỉ hè, toàn là con trai mười mấy tuổi, Thu Thu rất có thể đang lẩn trong những cậu bé này. Càng tiến vào sâu trong rừng trúc càng thấy vắng vẻ không một bóng người, chỉ có gió lạnh thổi qua đám lá trúc tạo ra tiếng kêu giống như tiếng sóng biển.

Con gái mặt đút hơi ở hỏn hỏn gọi bố: “Bố ơi, đừng tìm nữa! Chúng ta tìm không ra đâu, con nghĩ chắc chắn cậu ta sẽ tự quay lại thôi.”

“Không, bố hiểu cậu bé này! Cậu ta là một người cố chấp, có thể làm những việc mà con không thể ngờ tới! Bất luận thế nào cũng phải tìm cho ra cậu ta!”

Anh sai Tiểu Mạch đi tìm ở phía bên ngoài, còn anh sẽ ở lại trong rừng trúc, chia làm hai hướng có lẽ sẽ tìm được cậu ta.

Tiểu Mạch từ từ đi ra khỏi rừng trúc, nhận ra bầu trời ngày càng âm u, phía xa là con đường đi, chưa biết chừng cậu ta đã ngồi lên xe buýt đi về rồi cũng nên? Cái đồ đáng ghét! - chẳng nói chẳng rằng lại đi chơi trò mất tích à? Khó khăn lắm mới có hứng đi thả điều, chưa được bao lâu đã bị làm cho mất hết cả hứng rồi.

Gió lạnh thổi qua mái tóc cô, vai cô bé bỗng run lên, quay đầu nhìn lại đã chẳng còn thấy một bóng người nào. Cô bé bắt đầu thấy hồi hận, sao lại đi nghe lời bố sai bảo chứ? Ông ấy vốn chẳng đoái hoài gì đến con gái, lại còn bắt cô tách ra một mình đi tìm, không sợ con gái bị lạc mất sao? Ngộ nhờ gặp phải kẻ xấu thì sao? Tiểu Mạch cảnh giác nhìn ngó xung quanh, chốc chốc lại quay đầu nhìn lại ngôi nhà thờ trên đỉnh núi để khỏi đánh mất phương hướng. Gần đến hoàng hôn, ở chốn hoang vu mọc lên một cái cây khô, một vài con quạ bị cô làm cho sợ hãi bay lướt qua.

Theo hướng đàn quạ bay đi, Tiểu Mạch nhìn thấy một bóng người đứng cô độc ở tận cùng nơi hoang vắng. Cô bé bước về phía trước mấy bước, mới thấy rõ là cậu thiếu niên gầy gò đó, chính là Thu Thu.

Cái anh chàng chẳng biết phải trái này, thật chỉ muốn cho cậu ta ngay một cái tát!

“Cậu đi đâu vậy hả? Có phải đầu óc cậu có vấn đề không? Chẳng có việc gì mà cứ chạy lung tung làm gì?”

Đang lúc cô vừa đi vừa mắng mỏ thì cậu bé giơ tay ra hét to: “Đừng qua đây! Nguy hiểm đấy!”

Cô cúi đầu thì mới thấy ngay phía dưới chân không quá hai bước có một cái khe rất sâu vắt ngang qua.

Cái khe không rộng lắm, Tiểu Mạch đoán rằng chỉ khoảng một bước dài là có thể qua được. Nhưng cái đáng sợ là không biết nó sâu bao nhiêu, cũng chẳng nhìn thấy đáy đâu cả? Trông giống như mở ra một cái khe nứt ở nơi hoang dã mà không thấy được tận cùng, chia hai bờ của cái khe thành hai thế giới

Thu Thu đứng ở bờ bên kia, khuôn mặt dưới bóng mây rất u uất, thân hình cao gầy lắc lư trong gió, khễ neo mảy, lộ ra ánh mắt đầy uất ức.

“Tại sao cậu lại bỏ đi?” Tiểu Mạch lớn giọng chất vấn cậu bé qua cái khe, “Cậu có biết không? Bố tôi đang tìm cậu mệt gần chết đấy!”

“Tôi xin lỗi.”

“Cậu mau theo tôi về ngay!”

Tiểu Mạch giống như cô giáo đang giáo huấn học trò nhưng cậu bé vẫn đứng bất động, hai người đối mặt cách nhau chỉ bước chân, nhưng không ai dám bước qua cái khe ở giữa.

Cuối cùng, một con gió thổi qua làm ướt mắt cậu bé, cậu lắc đầu nói: “Tôi không muốn về.”

“Tại sao?”

“Tôi nghĩ, bố của cậu rất khó có thể bắt được tên hung thủ đã giết mẹ tôi.”

“Không, ông ấy là cảnh sát giỏi nhất, không có kẻ xấu nào mà ông ấy không bắt được cả! Chắc chắn ông ấy có thể báo thù cho cậu.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch bênh vực cho bố.

Cậu thiếu niên cười đau khổ nhìn cô bé: “Bố cậu là một người cảnh sát tốt, và cũng là một người đàn ông tốt, tôi rất cảm ơn ông ấy vì tất cả những gì ông ấy đã làm cho tôi - nhưng hung thủ không phải là một người bình thường, hung thủ là một con ác quỷ, cảnh sát không thể bắt được ác quỷ.”

“Đồ thói tha!” Đây là lần đầu tiên Tiểu Mạch nói chuyện thô lỗ trước mặt cậu bé, “Đến bản thân cậu còn không có niềm tin thì làm sao có thể bắt cảnh sát có niềm tin được chứ? Cậu có còn là con trai nữa không?”

Thu Thu chỉ mỉm cười với cô: “Tiểu Mạch, tôi rất vui vì được quen biết cậu và cũng rất vui vì được cùng sống bên cậu thời gian qua, tôi sẽ mãi nhớ tới cậu.”

“Cậu nói cái gì vậy?” Cô nghĩ tới lời cậu bé vừa nói “được cùng sống bên cậu thời gian qua”, mặt cô đỏ ửng, tròn mắt lên nói: “Đừng có nói lung tung nữa.”

“Tạm biệt cậu, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại.”

Nói xong, cậu ta quay mặt đi về phía rừng cây phía sau.

Tiểu Mạch vội vàng hét lên: “Đợi đã!”

Nhưng cậu bé không hề quay đầu lại, cậu ta nhanh chóng vượt qua vùng đất hoang vu, dần dần chỉ còn chiếc bóng lơ lửng, cuối cùng mất hút trong khu rừng nhỏ kia.

Bầu trời hoàng hôn càng lúc càng tối, ở phía trời tây nổi lên một đám mây hồng, gió thổi vù vù khiến chân váy của Tiểu Mạch tung lên, cảnh vật vừa hoang vu vừa thê lương khiến người ta muốn rơi lệ, giống như khe sâu dưới chân kia có mục đích vậy, ngoài việc chia làm hai thế giới ra, nó còn thu gom tất cả nước mắt của những người đã từng đến đây.

”Đừng đi!”

Tiểu Mạch nhìn chiếc khe sâu dưới chân, trong lòng nghĩ mình có thể nhảy qua được mà, không vấn đề gì, bèn lấy dũng khí lui về sau mấy bước, vén váy lên đến đùi, hít một hơi thật sâu sau đó lấy đà - khi tới sát cái khe cô lấy hết sức đập chân trái, rồi lại đến chân phải, cảm thấy như mình đang bay lên.

Khoảng khắc ở trên không trung, gió, kèm theo âm thanh gì đó lướt qua tai cô.

Mất Tiểu Mạch đã thấy chân phải sắp giẫm lên bờ bên kia nhưng cơ thể cô lại giống như bị vật gì đó tóm lấy, trong phút chốc thể trọng cô như thể nặng lên gấp nhiều lần, tim mạch cũng đập loạn nhịp.

Cô đã giẫm trượt.

Cả người rơi thẳng xuống khe sâu...

Bạn đang đọc truyện *Muru Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13

Năm 1995, tháng tám nóng như đổ lửa, tuần cuối cùng của kỳ nghỉ hè. Đây là một tuần đen đủi nhất trong suốt thời kỳ trung học của cô bé mười ba tuổi Tiểu Mạch.

”Đừng đi!”

Con gió chiều đã cuốn đi hình bóng của cậu bé thiếu niên kia và cũng cuốn đi những tiếng kêu cứu của Tiểu Mạch.

Trong vùng hoang vu phía sau núi Di Sơn, Tiểu Mạch vì đuổi theo cậu bé Thu Thu đang bỏ trốn mà liều mình nhảy qua một cái khe sâu, nhưng chẳng may ngã xuống đáy. Thật không ngờ cái khe này lại sâu đến vậy, khiến cô bé ngã gãy cả chân!

Tiểu Mạch tuyệt vọng nằm dưới đáy khe, cô biết xương của mình đã bị gãy, từ đùi trở xuống tê liệt. Cô bé cảm thấy trán mình không ngừng chảy máu, liệu rằng sẽ có sẹo không đây? Cô dốc hết sức kêu cứu, phía trên thì hoang vu không một bóng người. Càng đáng sợ là, màn đêm đang phủ bóng xuống mặt đất một cách nhanh chóng, trên đỉnh đầu chỉ thấy một khe hở dài, đám mây đen đặc cuối cùng cũng đã tan đi, vừa may lộ ra chút ánh sáng mặt trăng.

Tiểu Mạch đã gào thét khô cả cổ họng, chỉ có vô vàn tiếng ếch đáp lời cô. Bùn đất dưới chân đầy ẩm ướt, nếu như trời mưa chẳng phải coi như mình sẽ bị chết sao? Cô cố gắng xoa lên đùi mình, vẫn không có cảm giác gì, liệu có phải cắt chân không nhỉ? Sau này sẽ phải ngồi xe lăn ư? Mình mới có mười ba tuổi, cuộc đời chỉ vừa mới bắt đầu, từ giờ sẽ như thế này mà xuống địa ngục sao?

Cô bé đợi một mạch đến nửa đêm, mới nghe thấy ở phía trên vang lên giọng nói của bố: “Tiểu Mạch?”

Cô đã được cứu rồi.

Xe cứu thương đưa cô bé đến bệnh viện, may mà các bác sĩ đã xử lý hết sức gọn ghẽ nên mới không để lại di chứng gì, nếu như đưa đến bệnh viện chậm một chút e rằng cô bé này sẽ biến thành người tàn phế rồi! Còn vết thương trên trán cô, sau này cũng dần liền lại, không để lại chút sẹo nào.

Tiểu Mạch phải nằm bó bột trên giường hơn hai tháng.

Một tháng sau, cô bé ngày ngày chống nạng đến trường, trở thành đối tượng trêu đùa của cả trường, đến cả những bạn xấu xí nhất cũng đem cô bé ra làm trò cười! Mỗi lần cô bé tập tễnh bước qua cổng trường thì đều cúi đầu ê chề, dường như cả trường trung học đều đang nhìn cô, giống như nhìn một con quái vật bó bột thạch cao đang bước vào. Cô bé thực sự chỉ muốn đeo cho mình một cái mặt nạ, không muốn ai trông thấy mặt mình.

Cô bèn trách bố!

Hai bố con lại cãi nhau một trận, cô chất vấn bố vì sao lúc đó lại bỏ cô lại một mình? Tại sao lại bắt cô một mình đi tìm cái cậu bé kia? Nếu bố thật sự quan tâm đến cô thì đã không để mặc cô đi một mình xa đến như vậy, để cuối cùng cô bị ngã xuống đáy khe suýt chút nữa thì mất mạng.

Vì vậy, cô bé rút ra kết luận, bố không yêu thương cô một chút nào - có lẽ cô không phải con ruột của bố?

Cô bé còn hận cả cái cậu tên Thu Thu ấy nữa.

Cậu bé mười ba tuổi Thu Thu sau khi đã chạy trốn về phía sau của cái khe sâu kia đã tự mình bắt xe buýt để vào thành phố. Cậu dùng nốt mấy chục tệ còn lại để mua vé tàu về quê, hai ngày hôm sau thì về đến huyện nhà, trở về bên ông bố đang phải nằm viện.

Điền Việt Tiến cũng rất sầu não, anh không hiểu sao mình đối xử với cậu bé kia tốt như vậy mà cậu ta lại trốn đi không lời từ biệt, lại còn hại con gái Tiểu Mạch của anh bị ngã gãy chân, suýt chút nữa thì tàn tật suốt đời.

Đúng là đứm chẳng ra gì!

Sau đó, ông Điền lại tiếp tục đi sớm về khuya để phá án, dốc toàn lực vào vụ án sát hại mẹ của Thu Thu. Anh không có thời gian chăm sóc cho cô con gái bị gãy chân, phải nằm trên giường, nên bèn thuê cho một người cô của Tiểu Mạch dọn đến nhà ở để tiện chăm sóc cho Tiểu Mạch suốt cả ngày.

Chỉ còn vài tháng nữa là hết năm, mỗi lần sân vận động Hồng Khẩu có trận bóng đá, anh lại đến khán đài đó đứng giờ - cái khán đài mà Thu Thu phát hiện ra hung thủ, anh đội tên ác quỷ đó xuất hiện bên mình. Năm đó, rất nhiều khán giả đã mua trọn bộ vé xem cả mùa, nếu như người đó cũng mua vé xem cả mùa thì chắc chắn hẳn sẽ đến khán đài này một lần nữa.

Mặc dù chỉ có Thu Thu nhìn thấy khuôn mặt của kẻ đó, ông Điền cũng chỉ nhìn thấy khuôn mặt đó trong tích tắc, hoàn toàn không nhớ rõ người đó bộ dạng trông thế nào, nhưng anh có một cảm giác - chỉ cần người đó bước đến trước mặt anh, anh sẽ ngay lập tức nhận ra hắn!

Anh biết trên người tên ác quỷ có mùi như thế nào.

Nhưng thật không may, Điền Việt Tiến chờ đợi ở sân vận động suốt ba tháng, bị các fan hâm mộ bóng đá chen lấn suốt ba tháng, chứng kiến đội chủ nhà giành chiến thắng huy hoàng hết trận này đến trận khác, đến khi kết thúc mùa giải năm 1995, đội Thân Hoa đã giành được chiếc cúp vô địch hạng A, thì anh vẫn chưa thấy tên hung thủ đó xuất hiện.

Mùa Đông năm 1995 đã cận kề.

Sở cảnh sát phân cho Điền Việt Tiến vụ án khác, anh biết rằng có thể trong một vài năm tới, cũng không thể bắt được hung thủ sát hại Hứa Bích Chân. Kinh nghiệm phá án nhiều năm đã nói cho anh biết, tên ác quỷ đó có thể che dấu bản thân rất tốt, giống như một con hổ ẩn nấp trong cái thành phố rộng lớn này, đồng thời kiềm chế bản năng khát máu, không xuất hiện để tiến hành các vụ việc giết chóc tương tự nữa. Nhưng có một điều anh tin chắc, bất kể tội phạm có lạnh lùng gian xảo tới đâu thì cũng sẽ có ngày để lộ tung tích.

Bất cứ lúc nào rảnh rỗi anh lại lật lại hồ sơ của vụ án mạng đó, đọc lại quyển sổ công tác của mình, xem lại từng ngày từng đêm kể từ cái ngày mùng 7 tháng 8 năm 1995, có khi anh còn nhớ tới cậu bé tên Thu Thu đó.

Dù cho có phải đợi bao lâu - mười năm? Hai mươi năm? Ba mươi năm? Dù có phải đợi đến lúc chết đi thì tên ác quỷ đó nhất định sẽ bị tóm gọn!

Anh tin rằng đây không phải là ảo giác.

Kỳ nghỉ hè năm 1996, trước khi mùa xuân tới, Điền Tiểu Mạch nhận được một bức thư gửi từ miền Tây đến

Trên phong bì chỉ có ghi tên và địa chỉ người nhận, không hề có thông gì về người gửi, trên trang giấy là những nét chữ ngay ngắn.

"Tiểu Mạch:

Chào cậu, tôi là Thu Thu đây.

Tôi nghĩ cho dù bây giờ có nói lời xin lỗi, cậu cũng không thể nào tha thứ cho tôi. Hôm đó, tôi ra đi không lời từ biệt, chỉ mong nhanh nhanh về nhà, nhanh được gặp lại bố tôi, lúc đó ông ấy cũng đang nằm viện. Tôi không muốn ở lại nhà cậu một cách vô ích, giống như đợi mẹ đi chợ về mua quà cho vậy, cũng như đợi tin tức về việc bắt được tên hung thủ mà chắc chắn sẽ mãi không bao giờ tới.

Sau khi về quê, tôi mới nghe bố cậu kể qua điện thoại rằng vì đuổi theo tôi mà cậu bị ngã xuống khe, kết cục là bị gãy chân. Tôi rất xin lỗi! Tôi cứ nghĩ là cậu sẽ không dám nhảy qua, tôi cũng không ngờ rằng cậu lại chạy đi tìm tôi. Xin lỗi nhé! Tôi cứ nghĩ trong lòng cậu luôn muốn đuổi tôi đi, nhìn thấy tôi bỏ đi như vậy có khi còn rất vui sướng. Là lỗi của tôi vì đã hiểu nhầm suy nghĩ của cậu cũng như đã đánh giá thấp sự dũng cảm của cậu. Tóm lại, tất cả là lỗi của tôi, chỉ có điều bây giờ, tôi không có cách nào bù đắp cho cậu được.

Xin hãy chấp nhận lời xin lỗi của tôi! Mặc dù, có thể cậu sẽ không chấp nhận nó.

Tôi chỉ viết đến đây thôi, không cần phải hồi âm thư cho tôi nếu cậu không muốn.

Chúc mừng năm mới!

Tạm biệt!

Thu Thu.'

Đọc xong bức thư này, những oán hận của Tiểu Mạch đối với cậu bé bỗng chốc như tan biến. Cô bé còn ngạc nhiên vì trình độ ngữ văn của cậu rất cao,

trong thư sử dụng rất nhiều thủ pháp tu từ, bút pháp đó giống như một chuyên mục ở trên báo mà Tiểu Mạch đã từng đọc.

Có điều, cô bé chẳng bao giờ nghĩ tới việc hồi âm thư cho cậu ta - xem ra cậu ta cũng cả nghĩ rồi.

Hơn nữa, chỗ xương bị gãy cũng đã liền rồi, vết thương trên trán cũng đã biến mất, ngoài nổi xấu hổ khi phải bó bột thạch cao đến trường ra, dường như cô chẳng còn oán hận cậu ta điều gì nữa.

Sau đó, Tiểu Mạch cũng dần lãng quên cậu bé có tên Thu Thu.

Bạn đang đọc truyện *Muru Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1

Typet: Trầm Vân

Tháng 11 năm 2010

Lại là một đêm sương mù dày đặc. Sông Hoàng Phố vào cuối thu tỏa ra mùi vị pha lẫn giữa bùn đất sông Trường Giang và những con sóng mặn của biển. Đèn đường chỉ có thể chiếu sáng được phạm vi khoảng mười mét, hai hình bóng màu đen giống như những linh hồn lúc ẩn lúc hiện, bất kỳ lúc nào cũng có thể tan biến vào nơi sâu thẳm trong không trung.

Cổ họng giống như bị không khí ẩm thấp, nặng nề bít chặt, Điền Việt Tiến cảm thấy đôi chút khó thở, không ngờ mình lại chạy nhanh nhất, bỏ lại phía sau mấy anh chàng thanh niên. Ông vẫn chưa rút súng ra, vẫn tay không lung sục khắp nơi, ông nhìn vào hai bóng người trong sương mù, đặc biệt là cái bóng gầy nhỏ bé khi sắp bị màn sương nuốt chửng bỗng vang lên tiếng kêu “cứu” nghe rất non nớt.

Phía trước là con đường ven sông, ông chạy như bay tới thì bỗng va phải một thân hình vạm vỡ, ngay sau đó là một cú đâm vào mặt ông. Đang lúc đau như muốn ngất đi, Điền Việt Tiến tranh thủ thời cơ tung một cú đá trúng ngay vào bụng của đối phương. Cùng với tiếng rên la đau đớn, một cơn gió mùa thu từ cửa Ngõ Tùng thổi tới, trong nháy mắt đã thổi tan màn sương mù bên bờ sông.

Dưới ánh đèn đường trắng sáng là một người đàn ông đang ôm bụng, tay giữ chặt một đứa bé trai vào khoảng năm sáu tuổi. Đứa bé mặc bộ quần áo trẻ em của một nhãn hàng nổi tiếng, khóc thét lên nghe rất đáng thương, người đàn ông dùng tay bịt chặt miệng của cậu bé.

Những cảnh sát trẻ ở phía sau đã chạy tới nơi, rút ra mấy khẩu súng ngắn nhằm thẳng về phía người đàn ông kia. Điền Việt Tiến vừa mới dính một đòn, khóe miệng vẫn đang chảy máu, vội vàng ra lệnh: “Tất cả bỏ súng xuống!”

Tất cả súng ống đã được hạ xuống, người đàn ông kia hoảng loạn rút ra một con dao nhọn kề vào cổ đứa bé trai.

Đột nhiên, cậu bé liều mạng cắn vào tay người đàn ông đó.

Do đó, cái dao rơi xuống đất, các nhân cảnh sát nhân lúc đó lao lên, đứa bé đã thoát ra khỏi tay của người đàn ông, quay người chạy về phía sau.

“Đừng!”

Điền Việt Tiến vừa dứt lời thì đứa bé trai đã từ trên bờ rơi xuống - phía sau chính là con sông Hoàng Phố.

Sau tiếng rơi xuống nước trong màn đêm, vô số giọt nước lạnh lẽo bắn tung tóe, trúng cả vào mặt ông Điền lúc ông đang lao vút tới.

Người đàn ông đã bị hai cảnh sát đè xuống đất, còn em bé thì đang giẫy dụa dưới sông trong đêm tối, Điền Việt Tiến không chút nghĩ ngợi, cởi bộ cảnh phục ra, lao người xuống con sông Hoàng Phố đang vỗ sóng rì rào.

Lạnh quá!

Lạnh thấu cả xương, khi toàn thân sắp sửa tê cứng, ông mới nhìn thấy đứa bé ở phía dưới mặt nước. Ông hít một hơi thật sâu luồng không khí mang đầy vị mặn rồi lặn xuống đáy sông bùn đất đục ngầu như một con mãnh thú, mở mắt ra chỉ nhìn thấy một màu đen ngòm như ở dưới địa ngục. Cuối cùng cũng túm được cái eo mềm nhũn của cậu bé, dốc hết sức đẩy đầu cậu bé nhô ra khỏi mặt nước, cánh tay kẹp lấy tấm thân bé nhỏ, quay người bơi về phía bờ sông. Đứa bé đập tay đập chân loạn xạ, mấy lần suýt thì tuột ra khỏi cánh tay ông, khiến ông suýt chút nữa cũng chìm theo, nước sông lạnh buốt ngấm vào huyết quản... ông hít mạnh một hơi thì lại hít phải một ngụm nước bẩn, lá phổi khó chịu đến nỗi như muốn nổ tung.

Khi ông đã sắp tới được bờ, các nhân viên cảnh sát đón lấy nửa người của đứa bé rồi kéo mạnh lên bờ. Điền Việt Tiến vẫn đang ở dưới sông, bỗng nhiên bắp chân ông bị chuột rút. Ông đã định nắm lấy cánh tay của những nhân viên cảnh sát trẻ tuổi kia nhưng đành trừng mắt nhìn thấy họ càng dần càng ở xa, thấy mình đang chìm xuống đáy sông đen ngòm.

Mặc dù tiếp giáp với đường cái nhưng khu vực bờ sông Hoàng Phố lại rất sâu, sâu đến nỗi giống như thông sang một thế giới khác...

Sao lại vẫn chưa chìm xuống đến đáy sông nhỉ? Bốn phía xung quanh đều là bùn đất đen ngòm, và còn cả những xác thuyền đã chìm xuống cách đây hàng trăm năm.

Nước, nước lạnh và bẩn, lại một lần nữa chui vào mũi và miệng ông, chui vào lá phổi đã sức tàn lực kiệt.

Ở dưới độ sâu vô cùng vô tận ấy, trong thời khắc cuối cùng trước khi mất đi ý thức, ông nhìn thấy từ phía dưới đáy sông đen ngòm đục ngầu kia, phát ra những tia sáng mềm mại, chiếu sáng một chiếc khăn lụa màu tím - không, là một chiếc khăn lụa mượt mà như chocolate, phản chiếu ánh trắng xa xa trên mặt nước. Chiếc khăn đẹp lồi cuốn, giống như một con rắn nước, cuốn quanh một chiếc cổ nhỏ nhắn trắng ngần, đẹp đẽ, dưới dòng nước chảy xiết chiếc khăn càng thít càng chặt và cũng cuốn quanh cổ ông...

A, cuối cùng cũng nhìn thấy rồi, nhìn thấy khuôn mặt đó, khuôn mặt thiếu niên tuyệt vọng.

Đây không phải là ảo giác!

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2

Typet: Trầm Văn

Tòa nhà số ba.

Phòng ăn trên tầng năm đang vang lên điệu Blue và còn các loại ngôn ngữ trong đó tiếng Anh là chủ đạo. Khiến cho người ta có cảm giác như đang ở nước ngoài.

Người phục vụ quốc tịch Philippines đang bê nước cam ép tới, Tiểu Mạch khẽ nhấp một ngụm rồi ngắm nhìn con sông Hoàng Phố ở bên ngoài cửa sổ. Nếu như trở về tám mươi năm trước thì còn có thể nhìn thấy tượng nữ thần Tự do với đôi cánh lớn, ngày nay chỉ còn lại tháp tín hiệu khí tượng cô kính cùng loại. Trên mặt sông tàu thuyền chạy tấp nập như thoi đưa, tỏa chiếu ra bao ánh đèn trắng xanh, thật không giống với khung cảnh trần gian.

Tiểu Mạch trong lòng bỗng dưng lo sợ, không hiểu sao cô lại nghĩ đến nước sông Vong Xuyên dưới địa ngục?

Những ngôi nhà lớn ở phía bờ bên kia lần lượt phát sáng như những hòn ngọc phượng Đông, tòa tháp Kim Mậu, trung tâm tài chính toàn cầu mang hình dụng cụ khai bia - trông giống như một bộ phim viễn tưởng nói về tương lai. Ban ngày, Tiểu Mạch làm việc ở một trong những ngôi nhà chọc trời kia, nhưng cô chưa từng nhìn xa xăm về phía bờ bên kia như bây giờ, giống như đang nhìn một mô hình bằng kim loại và kính, hoàn toàn không giống như khói lửa nhân gian.

“Em đang nhìn gì thế?”

Phía đối diện vang lên giọng nói của một nam thanh niên, Tiểu Mạch cười ngượng ngùng: “Em vốn chưa từng ngắm nhìn nơi mình làm việc như thế này.”

Anh chàng lấy ly rượu vang rồi nhấp một ngụm: “Là tòa nhà kia à? Gia đình anh cũng mở một công ty kinh doanh về khoa học kỹ thuật ở tầng bốn mươi chín, gần đây lại quyết định đầu tư thêm khoảng năm mươi triệu tệ nữa.”

“Ồ.”

Tiểu Mạch nhẹ nhàng đáp lời, dáng vẻ vẫn rất mát tự nhiên, sau đó dần dần tỏ ra thân mật hơn. Anh chàng thanh niên này đã thao thao bất tuyệt hơn cả nửa giờ đồng hồ rồi, vẫn không ngoài chủ đề về tài chính và thị trường bất động sản, từ sự điều chỉnh vĩ mô của Ủy ban cải cách và phát triển Quốc vụ viện đến những chiêu trò tăng giảm kinh doanh của giới doanh nghiệp tư nhân, anh ta đủ sức để làm bình luận viên cho một kênh truyền hình tài chính kinh doanh.

“Xin lỗi, vừa rồi anh luôn nói về sở thích của mình rồi, chắc là do ảnh hưởng của hoàn cảnh gia đình, bố anh muốn anh tiếp quản công việc sau ba năm nữa.” Ngoại hình anh chàng trông cũng khá, cao gầy trắng trẻo, nhưng tiếng phổ thông nói không được chuẩn lắm, “Em hãy kể về sở thích của mình đi.”

“Em à? Sở thích á?”

Câu hỏi này khiến cho Tiểu Mạch chết lặng, cô cúi đầu nghĩ ngợi, nhưng chẳng có sở thích nào đáng tự hào cả - xem phim Nhật Bản ư? Chơi CS suốt đêm ư? Sao chẳng có cái nào ra hồn cả chứ?

“Mỗi người đều có sở thích riêng, anh thích nhất là tự lái du thuyền ra biển.”

Anh chàng tự hào nói về sở thích của mình, Tiểu Mạch chỉ còn biết ngây người ra đáp một câu: “Em thích mua đồ trên Taobao.”

”Ồ, bố anh rất thân với ông Mã Vân của Alibaba đấy.”

*Taobao, Alibaba: hệ thống mua bán trực tuyến của Trung Quốc.

”Đăng cấp của em trên Taobao là năm viên kim cương đấy, em có rất nhiều bạn bè là chủ cửa hàng trên Aliwangwang, ví dụ như...”

Suýt chút nữa thì Tiểu Mạch nói ra chiếc dây chuyền Cartier trước cổ mình cũng được mua trên Taobao.

*Aliwangwang: phần mềm chat trên Alibaba.

Nhưng con nhà giàu thì cần gì phải mua đồ trên Taobao? Trang phục toàn thân từ trên xuống dưới của anh chàng đều được làm trực tiếp ở Paris. Tiểu Mạch đã tự mình làm lộ bí mật về việc mình là một cô gái suốt ngày thui thui ở trong nhà, cô mỉm cười nhẹ nhàng: “Đúng vậy, chúng ta đang sống ở hai thế giới khác nhau.”

”Anh thích kiểu phụ nữ giống như em.”

Xem ra vị quý công tử này thực sự rất hài lòng với cô, ngoài vẻ đẹp và sự tự tin thiên phú thì bộ quần áo dạ hội do cô lựa chọn cẩn thận trên Taobao này cũng góp phần không nhỏ tăng thêm thi vị cho lần gặp gỡ thân mật này.

”Thật sao?”

Tiểu Mạch lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt anh chàng, “Em có xứng đáng được anh thích không?”

”Em có biết không? Trông em rất giống Matsushima Nanako.”

Trong lòng Tiểu Mạch hiện ra ngay hình ảnh một cô giáo yêu học sinh trung học trong bộ phim “Điều kiện của Ma Nữ” và người mẹ trong bộ phim “Tiếng chuông lúc nửa đêm”

”Khi cô ấy còn trẻ.”

Anh chàng thông minh bổ sung thêm một câu, Tiểu Mạch cười thật lòng: “Cảm ơn anh!”

Quý công tử nhướng mày đắc ý, trong lòng nghĩ lần này rất thuận lợi, anh cầm cốc rượu vang lên lắc nhẹ.

Tiểu Mạch đứng dậy một cách nhã nhặn: “Xin lỗi, em đi vệ sinh một lát.”

Cô cầm lấy túi xách, băng qua lối đi dài, rời xa khỏi tầm nhìn của chàng quý công tử kia. Trong phòng ăn vẫn còn một cửa nữa, cô bước ra ngoài không hề quay đầu nhìn lại, sau đó nhanh chóng bước vào thang máy.

Bước ra khỏi cửa chính tòa nhà số ba, cơn gió đêm từ dòng sông Hoàng Phố lúc cuối thu thổi tới, ở dưới lầu có một chiếc xe Lamborghini đang đậu, đó là phương tiện đi lại của quý công tử ngày hôm nay - anh chàng vẫn đang kiên nhẫn đợi trên tầng năm, có lẽ trong lòng anh ta đang tính xem làm cách nào để rủ Tiểu Mạch đi hóng gió lúc nửa đêm?

Tạm biệt.

Cô vỗ nhẹ lên chiếc Lamborghini rồi nhanh chóng rời xa ánh đèn của những tấm biển quảng cáo, đi dọc theo lầu lớn của tòa nhà khoảng mấy phút, Tiểu Mạch đã đến được bến tàu điện ngầm gần nhất.

Tám giờ tối, tàu điện ngầm cũng không đông lắm nhưng cô không kiếm được chỗ ngồi, Tiểu Mạch nắm lấy tay cầm, nhắm mắt lại. Trong khoảnh khắc vút qua dưới lòng đất tối tăm, nước mắt cô bất giác rơi xuống. Cô khẽ gạt đi những giọt nước mắt ở gần quai hàm. Cô chỉ cảm thấy thật cô đơn khi ở trên tàu điện ngầm, nhớ đến người bạn trai đã chia tay từ hai tháng trước, tại sao trong cái đêm mùa thu này lại không thể ở bên cạnh cô, để cô được dựa vào vòng tay rộng lớn của anh?

Nửa giờ sau, Tiểu Mạch đã về đến nhà.

Căn chung cư có thang máy mà bố cô được đơn vị phân cho đến nay đã lộ rõ vẻ cũ kỹ xuống cấp. Về đến nhà mà vẫn không trông thấy một bóng người nào. Đồ ăn trong phòng ăn của tòa nhà số ba đó thật sự không thể ăn no được, Tiểu Mạch chạy vào bếp nấu một tô mì ăn liền, có lẽ cô cũng chỉ biết nấu độc nhất một món này.

Tiểu Mạch vẫn tự cho rằng, tay nghề nấu ăn của mình là số một, cô bung bát vào phòng ngủ, việc đầu tiên là bật máy tính lên, trang chủ của Internet Explorer là Taobao. Tiểu Mạch dùng đũa gấp hai miếng mì bỏ chưa cay, đúng lúc đó, chuông di động của điện thoại cô vang lên, là bài “First Love” của Utada Hikaru.

(Góc làm nhảm: nghe đi, mọi người nên nghe thử bài này đi, mình nghe lần đầu mà nước mắt tuôn như mưa vậy đó, giọng cô ca sĩ này như mang theo cảm xúc luôn lách qua từng tế bào của bạn vậy, vừa hay vừa ý nghĩa. Trầm Vân)

Cô nhắc máy lên nghe, là giọng nói đầy tức giận của mẹ cô: “Tiểu Mạch, cháu đang ở đâu thế?”

“Đang ở nhà ạ.”

“Cháu đã về nhà rồi à? Trời ơi! Tại sao cháu về nhà mà không báo trước một tiếng?” Người mẹ cuống cuống, “Người ta vẫn đang đợi cháu ở phòng ăn của tòa nhà số ba đấy!”

“Ồ, vậy thì cứ để anh ta tiếp tục đợi đi, dù gì thì ở đó cũng có rất nhiều cô gái đang xếp hàng chờ cắn câu mà.”

“Tiểu Mạch, cháu thật chẳng biết điều gì cả! Rất mất lịch sự đấy! Cháu... cháu làm mất mặt cậu mẹ quá đi!” Giọng người mẹ trong điện thoại đã yếu dần đi, “Bây giờ cháu hãy quay lại đó ngay cho mẹ! Quay lại xin lỗi cậu Lý đi!”

“Mẹ à, xin lỗi mẹ, cháu và anh ta là hai người sống ở hai thế giới khác nhau, thật sự không phù hợp đâu.”

Đầu dây bên kia vẫn đang lâu bầu nhưng Tiểu Mạch đã cúp máy.

Thật không ngờ, mẹ lại tức giận như vậy, chẳng phải là giới thiệu đối tượng để làm quen thôi sao, đại khái là ông chủ của cậu, không biết rằng liệu việc mình đắc tội với ông chủ lớn người Chiết Giang này có ảnh hưởng đến việc làm ăn của cậu không? Ai dà, đáng lẽ ra cô nên từ chối cuộc gặp mặt này ngay từ đầu, chẳng hiểu sao lại đi đồng ý chứ?

Tiểu Mạch bất giác mở cửa sổ ra, để mặc cho gió thu tràn vào khắp nhà, thổi tung những lọn tóc đen lác ở bên tai. Cô lấy một lon bia từ trong tủ lạnh ra, tựa nửa người vào phía sau cửa sổ, uống một hơi thật lớn đám bọt trắng xóa, cổ kim chế để nước mắt không rơi, cô gạt đi những hạt bụi trần vương trên má.

Chiếc gương trên bàn trang điểm soi vào mặt cô, đúng là rất giống với Matsushima Nanako thời còn trẻ, vì vậy cô mới dùng bài “First Love” để làm nhạc chuông, mỗi lần bài hát này vang lên bên mình, cô sẽ nhớ tới con thạch sùng đang lẩn lút trên cửa sổ đó.

Nhạc chuông lại một lần nữa vang lên.

Là giọng nói của một người đàn ông: “Tôi gọi đến từ Sở Công an.”

“Vâng, có chuyện gì vậy?”

Mỗi lần nhận được điện thoại từ Sở Công an, Tiểu Mạch đều thấy rất căng thẳng không giống như lúc bình thường.

“Nửa giờ trước - bố của cô đã hi sinh khi đang làm nhiệm vụ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3

Cô tên là Điền Tiểu Mạch.

Bố của cô là Điền Việt Tiến, là một nhân viên cảnh sát đã năm mươi tám tuổi, vì cứu một đứa bé bị bắt cóc nên ông đã nhảy xuống con sông Hoàng Phố lạnh thấu xương, lúc ông cứu được đứa bé cũng là lúc ông chẳng may chết đuối.

Buổi sáng hôm nay, Tiểu Mạch nhìn thấy thi hài của bố ở Sở Công an. Mặc dù đã được rửa sạch bùn đất, ông vẫn bị nước sông làm cho phù nề. Cô ôm bố khóc đến hai tiếng đồng hồ, đến khi thi hài ông được đưa ra xe để đưa đến nhà tang lễ. Lãnh đạo thành phố kêu gọi toàn bộ lực lượng công an, kiểm sát và tòa án trong thành phố học tập tấm gương anh dũng của bố cô, và sẽ báo cáo Bộ công an truy tặng ông danh hiệu liệt sĩ.

Tiểu Mạch xin công ty cho nghỉ mấy ngày để lo việc hậu sự, trăm công nghìn việc đều dồn hết vào đôi vai của cô, họ hàng thân thích trốn đâu hết, may mà còn có một nhóm cảnh sát già đến giúp cô bài trí linh đường.

Bận rộn mãi đến mười giờ đêm, trong nhà chỉ còn mỗi mình cô khóc than, cô ngắm nhìn di ảnh của bố hỏi: “Bố, tại sao bố lại nhảy xuống sông Hoàng Phố chứ? Bố đã là anh hùng giống như mong ước, còn con chỉ còn lại có một mình.”

Tiểu Mạch lại nói câu “xin lỗi”, cô lấy di ảnh của mẹ từ trong tủ ra, giờ thì họ có thể đoàn tụ ở trên thiên đường được rồi.

Cô bước vào phòng của bố, trên bàn làm việc của ông còn bày biện rất nhiều di vật - mấy chục cuốn sổ công tác, những quyển sổ có bìa màu vàng thường được thấy trước đây, trong cuộc đời làm cảnh sát mấy chục năm của ông, hầu như năm nào ông cũng lưu lại một quyển.

Bìa của mỗi quyển sổ đều có ghi năm, Tiểu Mạch ngẫu nhiên mở mấy quyển ra xem, đây đều là những ghi chép về các vụ án đã qua tay bố, có những vụ

lật vật như trộm cắp xe đạp nhưng cũng có những vụ án giết người hàng loạt theo kiểu biến thái. Trong số những quyển sổ của ba mươi sáu năm công tác, củ nhất là quyển năm 1995, bìa của nó dường như đã bạc màu vì bị ngón tay lật giờ qua năm tháng. Viên giấy và gáy của cuốn sổ đã rất thô ráp, có mấy dấu vết được vẽ bằng bút máy - dường như bố cô vẫn đang xoa lên nó ngay ở căn phòng lạnh lẽo âm u này, chỉ có điều, giờ đây con gái sẽ chẳng còn cách nào có thể thấy ông được nữa.

Năm 1995 ư? Đó đã là mười lăm năm về trước, lúc đó Điền Tiểu Mạch mới mười ba tuổi, đang học năm thứ nhất trung học, cô cũng chẳng nhớ lúc đó xảy ra những việc lớn gì nữa?

Tiểu Mạch lật giờ quyển sổ công tác năm 1995 mà bố cô đã xem đến bạc cả màu, khi vừa mới mở sổ ra cô liền thấy một cái thẻ đánh dấu trang, gọi là cái thẻ đánh dấu nhưng thật ra là một tờ giấy cứng, phía trên có nét chữ viết thảo của bố cô:

'Hung thủ là một con ác quỷ?'

Ác quỷ ư?

Tiểu Mạch giữ chặt cái thẻ đánh dấu trang, bố cô vốn kiên định theo chủ nghĩa vô thần, sao lại có thể tin vào chuyện ác quỷ gây án chứ?

Cô cúi đầu xuống xem trang giấy có cái thẻ đánh dấu trang, đoạn đầu được viết bằng mực màu xanh lam.

'Bây giờ sáng ngày 8 tháng 7 năm 1995, trời mưa.

Số 199 đường Nam Minh, tại tiệm tạp hóa nhỏ đối diện Trường trung học Nam Minh.

Người bị hại, Hứa Bích Chân, nữ, ba mươi ba tuổi, là người nơi khác đến làm ăn.

Thi thể nhìn về phía bếp, đầu hướng ra ngoài, chân hướng vào trong, tay trái co lên trên, tay phải buông xuống phía dưới, đầu gối trái hơi gấp lên. Váy ngủ màu hồng nhạt, dép lê rơi dưới đất, không có dấu hiệu bị xâm hại tình dục.

Khăn lụa.

Khăn lụa màu tím!!!'

Bố cô gạch chân dưới dòng chữ "khăn lụa màu tím" và còn thêm vào ba dấu chấm than, có lẽ là muốn thể hiện mức độ chấn động cảm xúc trong lòng?

Cô nhìn lại dòng chữ "Hung thủ là một tên ác quỷ?" Bảy chữ đó và một dấu chấm hỏi khiến Tiểu Mạch có chút kinh hãi, gió thu ở các tòa nhà cao tầng thổi tới khiến cho cửa sổ mở ra.

Hung thủ giết người mười lăm năm trước dường như đang ẩn nấp ở phía sau lưng cô.

Mái tóc dài của cô bị gió hất tung lên, che kín cả hai mắt, cô sợ hãi chạy khỏi phòng, chui vào trong tấm chăn trong phòng ngủ.

Ác quỷ, liệu có thể đến trong những giấc mơ không?

Bạn đang đọc truyện *Muru Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 4

Sáng sớm hôm sau.

Tiểu Mạch đã trở lại năm 2010*, tình giác khi khắp người toát mồ hôi lạnh, những tia nắng sớm vòn trên khuôn mặt trắng trẻo của cô, chạm vào trái tim đang thổn thức, cô nhớ lại con ác mộng khoảnh khắc trước đó.

(*Ở đoạn này sách ghi là 'Tiểu Mạch đã trở lại năm 2000' là do lỗi của người beta sách nên mình sửa lại thành năm 2010 mới đúng hoàn cảnh của câu chuyện đang diễn ra)

Không phải Điền Tiểu Mạch mơ thấy ác quỷ, mà cô mơ thấy một cái khe sâu.

Khi tỉnh giấc, cô đã quên đi cái chết của bố, có cảm giác như ông ấy vẫn đang đi phá án ở bên ngoài, chẳng biết đêm nào mới về nhà, rồi thì ông lại bật tivi lên xem truyền hình trực tiếp giải ngoại hạng Anh hoặc nằm trên giường ngáy ầm ầm như sấm và còn cãi nhau với con gái một trận. Mười tám năm trước, cô đã mất mẹ. Hơn một tháng trước, cô chia tay với người bạn trai đã quen được hơn một năm, cô thấy mình đã dần trở thành một bà cô. Bao năm nay bố cũng không hề tái hôn, mặc dù cũng có mấy lần đi tìm hiểu một cách cặn kẽ nhưng cuối cùng cũng chẳng đâu vào đâu, sau đó ông đã từ bỏ hẳn ý định này. Tâm nguyện cuối cùng của ông sau này là, đợi đến khi về hưu, Tiểu Mạch lấy chồng rồi sinh con, ông sẽ nhận ở nhà trông cháu ngoại -

nhưng ông sẽ không thể nào thực hiện được ý nguyện đó nữa rồi.

Tiểu Mạch mở cửa phòng của bố, sắp xếp lại ba mươi sáu quyển sổ công tác, không dám xem lại quyển sổ rách nát năm 1995 nữa, mà chọn xem quyển mới nhất năm 2010, cuối cùng cô thấy một đoạn ông viết riêng ra.

"Nếu như tôi chết đi, xin hãy phát bài mà tôi thích nhất trong lễ tang của tôi. Vào cuối những năm tám mươi, ở Trung Quốc có chiếu một bộ phim của Đông Đức có tựa đề "Áo giác". Bài hát chủ đề của bộ phim đó, tôi và người vợ đã mất của mình vô cùng yêu thích, mặc dù nghe không hiểu được ý nghĩa của lời bài hát đó nhưng tôi biết bài hát đó nói về số mệnh của tôi.

Hy vọng rằng, Tiểu Mạch - con gái của tôi sẽ nhìn thấy những dòng này."

Tiểu Mạch đã nhìn thấy rồi.

Tiểu Mạch buồn bã nằm vật ra giường của bố, giống như bản thân mình vẫn còn là một cô con gái bé nhỏ, lặng lẽ thu mình vào trong vòng tay rộng lớn của người đàn ông vĩ đại đó.

Di ngôn ư? Nhưng hai năm nữa là bố về hưu rồi, tại sao ông lại liệu mình nhảy xuống sông chứ? Chẳng lẽ ông nghĩ mình vẫn còn là chàng trai có sức khỏe đôi mươi hay sao? Cho rằng vẫn đang ở thời kỳ chiến tranh hay sao chứ? Tại sao ông không nghĩ cho con gái một chút? Không, ông ấy chưa từng nghĩ đến con gái, cũng chưa từng nghĩ đến vợ, ông ấy chỉ nghĩ đến việc cảnh sát bắt tội phạm, bắt cái lũ khốn nạn không từ thủ đoạn độc ác nào kia, để chúng không còn có thể làm hại những người dân thường như vợ con ông.

Bố sẽ mãi mãi không bao giờ có thể bù đắp cho cô, cô cũng không bao giờ bù đắp được cho bố. Điều mà cô có thể làm là hoàn thành tâm nguyện nhỏ nhoi của ông ở tang lễ.

"Áo giác" ư? Rất nhiều người sinh sau năm 1990 còn chưa hề nghe đến cái tên nước Đông Đức.

Cô đăng nhập trang web Taobao trên trình duyệt internet Explorer, gõ vào mục tìm kiếm từ "Áo giác", kết quả có tới 3713 mặt hàng có liên quan, đa phần là những dụng cụ làm ảo thuật sau khi Luru Khiêm nổi tiếng, và còn có cả nữ trang, sách báo...

Cô hạn chế phạm vi phân loại trong "âm nhạc - ngôi sao - video" thì tìm được kết quả đầu tiên là "CD phiên bản Đài Loan nghe nhìn và ảo giác trong không khí của nhóm Sodagreen". Tiếp theo là một bộ phim có tên gọi "Áo giác chết chóc", ngắt luôn - là bộ phim kinh điển về sùng đạo! Tiểu Mạch thu nhỏ phạm vi tìm kiếm là truyền hình, thì tìm được bộ phim hoạt hình trong nước "Mười hai kỷ ức ảo giác của anh chàng mơ mộng."

Từ sáng sớm đến đêm khuya, từ Baidu, Google đến Yahoo, đều không thể tìm được bộ phim Đông Đức có tên "Áo giác" này. Đến nỗi nhập bằng tiếng Anh và tiếng Đức một cách chính xác cũng không thể tìm ra, hoặc là về cơ bản nó không phải là "Áo giác", cô nhớ ra mình có một người bạn đang học thạc sĩ ở Berlin, cô tìm thấy cô ấy trên MSN, câu trả lời là tất cả các tác phẩm điện ảnh của thời kỳ Đông Đức hiện nay đã bị thất lạc, rất nhiều tác phẩm kinh điển đều đã bị quên lãng.

"Áo giác", có vẻ cũng giống như người cha đã chết dưới sông Hoàng Phố, cũng đã bị nhấn chìm trong dòng chảy lạnh lùng của thời gian.

Hai ngày sau là tới lễ tang của bố rồi.

Bỗng nhiên, trên tài khoản QQ của Tiểu Mạch có tiếng gõ cửa, một cái tên quen thuộc - Tiền Linh.

Là cô ấy thật ư? Đã lâu rồi không liên lạc với nhau, người bạn thân nhất thời học cấp hai, sau đó lại cùng thi đậu vào một trường trung học, sống trong cùng một căn phòng ở ký túc xá, có thể nói là người bạn thân thiết hơn cả tình chị em của Tiểu Mạch. Lần trước khi hai người gặp nhau, kể một hồi về kinh nghiệm trên Taobao, kết quả là Tiểu Mạch đã chịu thua, phải nhường danh hiệu quán quân mua hàng qua mạng cho Tiền Linh.

"Ra đi!"

Không đến hai giây sau, trên màn hình hiện ra trả lời của Tiền Linh: "Đến rồi! Thưa quý bà Curie, gần đây thế nào? Đã tìm được bạn trai mới chưa?"

"Bố mình qua đời rồi!"

Trên màn hình yên lặng mấy giây, chắc hẳn Tiền Linh đang rất bất ngờ, gõ một hàng chữ: "Minh rất tiếc. Chẳng phải ông ấy là cảnh sát hay sao?"

"Đúng vậy, ông ấy mất khi đang làm nhiệm vụ."

"Tang lễ vẫn chưa tổ chức chứ? Nói cho mình biết thời gian, địa điểm đi, mình sẽ thu xếp đến dự."

Năm đó, rất nhiều lần Tiểu Mạch đưa Tiền Linh về nhà chơi mỗi dịp cuối tuần, ấn tượng của bố cô với Tiền Linh rất tốt hoặc là ông thích tất cả các cô bé là bạn của con gái mình.

"Minh muốn tìm một bộ phim truyền hình của Đông Đức, được phát trên đài truyền hình vào nhiều năm về trước, nhưng bất luận thế nào cũng không thể tìm được. Nhưng mình cần phải tìm được nó, đó là di nguyện của bố mình, ông muốn phát bài hát chủ đề này ở lễ tang."

"Trên Taobao cũng không tìm thấy à?"

”Đừng thế, chẳng phải cậu có đăng cấp tro cốt ở trên Taobao ư?”

Ứng dụng QQ yên lặng một hồi, Tiểu Mạch bối rối đợi đến hai phút sau, liền thúc giục: “Cậu đâu rồi? Vẫn còn đó chứ? Mất mạng à?”

Cô giục rất đúng lúc, Tiền Linh gõ một hàng chữ: “Mình đang phân vân.”

”Phân vân cái gì chứ?”

”Có nên nói cho cậu biết về cửa hàng đó hay không?”

”Cửa hàng nào vậy?”

Sau nửa phút ngắt quãng, Tiền Linh nói: “Một cửa hàng mà mình thường hay vào ở trên Taobao, một nơi rất đặc biệt, mình nghĩ nếu ở đó mà không tìm được thì coi như cậu đã hết hy vọng rồi!”

”Nói đi!”

”Hay là thôi, cậu cứ coi như mình chưa nói gì cả.”

Tiểu Mạch bỗng tức giận: “Tiền Linh à, cậu chẳng phải là bạn tốt của mình hay sao? Mình đã thề rằng, phải phát bằng được bài hát này ở tang lễ bố mình, nếu như ngay cả việc này mình cũng không thể làm cho ông ấy, thì coi như mình đang sống vô nghĩa trên cuộc đời này!”

”Ái chà.” lại phải đợi thêm nửa phút nữa, “Thôi được rồi, có một cửa hàng trên Taobao, tên là “Khu Ma nữ”.”

”Khu Ma nữ ư?”

Ba chữ này khiến tim Tiểu Mạch đập loạn lên, Ma nữ?

”Mình nghĩ, chỉ có cửa hàng này mới có thể đáp ứng yêu cầu của cậu.”

”Vậy thì tốt rồi, cảm ơn cậu!”

”Đợi đã!” Tiền Linh im lặng vài giây sau đó lại gõ tiếp: “Mình phải cảnh báo cậu! Vào cửa hàng này nhất định phải cẩn thận, mình chỉ cho phép cậu vào một lần thôi! Dù có mua được hay không thứ cậu muốn, vào rồi lập tức ra ngay, không bao giờ được vào lần thứ hai! Rõ chưa?”

”Tại sao chứ?”

”Không có lý do, mình chỉ muốn nói vậy thôi, nhưng xin cậu hãy nhớ kỹ lời cảnh báo của mình.”

”Nếu mình cứ vào lần thứ hai thì sao? Sẽ xảy ra chuyện gì?”

Sự ngoan cố của Tiểu Mạch khiến cho Tiền Linh trầm ngâm một lần nữa, sau đó gõ lên hàng chữ: “Có thể sẽ chết đấy!!”

Chết ư? Kể từ khi bố cô qua đời, cái chữ này đối với Tiểu Mạch mà nói đã trở nên ám ảnh.

Tiền Linh nói thêm vào: “Được rồi, mình đã cảnh cáo cậu rồi đấy, bây giờ mình thật sự rất hối hận! Không nói nữa, mình có việc phải ra ngoài rồi.”

”Bây giờ sao?” Bây giờ là mười hai giờ đêm. “Cuộc sống về đêm của cậu cũng thật là phong phú đấy!”

Cô bạn thân đã offline.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5

“Khu Ma nữ” ư?

Ngón tay Tiểu Mạch ấn chặt vào chuột, cô vẫn chưa mở trang Taobao, nhớ lại lời cảnh báo của Tiền Linh nhất định không được vào lần thứ hai ư? Nếu không sẽ bị chết? Cô ấy nghĩ mình là một đứa trẻ sao?

Một giờ sáng.

Trời đổ mưa bên ngoài cửa sổ, phát ra tiếng gió nghe rất thê lương. Tiểu Mạch đang ngồi một mình trong phòng ngủ, ngón tay ấn chuột và mở trang Taobao ra.

Cô nhấp vào mục tìm kiếm từ “Khu Ma nữ”, quả nhiên hiện ra cửa hàng đặc biệt này.

Tiểu Mạch đăng nhập vào trang web này của Taobao, phía trên có một bức ảnh màu đen, ẩn hiện một công trình kiến trúc giống như một tòa lâu đài, cánh cửa lớn dần mở ra, một làn khói đen mù mịt xuất hiện. Tiểu Mạch đã từng lướt qua rất nhiều cửa hàng đặc sắc trên Taobao, nhưng có rất ít cửa hàng làm hiệu ứng Flash như thế này. Khói đen không ngừng phun ra rồi tan biến vào phần trên của trang web, đến khi một dòng chữ lớn bay ra từ trong cánh cửa - 'Cửa hàng chúng tôi có thể cung cấp tất cả những gì bạn muốn.'

“Sau đó, giao linh hồn cho người đứng không?”

Tiểu Mạch không dễ gì bị dọa nạt như vậy. Cô kéo chuột xuống phía dưới để xem hàng hóa trong cửa hàng, giao diện của trang web này màu đen nên khiến cho mắt cô khó chịu. Chủ cửa hàng kiểu này đúng là bệnh hoạn, muốn dọa cho những khách hàng lần đầu đến cửa hàng sợ chạy mất hay sao? Tuy nhiên trên giao diện màu đen của trang web có điểm xuyết một vài họa tiết cỏ cây hoa lá màu trắng, hiện ra một số đường gấp của hình khối, phối màu với nhau một cách kỳ ảo, có giác quan trang trí rất mãnh liệt.

Tuy vậy, những hoa văn xinh đẹp này khiến Tiểu Mạch cảm thấy khó chịu.

Mức độ uy tín bán hàng của “Khu Ma nữ” ở mức cúp vàng, hàng hóa được chia thành 12 loại: thể giới ảo, số hóa, làm đẹp, phục trang, trang sức, bà mẹ trẻ em, đồ dùng gia đình, thực phẩm, văn hóa, thể thao, âm nhạc và điện ảnh, dịch vụ, các loại khác - cơ bản bao gồm tất cả các loại. Các cửa hàng tạp hóa hoặc siêu thị quy mô lớn nhất trên toàn thế giới e rằng cũng chẳng thể nào chứa hết được những thứ này. Ví như mặt hàng “thể giới ảo” có cả dịch vụ nạp tiền điện thoại, thẻ chơi game và các đồ trong game, đại lý vé tàu và vé máy bay, thậm chí có cả số xổ. Mặt hàng “số hóa” thì bao gồm các hãng điện thoại di động, máy ảnh, máy tính bảng, ipad... cái gì cũng có.

Còn có gian hàng mà cô thích vào nhất là “phục trang”, có chiếc áo khoác lông cừu mà cô rất vừa ý, đã từng xem trên một trang web bán hàng mà cô hay vào, nhưng giá cả ở đây rẻ hơn đến gần một trăm tệ.

Tiểu Mạch mở mục “âm nhạc và Điện ảnh”, lại là một cửa hàng chuyên bán đĩa CD và DVD, ở đây có tất cả các bộ phim Nhật Bản mà cô đã từng xem hoặc nghe qua. Ở mục “u Mỹ” trong phần phân loại, cô tìm theo phim truyền hình Đông Đức, nhưng ngay đến cả phim truyền hình Đông u cũng chẳng thấy đâu. Cô gõ từ “Áo giác” vào mục tìm kiếm thì hiện ra khoảng hơn một trăm kết quả, ngoài “Áo giác chết chóc” và CD của Sodagreen ra, chẳng có gì có vẻ liên quan đến nhạc phim cả.

Tiểu Mạch trở về trang chủ, cô trông thấy ứng dụng Aliwangwang của chủ cửa hàng đang bật, tiện thể gõ luôn mấy dòng. Đây là thói quen mua sắm trên Taobao, cần xác nhận tình trạng hàng với chủ cửa hàng khi đặt mua. Ngón tay cô dừng lại trên bàn phím khá lâu, chiếc đồng hồ ở góc dưới màn hình đã là một giờ sáng.

“Chào ông.”

Tiểu Mạch gõ ra hai chữ rất đơn giản.

“Chào cô.”

Chưa đến hai giây sau chủ cửa hàng đã trả lời cô. Những chủ cửa hàng kinh doanh khá khẩm trên mạng đa phần là những chú “mèo đêm” - dân thức khuya xuyên màn đêm, bởi vì đa số khách hàng cũng lên mạng vào giờ đó. Có những cửa hàng lớn còn có cả mấy dịch vụ chăm sóc khách hàng, duy trì liên lạc với khách hàng 24/24 giờ, không bỏ qua bất kỳ một thương vụ nào.

“Tôi muốn mua một cái đĩa, một bộ phim truyền hình của Đông Đức. Năm 1989 đã từng được chiếu ở Trung Quốc, lúc đó tên của nó được dịch là “Áo giác”.

“Chưa hề nghe qua.”

Chủ cửa hàng nhanh chóng gõ ra dòng chữ trên khiến tâm trạng Tiểu Mạch bỗng nhiên trầm hẳn, nhưng cô vẫn kiên trì nói tiếp: “Đúng vậy, tôi đã xem nó lúc còn rất nhỏ, đại đa số mọi người đều không biết, hoặc là có xem qua những cũng đã quên rồi. Đó là một bộ phim trinh thám của Đông Đức, một nhân viên cảnh sát già cuối cùng bị một kẻ xấu giết chết.”

Phía đầu bên kia của mạng im lặng trong chốc lát, lẽ nào thấy khó nên rút lui rồi?

“Tôi trông cậy cả vào ông đấy! Nếu thực sự không thể tìm thấy được bộ phim đó thì chỉ cần bài hát chủ đề của phim đó thôi cũng được - đây là những điều bố tôi đã viết trong di ngôn của ông, ông ấy muốn phát bài hát này trong lễ tang của mình, chỉ còn hai ngày nữa là đến lễ truy điệu rồi.”

“Tôi hiểu rồi.” Trên màn hình hiện ra một đường liên kết, “Cô ấn vào đây, đặt mua sản phẩm này.”

Tiểu Mạch mở đường liên kết ra, vào mục “sản phẩm đặt hàng” ở trong mục “các sản phẩm khác” của “Khu Ma nữ”. Những sản phẩm đặt hàng này của Taobao không hề có bất kỳ một nội dung giới thiệu nào cả, đều là thỏa thuận cá nhân giữa người bán và người mua, cũng có khi đơn giản chỉ là thay đổi chi phí giao dịch.

Giá của sản phẩm đặt hàng này là 100 tệ - dù có báo giá một vạn tệ Tiểu Mạch vẫn sẽ mua ngay không cần do dự.

Tiểu Mạch dùng ứng dụng thanh toán xong, chỉ sau khi người mua nhận được hàng và xác nhận không có lỗi thì số tiền này mới có thể rơi vào túi của chủ cửa hàng.

”Tôi đã đặt mua rồi! Trông cậy cả vào ông! Chiều ngày kia là lễ truy điệu của bố tôi, xin ông hãy đảm bảo chắc chắn gửi đến cho tôi trước buổi trưa!”

Thật sự nên gửi gắm tất cả hy vọng vào “Khu Ma nữ” ư? Ngón tay Tiểu Mạch khẽ run lên.

Bạn đang đọc truyện *Muru Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 6

Hai ngày sau.

Chiếc xe taxi của hãng Santana dừng lại dưới lầu.

Tiểu Mạch mặc một bộ quần áo màu đen, trên tóc cô cài một bông hoa nhỏ màu trắng, trông giống như một người góa phụ trẻ tuổi đang lo tang lễ, nhìn từ phía bên, cô vẫn rất xinh đẹp, cuốn hút, đôi mắt hơi đỏ và sưng, sắc mặt trắng trẻo tiêu tụy, lòng cô đang rối như tơ vò - nếu như cô lại khóc lóc thảm thiết nữa thì bộ dạng bi thương như hoa lê bị mưa gió vùi dập còn khiến cho bao người phải thương tiếc xót xa.

Tiểu Mạch mở cửa xe Taxi chui vào ngồi ở hàng ghế trên, cô nói với người lái xe: “Làm phiền chú quá, lão Đình.”

”Hàng xóm láng giềng mà, cô đừng có khách sáo.”

Người lái xe taxi họ Đình đạp ga, đưa Tiểu Mạch đến nhà tang lễ. Người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi này, trên mặt đã có không ít nếp nhăn, có lẽ là do những năm tháng chạy xe khách đường dài nhiều năm về trước. Ông sống ở tầng dưới phòng Tiểu Mạch, hai người thường gặp nhau trong thang máy lúc nửa đêm. Giờ tan tằm ở trung tâm thành phố rất khó bắt xe, có nhiều khi Tiểu Mạch không muốn chen chúc trong những toa tàu điện ngầm đông nghịt, liền gọi điện trước cho lão Đình một ngày, thông thường lúc nào chú cũng đến rất đúng giờ để đợi cô.

Tiểu Mạch lấy ra một chiếc đĩa từ trong túi.

Hôm qua cô nhận được bưu kiện chuyển phát nhanh, là một chiếc đĩa vi tính, bên trong chỉ có một file định dạng avi, quả nhiên là bộ phim Đông Đức “Áo giấc”. Chỉ mười phút ngắn ngủi, chính là đoạn kết của phim, bài hát chủ đề nghe rõ nét một cách lạ thường. Một giọng nam trung niên với âm vực thấp trầm da diết, cất lên lời ca chậm rãi bằng tiếng Đức nghe không hiểu gì, trong bộ phim, khi ông cảnh sát già hy sinh trong lúc đang làm nhiệm vụ, liền hiện lên hình ảnh khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của ông từ mấy tập trước, sau đó đoạn nhạc này vang lên một cách đầy xúc động - buổi tối mấy năm trước, khi cả nhà đang ngồi trước màn hình tivi, thì bố cô, người vốn hầu như không bao giờ rơi nước mắt, đã ôm lấy mẹ cô và khóc một trận rất to.

”Cửa hàng của chúng tôi có thể cung cấp tất cả những gì bạn muốn.”

Khi đề ý đến thời gian gửi đi của bưu kiện chuyển phát nhanh, thời gian của ông ta (bà ta) chỉ cần khoảng mười tiếng đồng hồ, quả đúng là “Ma nữ”?

Nửa tiếng sau, chiếc xe taxi dừng lại ở trước cửa nhà tang lễ. Bố cô là một anh hùng công an nên có lãnh đạo thành phố đến tham dự lễ truy điệu, ở ngoài cửa có rất nhiều cảnh sát. Tiểu Mạch vẫn chần chừ không chịu xuống xe, cô lấy điện thoại ra gửi cho bạn trai cũ một tin nhắn.

”Ba giờ chiều hôm nay là lễ tang của bố em.”

Bạn trai cũ của cô tên Thịnh Tấn, một tháng trước hai người vừa mới chia tay nhau. Trong điện thoại của cô vẫn còn giữ tấm ảnh của anh ấy, vẫn chưa xóa đi nhưng cô cũng không dám mở ra xem. Cô sợ rằng mỗi lần nhìn thấy bức ảnh của anh ấy, cô sẽ không kiềm được nước mắt. Anh là một người vừa cao ráo lại đẹp trai, có một khuôn mặt rạng rỡ như ánh mặt trời, anh chỉ hơn cô đúng một tuổi, có thể nói anh là bạch mã hoàng tử trong tim rất nhiều người.

Anh và Tiểu Mạch quen nhau thông qua sự giới thiệu của Tiền Linh - bố của anh là tổng giám đốc nơi Tiền Linh làm việc, mẹ của anh xuất thân từ một gia đình quý tộc đồ, vì thế có thể coi anh ta là một quý công tử có gia thế hiển hách. Bạn trai cũ của cô là một bác sĩ ngoại khoa ở một bệnh viện tư nhân, nếu như tính cả tiền bồi dưỡng, thu nhập hằng năm của anh ít nhất cũng hai hoặc ba trăm nghìn tệ, gia đình anh còn có mấy căn nhà và mấy chiếc xe hơi. Những người đàn ông có điều kiện ưu việt như vậy đúng là một món hàng cao cấp trong mắt các cô gái đến tuổi lấy chồng, nếu như bản thân mình bị mù mắt mà gặt đi không thêm thì trong nháy mắt sẽ bị các cô nàng khác cướp mất ngay.

Thịnh Tấn cũng nhanh chóng yêu cô, thật trùng hợp khi họ lại học cùng trường trung học với nhau, Thịnh Tấn học trước cô một lớp - Tiểu Mạch rất tiếc là tại sao mình không quen biết anh từ mười năm trước? Cô quyết tâm nắm giữ cơ hội tốt này để họ có thể yêu nhau trong hạnh phúc. Tình cảm giữa hai người tiến triển rất thuận lợi, Tiểu Mạch không muốn cứ ở trong nhà đợi người đến rước nữa, cô chủ động đưa bạn trai về nhà gặp bố. Thật không ngờ là ông bố cảnh sát của cô rất vui mừng, chủ yếu là vì hoàn cảnh gia đình của bạn trai cô, hoàn toàn phù hợp với người con rể lý tưởng trong mắt ông.

Điền Tiểu Mạch cũng đã chuẩn bị để đi gặp bố mẹ anh, mấy ngày trước khi đưa bạn gái về nhà ra mắt, Thịnh Tán mới lần đầu tiên nói với bố mẹ anh về hoàn cảnh của Tiểu Mạch, không ngờ rằng bố anh lại dứt khoát từ chối, bắt con trai phải chia tay với Tiểu Mạch - Đó là mệnh lệnh chứ không phải thỉnh cầu hay hy vọng, lý do là hoàn cảnh gia đình cô không phù hợp.

Đúng là rất nực cười, bởi vì cô ấy là con nhà cảnh sát, một cô gái mẹ mất sớm được bố nuôi dạy trưởng thành, không xứng đáng với hoàn cảnh gia đình bạn trai ư? Đã là thế kỉ 21 rồi! Huống hồ anh làm bác sĩ ngoại khoa thu nhập không tồi, Tiểu Mạch cũng làm cho doanh nghiệp có vốn đầu tư nước ngoài, hai người họ hoàn toàn có thể tự túc được cuộc sống, Tiểu Mạch cũng không để ý đến việc phải thuê nhà để sống với nhau.

Nhưng bạn trai cô vốn chưa từng làm trái ý bố anh, từ trước đến giờ chỉ có phục tùng mệnh lệnh của bố.

Thịnh Tán đề nghị chia tay.

Tiểu Mạch đã khóc, nhưng cô chỉ khóc một phút, rồi bước đi không hề quay đầu lại.

Không phải cô khóc vì chuyện chia tay, mà cô khóc vì người đàn ông cô yêu lúc nào cũng chỉ có phục tùng ý chỉ của bố mẹ, vậy thì rốt cuộc mình có vị trí ở đâu trong lòng anh ấy chứ? Có lẽ cũng chẳng đâu vào với đâu, cô con dâu tồn tại để lấy lòng bố mẹ cũng coi như xong.

Lễ tang của bố sắp bắt đầu, Tiểu Mạch biết rằng người đàn ông đó sẽ không thể đến, cô cũng chưa từng hy vọng. Nhưng cô muốn cho anh biết việc này, giống như trước kia mỗi lần nép vào lòng anh mà khóc, để anh có thể chia sẻ bớt nỗi buồn của cô, dù cho anh có cảm giác đó hay là không.

Lễ tang đã bắt đầu, nhưng không hề có tiếng nhạc đám tang như bình thường mà, mà dùng chiếc đĩa do Tiểu Mạch mua được ở “Khu Ma nữ” để phát ra bài hát chủ đề trong bộ phim truyền hình của Đông Đức có tên là “Áo giáp” - Không có ai có mặt ở tang lễ từng nghe qua bài hát này.

Sau khi kết thúc lễ truy điệu, thấy thi hài bố được đưa đi xa, Tiểu Mạch đứng ngầy người một chỗ, giống như một khúc gỗ không có linh hồn, rồi cô bắt tay từ biệt các vị lãnh đạo.

Lúc này, có một đôi nam nữ ngoài ba mươi tuổi bước tới - là bố mẹ cậu bé được bố cô cứu, lúc bắt tay chia buồn với cô, họ lặng lẽ nhét vào tay cô một tờ chi phiếu, con số bên trên dường như là “năm trăm nghìn tệ chẵn”.

Tiểu Mạch ném trả tờ chi phiếu cho họ, cô bước ra khỏi phòng mà không hề quay đầu nhìn lại, đúng lúc đó cô trông thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Tiền Linh?”

Suốt buổi tang lễ, Tiền Linh trốn ở hàng cuối cùng, cũng không hề bị Tiểu Mạch phát hiện ra. Người bạn thân thời trung học này, chẳng mấy khi cô ấy mặc đồ đen, nhưng vẫn không giấu nổi vẻ gọi cảm. Các bạn thời trung học thường bình luận riêng về hai người bạn họ: Tiền Linh là một đóa hoa đào tranh đua khoe sắc trong tháng ba, Tiểu Mạch là một đóa hoa sen dập dờn trong mặt nước, hoa đào thì luôn tranh đua nở trước khắp trong vườn, hoa sen thì lại lặng lẽ đợi chờ người đến hái - thực ra, Tiền Linh thích nhất là hoa mai, còn Tiểu Mạch lại thích nhất là hoa anh đào. Bất luận thế nào thì Tiền Linh vẫn là người nở trước, Tiểu Mạch nở sau.

“Cảm ơn cậu đã giới thiệu.” Tiểu Mạch kéo cánh tay của Tiền Linh, thì thầm bên tai: ““Khu Ma nữ” đúng là lợi hại thật!”

Tiền Linh không hề trả lời, sắc mặt còn kém hơn người vừa khóc một trận thật lớn là Tiểu Mạch.

“Sao thế?” Tiểu Mạch nhìn chăm chú vào mặt cô, “Xảy ra chuyện gì à?”

“Xin lỗi, mình phải đi đây!” Tiền Linh giẫy ra khỏi cánh tay Tiểu Mạch đang nắm lấy tay cô, “Đừng có vào cửa hàng trên Taobao ấy nữa nhé!”

“Khu Ma nữ á?”

Tiền Linh chau mày nghiêm nghị, cảnh cáo nói: “Đừng, mãi mãi không bao giờ được vào lại nữa! Hứa với mình đi!”

“Tại sao chứ?”

“Không cần lý do.”

Nói xong, Tiền Linh quay người đi thẳng, cô ngồi vào chiếc xe nhỏ mới mua, lái như bay rời khỏi nhà tang lễ.

Cũng may là còn có các đồng nghiệp của bố lúc còn sống đến giúp đỡ, là con gái duy nhất của người đã khuất nên Tiểu Mạch cũng sắp xếp một bữa cơm cho bạn bè thân thích theo đúng phong tục. Cô giống như một con búp bê bằng gỗ chỉ biết bắt tay và gặt đầu, nói lời cảm ơn không ngớt đối với những người còn ở lại. Bạn bè đến lúc cuối cùng, Tiểu Mạch bước ra từ một nhóm cảnh sát, cô nhận ra mình đã không còn nước mắt để mà khóc nữa rồi.

Đến tối, Tiểu Mạch trở về căn nhà không còn sinh khí, cô nhìn lên tấm di ảnh đen trắng trên tường, biết rằng từ nay mình sẽ mãi bơ vơ không nơi nương tựa nữa thật rồi. Cô lại bước vào phòng của bố, nên thu dọn lại một lần cho xong? Hay là cứ giữ nguyên trạng mãi mãi như thế này nhỉ? Cũng như ba mươi sáu quyển sổ công tác đang bày trên bàn kia.

Những ngón tay thon dài lạnh lẽo của cô khua đi khua lại trên những quyển sổ kia, cuối cùng dừng lại trên bìa của quyển sổ năm 1995.

Tiểu Mạch mở quyển sổ công tác đã bị lật giờ đến nỗi rách nát ấy, dường như vẫn có thể ngửi thấy mùi khói thuốc lá của bố, cô lại trông thấy cái thẻ đánh dấu trang có ghi dòng chữ: “Hung thủ là một tên ác quỷ?”

Trang sau là những nét chữ viết ngoáy của bố:

'Ngày 8 tháng 8 năm 1995, buổi sáng, ở trong Sở.

Vụ án mạng ở đường Nam Minh.

Cậu bé thiếu niên, người duy nhất chứng kiến sự việc, cậu ta đã nói ra.

Hung thủ là một tên ác quỷ.'

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7

Trời đã sáng.

Cuối thu năm 2010.

Điền Tiểu Mạch tỉnh dậy, đầu ê ẩm khắp người, cô đã ngủ gục bên giá sách của bố cả đêm, có lẽ là do cô quá mệt. Cô xem lại những quyển sổ công tác của bố, ghi chép đến ngày 9 tháng 8 năm 1995, ông Điền đã đưa cậu con trai mười ba tuổi của nạn nhân về nhà mình để nghỉ qua đêm. Nhưng cô con gái Điền Tiểu Mạch của ông mặc dù bằng tuổi với cậu bé lại tỏ ra rất không hề thân thiện với anh chàng đến từ miền quê này, giống như tầng lớp tiểu thị dân có quyền thế nên tỏ ra lạnh nhạt vậy.

Đoạn bút ký này đã đã khiến Tiểu Mạch kinh động - Đây chẳng phải là cô của mười lăm năm trước sao? Nhưng mà, cô không nhớ nổi những gì đã xảy ra vào kỳ nghỉ hè năm 1995 đó, lại cũng hoàn toàn không nhớ nổi cái anh chàng nhà quê tên là Thu Thu đó - Lễ nào đây đều là ảo giác của bố cô?

Tiểu Mạch muốn đi ngủ lại một giấc, nhưng lại không thể nào chợp mắt, cô đành gặm một chiếc bánh mì và bật máy tính lên.

Trang chủ của internet Explorer vẫn là Taobao. Tiểu Mạch mở mục “những mặt hàng đã mua”, gần đây nhất chính là sản phẩm đã đặt hàng ở “Khu Ma nữ”. Loại hàng mua nhiều nhất là nữ trang; tiếp theo là đĩa phim, mặc dù bây giờ người ta thường xem phim trên mạng nhưng có những bộ phim điện ảnh và truyền hình đã cũ chỉ có thể tìm thấy trên Taobao; ngoài ra còn có dầu gội đầu, đồ dùng cho phụ nữ, kính áp tròng, hương muỗi điện mùa hè, vật giữ ấm mùa đông, đồ trang trí điện thoại...

Kể từ ngày bắt đầu lên Taobao, dường như Tiểu Mạch đã không còn đi mua sắm nữa. Ngay cả những đồ tương đối đắt tiền như mỹ phẩm, cũng có thể mua ở những cửa hàng chuyên bán trên Taobao. Có một lần kỳ cục nhất là cô đã dùng một nửa tháng lương của mình để mua một viên ngọc phi thủy của Myanmar trên Taobao. Cô đã do dự rất lâu, tìm đọc rất nhiều thông tin, rồi mới hạ quyết tâm phải đeo nó lên cổ, nghe nói ở những cửa hàng trên phố sẽ phải trả năm mươi nghìn tệ. Hiện giờ viên ngọc phi thủy ấy đang nằm trong ngăn kéo, những lúc rảnh rỗi mới lôi ra nghịch chơi.

Mấy năm nay cô đã tiêu hết mấy chục nghìn tệ qua mạng, mỗi lần thanh toán qua tài khoản, dù là mấy chục tệ hay mấy nghìn tệ, cô đều có cảm giác rất hài lòng. Mức độ tín nhiệm khách hàng của cô đã đạt 5918 điểm, phía sau còn gắn năm viên kim cương, có thể coi như là một nữ đầu sỏ trong số các cô gái thích mua hàng qua mạng.

Rất nhiều phụ nữ khi có chuyện buồn, thì mua sắm trở thành cách để giải tỏa - Tiểu Mạch ngó qua mấy cửa hàng thường hay vào, cô là khách hàng vip và cũng là khách hàng mà rất nhiều chủ cửa hàng săn đón. Nhìn những bộ quần áo đầy vẻ quý phái nhưng cô không có ý muốn mua vì trong số đó đã có nhiều bộ ở trong tủ quần áo của cô rồi.

Cô nhớ đến “Khu Ma nữ” - nơi mà Tiền Linh khuyên cô tuyệt đối không được vào lại lần nữa.

Rất nhiều năm nay, Tiền Linh là người bạn tốt nhất, thậm chí là duy nhất của cô, cũng là nhờ Tiền Linh giới thiệu “Khu Ma nữ” nên cô mới có thể đáp ứng được di nguyện cuối cùng của bố. Nhưng không hiểu vì lý do gì, Tiểu Mạch có một cảm giác chán nản - rất nhiều chuyện thời trung học cô đã quên đi, chỉ nhớ là chuyện gì mình cũng nghe theo lời Tiền Linh, chưa từng trái ý của cô bạn thân, cứ như thể những điều cô ấy nói đều là chân lý, không có cái gì mà chưa được kiểm chứng cả.

Điền Tiểu Mạch muốn tự mình quyết định một lần. Ngón tay cô nhanh nhẩu bật mở mục “Khu Ma nữ”, vẫn là giao diện màu đen được thiết kế rất đặc biệt ấy, khói sương tỏa ra từ cánh cổng lớn của lâu đài Gothic, tạo thành dòng chữ khiến người ta khó có thể quên:

“Cửa hàng chúng tôi có thể cung cấp tất cả những gì bạn muốn.”

Nếu như cần mua cái chết thì sao? Cái chết của người khác? Hay là cái chết của chủ cửa hàng?

Phía dưới là các mặt hàng được phân loại theo kiểu cửa hàng tạp hóa, Tiểu Mạch thử vào mục trang sức phụ kiện thì thấy chỉ chít các loại hàng hóa - từ cái kẹp tóc mười xu, cái trâm cài trên ngực áo hai mươi tệ đến những sợi dây chuyền đá quý của hãng Cartier mấy chục nghìn tệ, có thể bán cho những người nghèo ở khu ổ chuột đến những người ở phố Wall. Tiểu Mạch đã từng làm công tác phân tích khách hàng ở doanh nghiệp nước ngoài, cách định vị tốt nhất là phải thật chính xác và rõ ràng, không thể làm theo kiểu đánh cả cụm được. Ví dụ như hãng LV chỉ tập trung kinh doanh những sản phẩm cao cấp, không bao giờ để cho những mặt hàng giảm giá từ bên ngoài lọt ngoài.

Khi xem đến phần cuối của mặt hàng trang sức phụ kiện, Tiểu Mạch nhìn thấy một chiếc khăn lụa.

Chiếc khăn lụa màu tím.

Tiểu Mạch không kim lòng được liền ấn tiếp vào, bức ảnh là do chủ cửa hàng tự chụp, trên nền màu tối có một chiếc khăn lụa trải ra. Trong bức ảnh lộ ra một cánh tay phụ nữ, chắc là để làm vật so sánh, khiến nhưng xem có cảm giác trực quan về độ lớn của chiếc khăn - Đây không phải là chiếc khăn dành cho phụ nữ lớn tuổi xò xề, mà là chiếc khăn dành cho những cô gái trẻ có thân hình trung bình.

Chiếc khăn lụa trước mắt cô vừa không đậm cũng không nhạt, có màu tím tinh khiết như pha lê, lại có sự phản quang rất dịu dàng, chỉ có loại lụa tơ tằm thật, loại thượng hạng mới có được hiệu ứng như vậy. Tiểu Mạch không rời mắt khỏi màn hình, trên nền màu tím có rất nhiều hoa văn màu trắng, nếu như nhìn kĩ thì toàn là hình ảnh cỏ cây, chủ yếu là những cành lá uốn lượn ngoằn ngoèo giống như cây mây, còn có một số cái giống như hoa hồng, trông như một vườn hoa vừa mới được cắt tỉa cẩn thận. Trước kia, Tiểu Mạch cũng đã từng xem qua loại khăn lụa cao cấp Hermes trên Taobao, nhưng chiếc khăn lụa này quá đặc biệt, đặc biệt là hoa văn của nó lộ rõ vẻ phong tình của những lâu đài phương Tây huyền bí.

Phía dưới là những dòng giới thiệu chi tiết:

Tên sản phẩm: Khăn lụa

Nguyên liệu: 100% lụa tơ tằm tự nhiên

Độ dài: 80x80cm

Thích hợp với các mùa: Xuân thu, mùa đông, mùa hè.

Công năng: Trang sức

Nhãn hiệu: Esfahan.

Esfahan ư?

Đây là nhãn hàng gì vậy? Nghe rất lạ, đại khái là một loại mặt hàng xa xỉ hiếm có?

Quan trọng nhất là giá cả - 1900 tệ.

Đối với một chiếc khăn lụa mà nói, 1900 tệ có vẻ hơi đắt một chút, nhưng so với mặt hàng chính hãng của Hermes luôn dao động trên khoảng trên mười nghìn tệ thì e rằng sẽ bị cho là hàng loại A, chỉ có trên một nghìn tệ trở lên mới đem lại cảm giác là hàng thật, có số má.

Phía dưới dòng chữ giới thiệu còn có hình ảnh, chiếc khăn lụa màu tím được gấp lại thành nhiều hình dạng khác nhau, có cái như cái nơ cuốn trên cổ, còn có cái giống như đóa hoa đang chớm nở, lại có cái đang khoác trên người của manocanh - Tiểu Mạch khẽ động lòng, cô tưởng tượng chiếc khăn lụa ấy đang được mang trên người mình...

Tiểu Mạch từ nhỏ đã thích màu tím, màu tím càng tinh khôi cô lại càng thích, mặc quần áo cô cũng thích nhất những bộ màu tím, thi thoảng cô có đeo dây chuyền thì đa phần cũng là pha lê tím, hồi còn học trung học Tiền Linh có nói với cô rằng cô có mệnh công chúa - những năm đó đang nổi lên nhân vật Từ Vi cách cách.

Tiểu Mạch đến trước gương, sờ lên chiếc cổ trắng ngần trống không của mình, rồi lại nhìn lên bức ảnh chiếc khăn lụa được phóng to trên màn hình vi tính, nếu như kết hợp lại sẽ được một khuôn mặt đẹp mê hồn, giống như chiếc khăn này sinh ra là để dành cho cô vậy.

Lời của Tiền Linh lại vang lên chói tai - Nếu mua rồi có thể sẽ chết sao?

Dọa ma ấy mà!

Tiểu Mạch ấn vào thanh “Mua ngay”, lúc đó là tám giờ sáng, không hy vọng gì chủ cửa hàng đang online, cô trực tiếp dùng dụng cụ thanh toán để trả tiền.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8

Trước lúc tảng sáng.

Mặt trăng tươi mới đang len lỏi giữa những đám mây buồn, chỉ còn lại một khung cảnh hoang vắng tối tăm, những cơn gió khô hanh từ phương Bắc thổi tới, mang theo những hạt cát vàng rớt rơi trên khuôn mặt héo hon. Dưới chân là bùn đất và cỏ dại mọc um tùm, phút chốc lại đột ngột nhô ra một cành cây khô chắn ngang đường, còn có những bức tường bao đã đổ mất một nửa, làm lộ ra những tấm cổ mộ được xây bằng gạch ngói, những gốc cây vẫn đang kiên cường vươn thẳng về phía chân trời. Phía dưới chân bị những lùm cây gai góc đâm đến đau nhói, thì thoảng lại vang lên tiếng điều hâu réo rất bên tai, trong bóng tối, tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều, ở phía xa xa trong màn đêm mờ ảo, hiện ra hình hài của những công trình xây dựng đang phủ bóng xuống.

Tiểu Mạch nhớ rằng mình đã lên một chiếc xe buýt rất lớn, xuất phát từ trung tâm thành phố càng đi càng xa dần, băng qua ngôi trường mà cô đã học hỏi con gái, băng qua rất nhiều công xưởng và nhà cửa, băng qua cánh đồng trước lúc cô gặp nạn, rồi lại bị bỏ rơi ở nơi tận cùng hoang vắng ấy. Không có ai bỏ rơi cô cả, là cô tự bỏ rơi chính mình, tự cấm đoán chính mình.

Cô muốn đến một nơi khác.

Rất nhiều năm qua, cô vẫn mơ về nơi cô muốn đến, cũng là nơi mà cô không dám tưởng tượng ra.

”Khu Ma nữ”?

Cô dừng bước, giống như một bức tượng xinh đẹp cứng đờ, đứng cô độc trong gió, ánh trăng le lói sau những đám mây chiếu sáng lên con đường trước mắt cô.

Đường, đã bị đứt.

Một cái khe sâu, cắt ngang qua trước mắt cô, khiến cho con đường dài hoang vắng trước mắt cô bị đứt đoạn.

Hướng ánh nhìn về phía bờ bên kia, chính là những ruộng lúa mạch dài bất tận, tỏa sáng lung linh dưới ánh trăng. Mắt cá chân cô run rẩy, cái khe ngoằn ngoèo kia cứ kéo dài mãi giữa hai bờ của cánh đồng hoang, vốn dĩ không có điểm tận cùng, chia thế giới thành hai nửa.

Nhưng cái khe không hề rộng lắm, tựa hồ chỉ cần dùng sức nhún một cái là đã có thể nhảy sang bờ bên kia trong nháy mắt vậy?

Cô cúi đầu nhìn xuống phía dưới thì nhận ra cái khe thật sự rất sâu, sâu đến nỗi hoàn toàn không nhìn thấy đáy, như thể thông thẳng xuống tầng mười chín của địa ngục. Mỗi lần đến đây, cô luôn có cảm giác do dự, bồi hồi, sau đó rụt rè quay người lại rồi bỏ đi.

Tối nay, cô hít một hơi thật sâu, giống như đang nghe thấy được những âm thanh đã bị lãng quên lẫn khuất trong những cơn gió mà cô đang ngược mắt lên đón nhận.

m thanh đó vẫy gọi cô, vẫy gọi cô tái sinh từ trong bụng mẹ một lần nữa, cô lùi mấy bước rồi lao về phía trước - đầu tiên là chân trái thò ra, sau đó chân phải cũng lơ lửng trong không trung giống như một chú hưu nhỏ đang chạy trốn người thợ săn, lao nhanh về nơi sâu thẳm, hoang vắng trong màn đêm đen tối.

Trong khoảnh khắc chân phải cô sắp sửa tiếp đất ở bờ bên kia, toàn bộ cơ thể cô như bị vật gì đó kéo lại - có một cánh tay, một cánh tay nhơ bẩn và rất khỏe đột nhiên nắm lấy mắt cá chân của cô.

Cô đã bị lôi xuống.

Toàn thân rơi tự do.

Không còn thấy cảnh hoang vu nữa, không còn thấy mặt trăng nữa, không còn thấy nơi mình muốn tới nữa.

Chỉ còn có cái khe sâu thẳm này, luồng gió dưới cái khe sâu thẳm này, luồng gió sâu thẳm dưới cái khe sâu thẳm này.

Cô thờ dài không cam chịu, cô hét lên trong tuyệt vọng.

Trước khi rơi xuống đáy khe, cô mở to đôi mắt - vẫn cố hết sức hét thật lớn, phía dưới cô là chiếc giường êm ái.

Thì ra là một giấc mơ.

Dường như vẫn còn cảm giác sợ hãi khi ở dưới đáy khe sâu, toàn thân cô toát mồ hôi lạnh thấm ướt đầm hết cả bộ đồ ngủ, như thể bỏ cô khi được người ta vớt lên từ dưới nước vậy. Điền Tiểu Mạch lăn ra khỏi giường, xoa tay lên ngực, có cảm giác như tim mình sắp chui ra khỏi cổ họng vậy, cô bật đèn lên thì mới biết lúc đó là năm giờ sáng.

Lại là giấc mơ đó. Khoảng chừng bắt đầu từ khi cô hai mươi tuổi, cô không ngừng mơ thấy giấc mơ này, mỗi tuần ít nhất một lần - cô cũng tìm đến bác sĩ tâm lý, nhưng vẫn không giải quyết được vấn đề. Giấc mơ liên quan đến cái khe sâu đó, đã dần trở thành một bộ phận cơ thể cô, cứ thì thoảng lại hiện ra từ trong màn đêm sâu thẳm, nuốt chửng trái tim yếu mềm của cô.

Trước đây, mỗi lần mơ thấy giấc mơ ấy, cô đều đứng trước cái khe sâu vắng vẻ đó, chưa từng nhảy qua nó.

Vừa rồi là lần đầu tiên phá lệ, cô đã có đủ dũng khí để nhảy qua - nhưng kết quả là thịt nát xương tan.

Xương khớp toàn thân cô đau ê ẩm lạ thường, giống như người vừa bị ngã vỡ tan khung xương rồi lại được ghép lại như cũ.

Tiểu Mạch kéo cửa sổ ra, ngắm nhìn ánh đèn phản chiếu trên những ô cửa kính, chiếu lên cả trên khuôn mặt của cô.

Hai mươi tám tuổi, vẫn là khuôn mặt đầy quyến rũ. Nhưng tiếp sau đó, tuổi xuân cũng sắp trôi qua.

Cô nhớ đến một người.

Cô run rẩy lấy chiếc điện thoại ra, gửi cho người bạn trai cũ Thịnh Tán một tin nhắn:

”Mấy ngày hôm nay em liên tục mơ thấy ác mộng, có lẽ em sắp chết rồi.”

Tại sao lại vẫn muốn nhắn tin cho anh ta chứ? Có lẽ là do cô đơn, con người luôn sợ hãi sự cô đơn, đặc biệt là sau khi bỏ mắt, đêm nào cũng khó chịu như vậy, chỉ còn cách điên cuồng mua sắm trên Taobao để làm cho tên liệt chính mình, nhưng đến khi tỉnh dậy lại thấy vô cùng đau đớn.

Bỗng nhiên có tiếng nhạc chuông báo tin nhắn vang lên, bạn trai cũ có tin nhắn trả lời:

”Tiểu Mạch, anh biết giờ đây em đang rất buồn, anh cũng xin lỗi vì đã không đến dự tang lễ của bố em. Anh rất lo cho em, hy vọng em có thể mạnh mẽ lên, hãy chú ý chăm sóc bản thân! Tự bảo vệ bản thân! Anh vẫn luôn hướng về em, hy vọng sau này lại được thấy nụ cười của em. Thịnh Tán của em.”

Chưa kịp đọc hết tin nhắn, nước mắt cô đã rơi ướt đầm màn hình.

Bây giờ là bây giờ sáng, chắc là tin nhắn cô gửi đi đã khiến Thịnh Tán tỉnh giấc khỏi một giấc mộng đẹp nên anh lập tức gửi tin nhắn trả lời. Với những lời lẽ quan tâm, động viên như vậy - bất kỳ cô gái nào cũng sẽ cảm thấy xúc động trước những lời lẽ như vậy, bất kể trước kia anh ấy có làm cô thất vọng đến mức nào đi chăng nữa.

”Anh vẫn luôn hướng về em.”

Tiểu Mạch đọc đi đọc lại câu nói này, có nên tin anh ấy không?

”Hy vọng sau này lại được thấy nụ cười của em.”

Đây là một kiểu ám thị chẳng? Muốn tiếp tục mối lương duyên cũ? Nhưng liệu anh có vượt qua được sự ngăn cấm của bố mẹ không chứ

Cô chẳng biết phải hồi đáp như thế nào nữa? Trước kia cô cũng đã trải qua một vài mối tình, mỗi lần chia tay đều rất nhanh gọn, cứ như thể quay lưng đi là đã quên luôn đối phương vậy - cô nghĩ mình vẫn chưa thực sự yêu bất kỳ người đàn ông nào, chưa từng yêu từ tận trong trái tim và xương tủy.

Chưa từng yêu thật sự, đó mới là sự tiếc nuối lớn nhất trong đời.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9

“Điền Tiểu Mạch!”

Một giọng nói vang lên từ phía sân trước của công ty, cô đứng lên trước mặt ông chủ người Mỹ, cúi đầu bước qua khu văn phòng bận rộn.

Đây là tòa nhà văn phòng cao cấp của trung tâm hành chính Lục Gia Chủy, phía ngoài cửa sổ là vô số tòa nhà chọc trời với muôn hình vạn trạng, chỉ có thể nhìn thấy con sông Hoàng Phố như bị gãy vụn ra thành từng khúc qua khe hở giữa những khối sắt thép chằng chịt ấy, dưới ánh mặt trời mùa thu con sông tỏa ra sóng nước long lanh.

Ở sân trước của công ty, nhân viên chuyển phát nhanh, đầu vẫn đội mũ bảo hiểm, giao cho cô một bưu kiện căn phòng. Tiểu Mạch để ý đến địa chỉ nơi gửi, thấy có ghi ba chữ “Khu Ma nữ”. Cô ôm gói bưu kiện vào lòng, không đành lòng mở ra ngay lập tức để tránh bị các cô đồng nghiệp nữ nhiều chuyện ở bên cạnh trông thấy.

Phụ nữ mà, có thể để người khác chia sẻ nỗi buồn cùng mình chứ không thể chia sẻ vật báu của mình với người khác được.

Cả buổi chiều, Tiểu Mạch cứ để ý đến bưu kiện đó, ngay cả lúc đi vệ sinh cũng không yên lòng.

Sau khi tan ca cô không muốn chen chúc vào tàu điện ngầm mà chịu khó xếp hàng hai mươi phút mới bắt được một chiếc taxi. Chịu đựng cảnh tắc đường, vất vả để sang đường, đói khát khổ sở, cuối cùng cũng về được đến nhà.

Cô mở gói bưu kiện ra, có một hộp giấy được bao bọc rất cầu kỳ, phía ngoài được bọc một lớp nilon, không hề có nét chữ nào cả, chỉ có những họa tiết cỏ cây hoa lá giống như trong bức ảnh.

Tiểu Mạch cẩn thận xé lớp giấy bọc ra, chiếc khăn lụa nằm lặng lẽ trong hộp, dường như được gấp riêng thành hình bông hoa. Cô vô cùng thích thú với hình dáng kiểu này, giống như tiếp xúc với những cô thiếu nữ còn trinh trắng, cô hít thật sâu một hơi, bỗng bị giật bật ra như vừa bị điện giật - không phải là phản ứng tĩnh điện mà giống như đưa tay vào trong sữa bò, có cảm giác hạnh phúc mềm mại như đang mơ.

Các kích thích tố trong người bắt đầu tiết ra.

Tiểu Mạch đã từng rất nhiều lần mua quần áo bằng lụa thật ở trên Taobao, chỉ có khi cầm trên tay mới cảm nhận được. Chiếc khăn lụa màu tím trước mắt cô, chưa hề mở ra mà đã phát ra những tia sáng êm ái và đều đặn, mặc dù tỏa sáng nhưng không hề chói mắt. Cô rất xót xa khi phải mở đóa hoa được gấp lại ấy, giống như đang đập vỡ đi một tác phẩm nghệ thuật vừa mới hoàn thành. Khi bề mặt của chiếc khăn lụa ma sát với nhau, nó tạo ra một thứ âm thanh nhẹ nhàng, sắc lẹm, người ta vẫn thường gọi là “tiếng lụa” để thể hiện là lụa tơ tằm tự nhiên chính thống. Chiếc khăn được mở ra nhưng không hề để lại nếp gấp nào, cứ như mới nguyên chưa hề có ai động tới, chứng tỏ sức đàn hồi của chất lụa này cực kỳ tốt.

Cuối cùng, cả chiếc khăn lụa đã mở ra giống như một viên đá quý hình vuông cực lớn, phủ lên chiếc giường ngủ của Tiểu Mạch.

Có lẽ là món quà mà ông trời ban tặng chăng? Vào ngày thứ ba sau khi bỏ cô qua đời. Cô mê mẩn ngắm nhìn chiếc khăn lụa, bắt đầu tưởng tượng xem bộ dạng mình khi khoác nó lên. Hoa văn và màu sắc của chiếc khăn hoàn toàn giống với những bức ảnh giới thiệu sản phẩm trên “Khu Ma nữ”, màu tím thuần khiết đến nỗi không thể thêm bớt gì được nữa, chắc chắn là loại thuốc nhuộm hoàn toàn tự nhiên. Những họa tiết cỏ cây hoa lá màu trắng kỳ thú, nở rộ ra trên giường cô, biến thành một khu vườn hoa lá tốt tươi, đó là khu vườn địa đàng.

Nhìn kĩ hơn một chút, từ chất liệu đến kĩ thuật gia công hoặc tạo hình hoa văn đều đạt đến độ hoàn mỹ, không thể tìm ra bất kỳ lỗi nào, có lẽ sức người không thể làm ra được - càng không thể nào là máy móc dệt nên, mà là do những người thợ xuất quỷ nhập thần. Tiểu Mạch lật chiếc khăn lên, góc cuối của chiếc khăn khẽ lướt qua má cô, cảm giác mát mẻ giống như một chiếc kem vậy, từng sợi tơ mềm mại trên da mặt, khiến cô tưởng tượng ra một bảy trăm đang nhả tơ để làm kén bọc lấy mình.

Không tìm thấy thương hiệu, cũng không thấy chữ Esfahan đâu, không thấy bất kỳ dấu hiệu nào của nhà sản xuất.

Có lẽ đây là chiếc khăn hoàn toàn là hàng thủ công nữ nghệ, chưa từng được sản xuất hàng loạt với số lượng lớn. Chỉ cần người nào có con mắt tinh đời, chắc chắn sẽ đánh giá nó là một vật báu vô giá, 1900 tệ chẳng thấm vào đâu!

Tiểu Mạch không kìm lòng được nữa, vội cầm chiếc khăn lên, gấp lại cho vừa để khoác lên cổ, chuẩn bị đưa chiếc khăn lên quàng vào cổ. Bỗng trước mắt cô như có vật gì lướt qua, sợ đến nỗi ngón tay cô run bắn lên, chiếc khăn lụa theo đó cũng rơi xuống đất. Tiểu Mạch định thần nhìn lại, trong phòng hoàn toàn không có vật gì xuất hiện. Cô nhặt chiếc khăn lụa quý giá lên, rồi thổi cho bay bụi đi. Khi đôi môi cô áp sát chiếc khăn lụa, bỗng nhiên dạ dày cuộn lên cồn cào, cô loạng choạng lao vào nhà vệ sinh, không kìm chế được mà “ợ” lên một tiếng, nôn ra hết cả bữa trưa đã ăn từ mấy tiếng trước.

Thật thê thảm! Lục phủ ngũ tạng đều như bị lôi ra hết cả, đầu tóc thì bết bát vào cả đồng lộn xộn vừa nôn ra, khiến cô ghê cổ há miệng nôn thêm lần nữa.

Cô ngồi đờ đẫn dưới sàn, cô đã quên mất lần gần nhất mình nôn mửa là khi nào rồi? Năm thứ hai hoặc thứ ba từ hồi học tiểu học thì phải? Cô bật vòi hoa sen rồi tắm rửa một trận thật sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10: Chương 9.2

Điền Tiểu Mạch xoa bụng khó chịu, quay về phòng ngủ nhìn chiếc khăn lụa - chiếc khăn lụa đẹp thế này, mặc dù rất quyến rũ nhưng lại có độc ư? Tiểu Mạch không dám quàng nó nữa, cô cẩn thận gấp lại, nhét vào trong túi, rồi cất vào sâu bên trong tủ quần áo, ở ngăn kéo kín đáo và an toàn nhất.

Tiểu Mạch không ăn uống được gì, cũng chẳng buồn lên mạng, càng không có tâm trạng để ngủ. Cô đi vào phòng của bố, trên bàn vẫn đang bày ba mươi sáu quyển sổ công tác, cô mở quyển sổ năm 1995, tới trang có kẹp cái thẻ đánh dấu trang mà lần trước cô đã xem.

'Ngày 13 tháng 8 năm 1995, tại sân vận động Hồng Khẩu, Seri A.

Lần thứ hai cậu ta nhìn thấy hung thủ!

Buổi tối ngày 13 tháng 8 năm 1995, lúc đó cô mười ba tuổi cùng người bố là cảnh sát và anh chàng tên Thu Thu đó đã trải nghiệm tất cả ở sân vận động Hồng Khẩu, được thể hiện trong cuốn sổ công tác với những nét chữ lơ mơ.

Tuy nhiên, mười lăm năm sau, Điền Tiểu Mạch lại dường như không nhớ được gì! Thử mười ba tuổi đó, thật sự cô đã tới sân vận động Hồng Khẩu sao?

Ký ức trống rỗng giống như một vùng trời, quá khứ giống như một cánh chim bay qua, chẳng hề để lại dấu vết gì.

Hai năm trở lại đây, mặc dù dung nhan cô vẫn trẻ trung, thường bị nhầm lẫn là sinh viên mới ra trường, nhưng đầu óc cô dường như đã già đi mười mấy năm rồi. Có mấy lần đi tụ họp cùng bạn học, mọi người nói chuyện rất sôi nổi về những chuyện đã diễn ra trong quá khứ, nhưng cô dường như không nhớ được chút gì, dường như chưa hề quen biết với mấy người đó, cũng chưa từng trải qua những chuyện đó. Mỗi khi cô để lộ ra bộ dạng ngây ngô không biết gì như thế, cô bạn thân Tiền Linh lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi những chuyện cũ mà mọi người đang kể, Tiểu Mạch đều đã tự mình trải qua - Tại sao lại có thể quên hết sạch như vậy?

Năm ngoái, Tiền Linh giới thiệu cô đến gặp bác sĩ, qua kiểm tra tổng thể, không phát hiện đại não cô có bất cứ vấn đề gì - Nói một cách đơn giản, không phải vấn đề ở não mà là vấn đề ở tâm lý.

Bác sĩ nói cô mắc phải hội chứng ức chế mức độ nhẹ, tạm thời đánh mất một đoạn ký ức. Nhưng những ký ức ấy không hề bị xóa đi, mà chỉ bị che lấp bởi một lý do nào đó, bất cứ lúc nào cũng có thể quay trở lại. Tiểu Mạch không có cách nào để có thể nói rõ thời kỳ thiếu nữ của mình, do đó cũng khó lòng phán đoán được căn nguyên của hội chứng ức chế kia đến từ đâu? Bác sĩ đã kê cho cô một số phương pháp điều trị, cô cũng đã từng chấp hành nghiêm túc, nhưng hơn một năm trôi qua cũng chẳng có hiệu quả gì.

Gần đây, sau khi chia tay với bạn trai, con ác mộng liên quan đến cái khe sâu đó càng thường xuyên ghé thăm giấc ngủ của cô, cô rất sợ có một ngày nào đó có thể sẽ không bao giờ tỉnh dậy được nữa.

Cũng chỉ có những lúc ở trên Taobao, Tiểu Mạch mới có cảm giác tự do tự tại không bị gò bó, muốn mua gì thì mua, cô cũng hiểu đây là một kiểu tự tê liệt bản thân.

Ngón tay dừng lại trên con trỏ chuột hồi lâu, cô ấn mở một cửa hàng trên mạng:

' "Khu Ma nữ"

Từ sau cánh cửa màu đen của tòa lâu đài tòa ra màn sương khói - Cửa hàng chúng tôi có thể cung cấp tất cả những gì bạn muốn.'

Vậy, ký ức thì sao?

Cô ấn vào ứng dụng Aliwangwang của chủ cửa hàng, rồi lại lưỡng lự không dám gõ tiếp, bên tai cô lại vang vọng lời cảnh báo của Tiền Linh.

Đợi khoảng mười phút sau, cuối cùng cô gõ một đoạn:

"Có thật là tôi có thể mua được tất cả những gì mình muốn ở cửa hàng của ông không?"

Chủ cửa hàng quả nhiên đêm nào cũng online, không đến hai giây sau đã trả lời: "Đúng."

Tiểu Mạch mạnh dạn gõ tiếp một dòng: "Tôi có thể mua được ký ức không?"

"Ký ức à?"

"Không được sao?"

Cô thở dài chán nản, cảm thấy mình thật ngốc! Cứ nghĩ thật thà là có thể mua lại được ký ức ư? Có lẽ chủ cửa hàng nói có thể mua được tất cả những gì bạn muốn là có ý để chỉ tất cả những gì thuộc về vật chất - ký ức lại thuộc về tinh thần, giống như linh hồn, niềm vui, sự đau khổ...

"Đương nhiên là có thể mua được."

Thật không ngờ, chủ cửa hàng lại có thể trả lời một cách khẳng định chắc chắn như vậy, Tiểu Mạch lắc đầu gõ vào: "Thật sao? Tôi phát hiện ra mình bị mất phần lớn ký ức, ký ức của nhiều năm trước."

"Năm nào vậy?"

"Năm 1995."

"Được rồi. Hãy đặt mua sản phẩm này, 1000 tệ, để mua ký ức của chính mình, không bị đắt chứ?"

Phía dưới hiện một đường liên kết đặt mua sản phẩm, cũng giống như lần trước khi cô mua bài hát phát ở lễ tang của bố vậy, Tiểu Mạch gật đầu một cách thật lòng:

"Không đắt."

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 11: Chương 10

Ngày hôm sau, Tiểu Mạch nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh ở trên công ty, địa chỉ người gửi ghi là “Khu Ma nữ”. Cách lúc đặt hàng không đến mười sáu tiếng đồng hồ, đúng là giao hàng nhanh như bay vậy.

Bưu kiện nhận được lần này khá mỏng, cũng giống như những bưu kiện chuyển đến công ty hằng ngày, ở bên ngoài có vẻ hơi cứng, ít nhất cũng không phải là những văn kiện làm bằng giấy.

Cái mà cô đặt mua ở “Khu Ma nữ” là “ký ức”, nói một cách chính xác là ký ức của năm 1995.

Những ký ức đã mất về thời thiếu nữ, liệu rằng có chứa ở trong cái gói bưu kiện chuyển phát nhanh mỏng manh này chăng?

Trở về đến nhà, Tiểu Mạch vội vàng mở gói bưu kiện ra xem, là một bộ đĩa, ngoài vỏ có in hình hai khuôn mặt quen thuộc. Cô nhận ra hai diễn viên đó - người nam tên là Takeda Tetsuya, người nữ tên là Atsuko Asano - “101 lần cầu hôn”.

Là một người mê phim Nhật Bản như Tiểu Mạch, tất nhiên là biết bộ phim dài tập kinh điển này, biên kịch là ông Shinji Nojima cực kỳ nổi tiếng, đã từng được chuyển thể rất nhiều kịch bản. Tiểu Mạch rất thích những vai diễn xuất thần của Takeda Tetsuya, đặc biệt là vai diễn ông cảnh sát già trong “Chuyến đi trăng đêm”, khiến cô nhớ đến người bố đã mất.

Tiểu Mạch ngâm một gói mì ăn liền, lấy chiếc đĩa đầu tiên cho vào đầu DVD. Trên màn hình xuất hiện Atsuko Asano, một phong cách rất ấm nồng của những năm chín mươi, cùng lúc đó ca khúc chủ đề cũng vang lên - ca khúc “Say Yes” của Chage & Aska.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô đã từng xem bộ phim này, từng cảnh phim, từng đoạn nhạc, từng câu lời thoại, từng tình tiết gây cười, từng lần dừng hình vì cảm động, cô đều nhớ ở trong đầu, chỉ là bị lãng quên đã quá nhiều năm. Nhìn thấy cảnh phim mà nhân vật nữ chính và nhân vật nam chính lần đầu hôn nhau, những hạt giống được chôn giấu sâu thẳm bên trong trái tim cô đột nhiên như nảy mầm bén rễ, xuyên thủng cả mặt đất cằn khô. Ngay cả đến lời thoại tiếp theo của nhân vật nam chính, cô cũng có thể nói trước một cách chính xác:

”Anh xin thề! Năm mươi năm sau, anh vẫn sẽ yêu em như thế này!”

Không sai, chính là ở căn phòng này!

Trong nháy mắt, cô cảm thấy tất cả mọi thứ xung quanh mình đều biến đổi cả: đồ dùng trong nhà, bàn ăn, tivi, bức ảnh trên tường, những nhân vật trang trí ngoài cửa, thậm chí là cả màu nền nhà nữa!

Thứ duy nhất không thay đổi chính là hình ảnh đang phát trên tivi.

Tiểu Mạch nắm lấy chiếc áo len trên người, mắt cô mở trừng trừng nhìn thấy nó như biến thành chiếc áo may ô, nhiệt độ cũng tăng cao lên đến hơn chục độ, chiếc quạt trần trên đỉnh đầu, vốn đã được tháo ra từ lâu bỗng nhiên lại tiếp tục quay...

Hồi ức, giống như một vùng đất hoang khô hạn lâu ngày, đón nhận giọt nước mắt đầu tiên của mùa mưa...

Những năm tháng tươi đẹp vốn đã bị lãng quên từ lâu lại được thu lượm về.

Trở lại mùa hè năm 1995, những ngày trung tuần tháng Tám đột nhiên nóng bức bất thường - chương trình truyền hình mỗi chiều vào kỳ nghỉ hè đều chiếu bộ phim dài tập Nhật Bản “101 lần cầu hôn”. Cô bé Điền Tiểu Mạch ngồi trên chiếc sofa bố mẹ mua khi mới kết hôn, ngâm que kem mặn lấy từ trong tủ lạnh của gia đình, tập trung tinh thần xem nhân vật nam chính không ngừng bị mất mặt.

Luôn có một anh chàng nhà quê ngồi bên cạnh cô...

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Chương 11

Vùng đất hoang vắng.

Trước bình minh, mặt trăng lặn khuất phía sau những đám mây dày đặc, phía trước chỉ có cỏ hoang um tùm và đường chân trời không bao giờ thấy rõ.

Con gió cuối thu lướt nhẹ qua mái tóc cô, cái lạnh ngấm dần vào từng thớ thịt, khiến cô phải lấy tay ôm lấy hai vai, vất vả bước qua những vũng nước dưới chân.

Đột nhiên, cô thấy cái khe đó.

Cái khe rất rất sâu.

Nằm ngay trước mũi chân cô, giống như khe hở khi mặt đất bị xé toạc ra, giống như một vết thương trên cơ thể do bị cắt phải, chia hai bờ thành hai thế giới khác nhau.

Bờ bên kia của cái khe, cách xa không đến một bước chân, tựa hồ chỉ cần tung người nhảy lên một cái là có thể đáp xuống đồng lúa mạch bên kia.

Tuy nhiên, ngộ nhỡ rơi xuống đó, chắc chắn là sẽ thịt nát xương tan.

Gió đang lay động cơ thể cô, bắp chân và ngón chân đều run lên bần bật, đến khi cô nhắm mắt lại, bước một bước đầu tiên.

Cô, đã tỉnh lại.

Có thể đoán ra ngay, lại là cái giấc mơ kéo dài đó.

Tuy nhiên, Tiểu Mạch phát hiện ra mình không phải đang nằm trên giường, mà đang đứng ở ngoài sân bên ngoài phòng khách.

Gió đã cuốn bay hết những khung cảnh mộng mị.

Cô ngược nhìn ra xa từ trên sân, một thành phố với vô số nhà chọc trời dựng đứng lên. Cô có thể nhìn thấy rõ một tòa nhà đen sì giống như một đồng phế tích may mắn còn sót lại sau chiến tranh, đó chính là khu tập thể giáo viên trên đường Giao Châu đã bị đốt phá. Mỗi lần nhìn thấy tòa nhà bị thảm này, trong lòng Tiểu Mạch lại không khỏi cảm thấy buồn rầu, có cảm giác con người sống được cũng không hề đơn giản.

Tuy nhiên, bụng cô dựa hẫ vào lan can, nửa người trên dường như dựa hẫ ra ngoài. Khoảng mười mét phía dưới kia là con đường nhựa tấp nập đông đúc, những người thức dậy sớm để đi làm đang tràn ra đường, nếu như nghiêng người ra ngoài thêm vài centimet nữa thôi, mặt đường màu đen kia sẽ bị máu cô nhuộm đỏ, và cô cũng sẽ được đăng lên báo mục tự sát.

Tiểu Mạch ngồi hẫ xuống sân một cách chắc chắn, sợ hãi lấy tay xoa ngực, tim cô đập thình thịch, cô dường như chỉ còn có thể bò vào phòng khách.

“Minh muốn tự sát ư?”

Cô tuyệt vọng quay về phòng ngủ, chăn gối vẫn còn hơi ấm của cơ thể, trên màn hình máy tính vẫn đang ở “Khu Ma nữ”.

Bên tai cô lại vang vọng tiếng nói của Tiền Linh - “có thể sẽ chết?”

Thật sự có thể chết ư? Tiểu Mạch không kim lòng được liền khóc, không phải khóc vì mình suýt chết, mà là đến lúc chết cũng chưa thể nhớ lại được thời thanh xuân của mình.

Phụ nữ khi gặp phải những lúc tâm trạng rối bời, thường hay tìm đến những người đáng tin cậy để giải bày tâm sự - cô nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có mỗi Tiền Linh.

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Chương 12

Buổi tối, Tiểu Mạch cuốn một chiếc khăn, cộng thêm một chiếc áo khoác dày, mới qua hai ngày mà đã phải chuyển sang quần áo mùa đông rồi.

Phòng ăn nằm ở quảng trường lớn của Lục Gia Chủ, Tiểu Mạch gọi món xong, thăm dò sắc mặt của Tiền Linh, cô bạn thân trông tiêu tụy đi nhiều - cuống mắt hơi thâm, khuôn mặt nhợt nhạt, dù có phủ lên bao nhiêu loại phấn trang điểm cũng không thể qua được con mắt tinh tường của Tiểu Mạch.

“Cậu sao thế?”

Khi còn học trung học họ là hai hoa khôi của trường, thời gian sao mà cũng giống như hàng chuyển phát nhanh vậy, chớp mắt từ những cô thiếu nữ đã

trở thành những phụ nữ trưởng thành rồi sao?

”Không có gì!” Tiền Linh cố gắng cười thật tự nhiên, “Đừng để ý đến mình nữa, chẳng phải cậu mời mình đi ăn cơm sao? Nói cho mình biết có chuyện gì nào?”

”Đáng sợ lắm - mình sắp chết rồi.”

Tiền Linh yên lặng trong chốc lát, sắc mặt trầm ngâm, “Cậu lại vào “Khu Ma nữ”?”

”Đúng.”

”Tại sao cậu không nghe lời cảnh báo của mình chứ?”

”Bởi vì, “Khu Ma nữ” có thể mang lại thứ mà mình cần nhất.”

Điền Tiểu Mạch suy nghĩ chút nữa thì nói ra, “Khu Ma nữ” đã giúp cô nhớ lại những chuyện của năm 1995.

”Mình đã nói với cậu là Ma Nữ có thể mang đến cho cậu tất cả những gì cậu muốn.”

”Ma Nữ ư?”

”Ồ, mình gọi chủ cửa hàng như vậy - Ma Nữ có thể tạo ra ma thuật, thực sự có thể mang đến cho cậu tất cả mọi thứ. Nhưng mình nghĩ cái giá mà Ma Nữ muốn có lẽ không phải chỉ là tiền bạc.”

Tiểu Mạch không hiểu ý cô ấy muốn nói đến điều gì?

”Sao cậu lại biết “Khu Ma nữ”?”

”Mấy tháng trước mình đã tìm thấy nó một cách rất tình cờ, quả nhiên là có thể mua được tất cả những gì mình muốn, mình đã nghiệm nó mà không thuốc nào có thể chữa được, ngày nào cũng phải lên để mua đồ, cứ như thể ngày nào không lên “Khu Ma nữ” có thể sẽ khiến bản thân khó chịu đến chết. Tiểu Mạch, cậu có thể đừng giống như mình, không thể tự rút ra được nữa, mình nghĩ sức kháng cự của cậu lớn hơn của mình.”

”Cậu không thể giúp mình sao?”

”Con người, chỉ có thể tự mình cứu mình.”, ánh mắt Tiền Linh sắc sảo hẳn lên, cũng giống như bộ dạng ở trong phòng ký túc xá thời trung học, “Tiểu Mạch, hãy kìm chế dục vọng của cậu lại, có thể cậu sẽ cứu được chính mình.”

”Cậu lúc nào cũng quen lên lớp mình, còn mình lúc nào cũng quen với việc nghe lời cậu. Thôi được rồi, mình không còn là một cô bé nữa, mình có thể tự bảo vệ chính bản thân mình. Hãy nói về chuyện của cậu đi chứ? Cậu sao thế? Có thể cậu không muốn nghe nhưng mình cần phải nói điều này, trông cậu rất mệt mỏi, có phải cũng là do “Khu Ma nữ” đúng không?”

”Lý do của mình phức tạp lắm.” Tiền Linh quay mặt đi che giấu bản thân, “Mình không thể nói được.”

Điền Tiểu Mạch chỉ còn biết quay lại nói tiếp về mình: “Trí nhớ của mình ngày càng kém rồi, có một lần gặp một người bạn học trên đường, cô ấy nói chuyện với mình cả buổi tối, mà mình vẫn không nhớ ra cô ấy là ai! Hóa ra là Mai Nhi ở cùng ký túc xá với chúng ta, điều này khiến cô ấy rất buồn, cho rằng mình làm cao, thật rất mệt!”

”Cậu chỉ cần nhớ mình là được rồi.”

”Mình chỉ sợ có một ngày, đến cậu mình cũng không nhận ra được thôi.”

”Cậu có thể quên bất cứ ai, nhưng không thể quên được mình đâu.” Tiền Linh cười rất tự tin, “Bởi vì chúng ta là bạn thân mà.”

”Nhưng, một người mà đến ký ức tuổi thanh xuân cũng không còn nữa, vậy thì thật đáng thương.”

”Tuy nhiên, có một số chuyện không nhớ càng tốt! Cứ mãi mãi không cần nhớ lại nữa!”

Thái độ này của Tiền Linh khiến Tiểu Mạch càng thêm cảnh giác: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không, cậu không muốn kể cho mình sao?”

”Cậu đúng thật là, quên hết rồi sao?”

”Nhắc lại cho mình một chút đi - xin cậu đấy!”

”Cô Mộ Dung ấy.” Tiền Linh bán tín bán nghi nói ra một cái tên, “Cậu còn nhớ không?”

Cái tên nghe quen quá! Nhưng Tiểu Mạch dường như không nhớ ra được khuôn mặt ấy: “Cô Mộ Dung ư? Cô ấy... là ai?”

”Đến cả cô ấy mà cậu cũng quên rồi ư?” Tiền Linh rất bất ngờ, rồi trấn tĩnh lại, nói tiếp: “Quên rồi thì thôi.”

”Không, cậu phải nói cho mình.”

”Chỉ là cô giáo ngữ văn của chúng ta thôi mà. Đừng cố chấp nữa, nếu đã quên đi quá khứ, thì hãy nghĩ tới tương lai đi.”

”Tương lai?” Tiểu Mạch tự hỏi trong lòng: Mình có tương lai sao?

”Mình biết cậu và Thịnh Tán đã chia tay, sau đó còn liên lạc nữa không?”

Bạn trai cũ Thịnh Tán chẳng phải là do Tiền Linh giới thiệu hay sao? Tiểu Mạch rút điện thoại ra, cho cô ấy xem mẫu tin nhắn mà Thịnh Tán mới gửi gần đây.

”Tốt rồi”, Tiền Linh gật đầu với vẻ mừng rỡ, “Các bạn vẫn có cơ hội tình cũ nói lại đây”

”Nhưng...”

”Lẽ nào cậu không muốn?”

Tiểu Mạch cuối cùng gật đầu: “Mình muốn.”

”Vậy thì tốt rồi, cậu cũng biết bố của Thịnh Tán là sếp tổng của công ty mình. Mình nghe ông ấy nói Thịnh Tán hiện giờ vẫn chưa có bạn gái mới.”

”Không thể nào?”

Một anh chàng đẹp trai, ưu tú như Thịnh Tán, điều kiện gia đình lại vô cùng khá giả, bên cạnh chắc chắn có rất nhiều cô gái đẹp để mắt tới, đã hai tháng trôi qua mà vẫn chưa có bạn gái, hay là trong lòng anh vẫn nghĩ về Tiểu Mạch?

”Ngày mai thứ bảy, mình muốn cậu hãy đi chơi ở quảng trường Hằng Long một chuyến, tốt nhất là vào tầm bốn, năm giờ chiều.”

Quảng trường Hằng Long ở đường Tây Nam Kinh, toàn là những cửa hàng chuyên bán đồ xa xỉ phẩm, Tiểu Mạch từ trước đến giờ vẫn cảm thấy nơi đó chẳng có gì liên quan đến mình cả, cô thà ở nhà mua hàng loại A chất lượng cao trên Taobao còn hơn.

”Đi mua sắm với cậu ư? Cậu hiện giờ cũng bắt đầu mua hàng LV chính hiệu rồi à?” Tiểu Mạch thêm vào một câu, “Hay là đi Hồng Kông đi.”

”Mình không đi, mà là cậu đi một mình.”

”Vì sao?”

”Tiểu Mạch, từ nhỏ đến lớn cậu đều nghe lời mình, đã bao giờ sai chưa?”

Tiểu Mạch cũng chẳng nhớ rõ nữa nên cô cứ gật đầu đại: “Thôi được.”

Ngày mai, ở quảng trường Hằng Long nơi mà những bà vợ hờ, những kẻ trọc phú và những người nổi tiếng rất ưa thích kia, có thể cô sẽ gặp được Thiên Sứ chăng?

Bạn đang đọc truyện *Mưu Sát Tuổi Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.